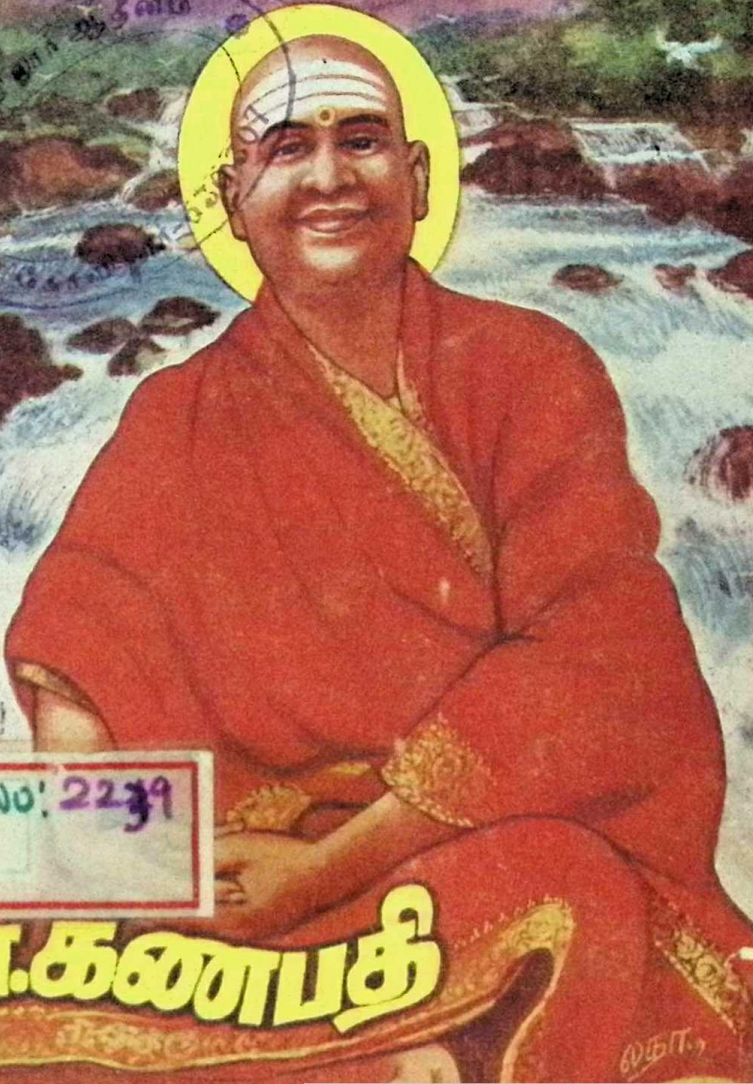

ஒரு புகிய சீவானந்த லஹரி

வானதி பதிப்பகம்

ACC. NO. 2239
R. 65

ரா.கணபதி

வெளியீடு

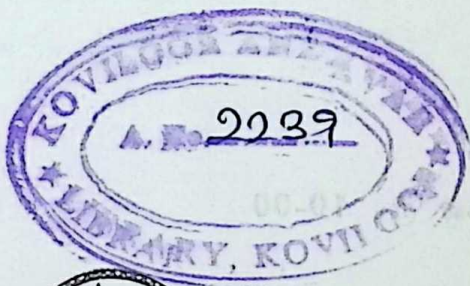

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILLOOR - 630 903
(MADRAS) KARAIKUDI
PHONE - (18000)

ஒரு புதிய சிவாநந்த லஹரி

2239

ரா. கணபதி

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

1987

—

10/00

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர், 1987.

ஸ்ரீ சிவாநந்த ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்
நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு

உரிமை ஆசிரியருக்கே

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 10-00

அச்சிட்டோர் :

மாருதி பிரஸ்,
173, பீட்டர்ஸ் ரோடு,
சென்னை-14.

ஸமர்ப்பணம்

ஊறுசெயும் ஊழ்வினையைத் தூறுசெயுந் தூயோனே!
நூறுசுப ஆண்டுனக்குக் காணுமிந்நாள்—கூறுவமுன்
வானந்தப் புகழ்க்காதை; சேவிப்போம் சிரத்தால்-சி-
வாநந்தா, வளர்சே வடி!

முன்னுரை

சிவபெருமானை அநுபவிக்கும் பேரின்பம் கடல் போன்றது. அவ்விற்பக் கடலின் அலைகளாக ஆதி சங்கரர் பாடி அளித்ததே ஆதி “சிவாநந்த லஹரி”. லஹரி என்றால் அலை.

சிவம் என்பதே ஆனந்தம்தான். அன்பும் சிவமே. அன்பின் ஆனந்தத்தில் தளராத தொண்டு மூர்த்தியாக ரிஷிகேசத்தில் வாழ்ந்து, நானிலமெங்கும் ஆன்ம நலம் பரப்பிப் புகழுடம்பு கொண்ட பூஜ்ய ஸ்ரீ சிவாநந்த ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் நூற்றாண்டு விழா காணும் இன்று மஹா புருஷருக்கு நினைவஞ்ஜலியாக வருகிறது இந்தப் புதிய சிவாநந்த லஹரி. இது விஸ்தார வீச்சுடன் விரிந்துள்ள சிவாநந்தரின் புகழ்ச் சரிதத்திலிருந்தும், புனித உபதேசங்களிலிருந்தும் சிறிது ‘ஸாம்பிள்’ கொடுக்கிறது வாசக அன்பர்களுக்கு. மானுடத்தில் உயர்பண்புகள் எத்தனை உண்டோ அத்தனையாகவும் அலை புரட்டி, தெய்விகம் எனும் மா கடலில் ஸதாவும் சங்கமித்துக் கொண்டிருந்த புகழ்ச் சரித கங்கையிலிருந்து ஒரு சில லஹரிகள் இங்கு அன்பர்களைப் புனிதப்படுத்துவதற்காகப் பாய்கின்றன.

பாய வைத்த பரங்கருணைக்கு, அதினின்று வேறாக இல்லாத சரித நாயகர் சிவாநந்தருக்கு எந்நாளும் நன்றி நமஸ்காரம்.

இந்நூல் நாயகர் நிச்சயமாக நூலுக்குரிய நாயகர்தாம் என்ற எண்ணத்தை இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னரே ஊட்டி அவர் விஷயமாக ஒரு ருசி ஏற்படுத்திய அன்னை ஆண்டவன் பிச்சி;

இருபதாண்டுகளுக்குப் பின் இந் நூற் பணியை மேற்கொள்வதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்த ஸ்ரீ ராம சிதம்பரம்;

இதை உருவாக்க நூல்கள், சஞ்சிகைகள், விவரங்கள் ஆகியன தந்து உபகரித்த ரிஷிகேசம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாநந்த

ஸ்வாமியவர்கள், டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ண ராவ், சென்னை சிவாநந்த ஸத்ஸங்க பவனச் செயலர் ஸ்ரீ சந்திரமோஹன்;

இதற்கு அருமையான முதல் நூல்களாக அமைந்த "Gurudev Sivananda" எழுதிய ஸ்ரீ வேங்கடேசாநந்த ஸ்வாமிகள், "இறை மனிதர் சிவானந்தா" (ஆங்கிலத்தில் "From Man to Godman") எழுதிய ஸ்ரீ நா. அனந்த நாராயணன்;

தாமாக முன்வந்து தரமான அட்டைச் சித்திரம் வழங்கிய ஒவியர் 'லதா';

சரித கங்கையை துரிதமாக வெளியிடும் கங்கைப் பேயரே கொண்ட பதிப்பகமான வானதி;

வாயு புத்திரனாகவே வேகத்துடன் அச்சிட்டுத் தந்த மாருதி — ஆகியோருக்கும்,

ஸ்ரீ சிவாநந்தர் நிறுவிய தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கத்தின் இன்றைய தலைவராக அரும்பணி ஆற்றுவரும், நூல் முயற்சி தொடங்கும்போது உளமார ஆசி அருளிய வருமான ஸ்வாமி ஸ்ரீ சிதாநந்தர் அவர்களுக்கும்;

இடையில் ஓர் இடையூறு ஏற்படக்கூடிய தருணத்தில் அதைத் தவிர்க்க உதவி நல்கிய ரத்தினகிரி ஸ்வாமி ஸ்ரீ பால முருகனடிமை அவர்களுக்கும்;

நூல் முடியும் சமயத்தில், முப்பதாண்டுகளுக்கு முன் தாம் நூல் நாயகரின் அதிதியாகத் தங்கியிருந்ததை அன்போடு நினைவு கூர்ந்து, நூற்பணிக்காக "ஸந்தோஷம்" தெரிவித்தருளிய ஸ்ரீ ஸத்ய ஸாயி நாதருக்கும்

அன்புப் பிரணாமங்களை அளித்து—

வாசகர்களை இந்த லஹரிகளில் ஸ்நான பானங்கள் செய்து குளிர்வதற்காக வரவேற்கிறேன்.

சென்னை-17 }
10-9-87 }

ரா. கணபதி

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
“சரியான பைத்தியம்”	... 1
அவர் வாழ்வில் அவன் பிரவேசம்	... 18
ஜனவரி 8-ந் தேதி	... 24
சிவானந்தத் தடாகத்தில் சில உபதேச அலைகள்	... 34
ஆன்மீய நாட் குறிப்பு	... 48
ப்ரம்மாநந்த சிவாநந்தர்	... 54
சிவாநந்தர்	... 73
சிவாநந்தச் சிரிப்பலைகள்	... 153
பிரார்த்தனை	... 155

“சரியான” பைத்தியம்!

நரஸிம்ம ஐயருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ‘தாம் சாதாரண சமையற்கார நரசிம்மையர் தாமா? அல்லது பெரு மதிப்புக்குகந்த யாரோ ஒரு நரஸிம்ம தீக்ஷிதரா? தாம் உள்ள வீட்டு யஜமானர் ஊருக்கும் நாட்டுக்கும் பிரசித்தமான டாக்டர் குப்புஸ்வாமிதாமா? அல்லது...அல்லது, தமக்கே மூளை வைத்தியம் தேவைப்படும் ஒரு பிரகிருதியா?’ என்று நரஸிம்மையருக்குப் புரியவில்லை.

முதல் நாள் இரவுதான் அவர் அந்த வீட்டில் சமையல் வேலையில் அமர்வதற்காக வந்திருந்தார். அந்த வீடு என்றால் மலேஷியா உதிப்பதற்கு முற்பட்ட மலேயாவில் சிங்கப்பூருக்கு அருகே ஜோஹோர் பாரு என்ற ஊரிலுள்ள டாக்டர் பி. வி. குப்புஸ்வாமியின் வீடு. காலம், சுமார் எழுபதாண்டுகளுக்கு முன். இந்நூற்றாண்டின் இருபதுத் தொடக்கம் எனலாம். டாக்டர் குப்புஸ்வாமி சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்து மலேயாவில் குடிபுகுந்திருந்தார். ஆனால் தமது வைத்தியத் திறமையாலும், அதைவிடப் பன்மடங்கு அன்பு, தர்ம சிந்தை, தயாளம், அயராப் பணி ஆகியவற்றாலும் அச்சீமை முழுதும் “ஆஹா, அவரா?” என்று பெயரெடுத்துவிட்டார். செல்வத் தோடும் செல்வாக்கோடும் கொடி கட்டிப் பறந்தாலும் ஏனோ முப்பது வயதளவினரான அவர் ஏகாங்கியாக இருந்தார். தாமே சமைத்து ஸ்வயம்பாகமாக உண்ணக் கூடியவராயினும், ஒரு ஜீவனுக்குப் பிழைப்புக் கிடைக்கட்டுமே என்பதாலும், வைத்திய சேவைக்குத் தாம் மேலும் காலம் ஒதுக்கலாமே என்பதாலும் சமையலுக்கு ஆள் தேடினார்.

அதன் மேல்தான் நரஸிம்மையர் முந்தைய இரவு அவ் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

அந்த இரவிலிருந்து இன்று பகல்வரை அவர் பெற்ற அநுபவம் அவருக்குப் பரம விந்தையாயிருந்ததால்தான் தாம் நரஸிம்மையர்தாமா, வீட்டுக்குரியவர் அறிவு நல்ல நிலையிலுள்ள ஒரு டாக்டர்தாமா என்றெல்லாம் குழம்பும் படி ஆயிற்று.

இரவு அவர் வந்ததும் வீட்டுக்குரியவர், “வாருங்கள், நரஸிம்ம தீக்ஷிதர்! இன்றைக்கு இனி வேலை ஒன்றும் இல்லை. படுத்துத் தூங்குங்கள். காலை வேலை தொடங்கலாம்” என்றார்.

நரஸிம்மையர் அப்போது இளைஞர். ஸமீப காலத்தில் தான் அவருக்குத் திருமணமாகியிருந்தது. அப்படிப்பட்டவரை யஜமான ஸ்தானத்திலிருந்த டாக்டர் ‘நரஸிம்மா’ என்று பெயர் சொல்லியே கூப்பிட்டிருக்கலாம். அந்நாள் மரியாதைப் பண்புப்படி ‘நரசிம்மையரே’ என்று அழைத்திருந்தால் அது விசேஷமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அவரோ அதிவிசேஷமாக, அந்தணர்களில் வேள்வி ஆற்றி உயர்வு கொண்டோருக்கே உரிய தீக்ஷிதர் பட்டத்தைத் தம்மிடம் பணிபுரிய வந்தவருக்குச் சூட்டி, “நரஸிம்ம தீக்ஷிதர்” என்றழைத்தார்! சமையற்பணியாயினும், வேறெப் பணியாயினும் அதை யஜ்ஞமாக ஆற்ற வேண்டும் என்பது உட்குறிப்போ?

சமையலறையில் துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு படுக்கலாம் என்று போன நரசிம்மையரை, “தீக்ஷிதர்!” என்ற குரல் அழைத்தது.

டாக்டர் தம்முடைய படுக்கையறையை ஜாடை காட்டினார். நரஸிம்மையர் அங்கு வந்து நின்றார்.

டாக்டர் கட்டிலுக்கு பக்கத்தில் தரையில் ஒரு படுக்கையைத் தாமே விரித்துப் போட்டார்.

நரஸிம்மையரால் நம்ப முடியவில்லை. தயானு, ஹ்ருதயானு என்று டாக்டர் குப்புஸ்வாமி ஊரெல்லாம்

சொல்லப்பட்டாலும் அதற்கென்று தம்முடைய படுக்கையறையிலேயே, தாமே படுக்கை போட்டுத் தம் கீழ் வேலைக்குப் புதிதாக வந்த ஒருவருக்கு சயன உபசாரம் செய்வாரென்பதை அந்த ஊழியரால் நம்பத்தான் முடியவில்லை.

அப்போது அதை விடவும் நம்ப முடியாத ஒரு ஆச்சர்யத்தை டாக்டர் செய்தார்.

“தீக்ஷிதர்” படுப்பதற்குக் கட்டிலைக் காட்டினார். தாம் தரையில் விரித்த படுக்கையில் படுக்கப் போனார்.

காரணமும் கூறினார்: “இந்த வட்டாரம் உங்களுக்குப் புதிது, தீக்ஷிதர். இங்கே தரை மட்டத்தில் படுத்துக் கொள்வது அவ்வளவு நல்லதில்லை. நான் பழக்கிக்கொண்டு விட்டேனாதலால் எனக்குப் பரவாயில்லை. அதனால் நீங்கள் கட்டிலில் படுத்துக்கொள்ளும். நான் கீழே படுக்கிறேன்” என்றார்.

அவருடைய “படுத்தலு”க்குக் கீழ்ப்படியாவிடில் அவர் “தீக்ஷிதரை” விடுவாரா என்ன? தாங்கள் கீழ்ப்பட்டோர் என்ற உணர்வினால் ஒருவர் ஸ்வாதீன நெருக்கத்துக்கு எத்தனை கூச்சப்பட்டாலும், விலவிலத்தே போனாலும் இந்த அதிசய டாக்டர் தமது அன்பு வைத்தியத்தில் அதற்கு ஆபரேஷன் செய்துவிடுவாரே!

காலைக் காப்பித் தயாரிப்புடன் நரனிம்மையர் தமது அலுவலுக்கு அங்குரார்ப்பணம் செய்தார். அவர் யஜமானருக்கென ஒரு டம்ளரில் காப்பி விட்டவுடன், யஜமானரே காப்பிப் பாத்திரத்தை வாங்கிக் கொண்டு இன்னொரு டம்ளரில் ஊற்றினார். அன்பு நிறையும் இதயத்தோடு காப்பி நிறைந்த டம்ளரைச் சமையற்காரரிடம் நீட்டி, “வாரும் தீக்ஷிதர், நம்மோடு சேர்ந்து உட்கார்ந்து சாப்பிடும்” என்றார்!

நரனிம்மையருக்கு அத்தனை ‘துணிச்சல்’ வரவில்லை. தயங்கினார். டாக்டரோ விடமாட்டேன் என்கிறார்,

இன்னும் கொஞ்சம் போனால் நரணிம்மையரின் வாயையே அவர் திறந்து காப்பியைப் 'போட்டி' விடுவார் போலிருந்தது. அவரது வலுக்கட்டாயத்துக்கு அடிபணிந்தார். என்னதானானாலும் இத்தனை ஹ்ருதயாளுவாகவும் ஒரு மனிதர் இருப்பாரா என்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

அடுத்து போஜன வேளை வந்தது. சமையற்காரர் யஜமானருக்கு மணைபோட்டு, வெள்ளித்தாலம் அலம்பி வைத்துப் பரிமாறலானார்.

“திசூதர்! எனக்கு இடதுபக்கம் இலை போட்டுக்கொண்டு நீரும் உட்காரணுமாக்கும். சமையலையெல்லாம் இரண்டு பேருக்கும் பொதுவாக நடுவில் வைத்துவிடலாம். சேர்ந்து பரிமாறிக் கொண்டு சேர்ந்து சாப்பிடலாம்” என்றார் யஜமானத்வத்தின் லவலேசமும் அறியாத யஜமானர்.

என்ன அன்யோன்யம்! ‘கலந்து உண்பது’ என்கிறோமே, அதில் இப்படி ஓர் இதயக் கலப்பும் உண்டா?

எல்லையில்லாக் கூச் ச த் தோடு நரணிம்மையர் யஜமானரோடு ஸமபங்க்தி போஜனம் தொடங்கினார். ஸமம் என்றாலும் ஸமம், இந்த ஸமபங்க்தி போஜனத்துக்கு ஸமதையாக இன்னொன்றைச் சொல்ல முடியுமா?

யஜமானர் நெய்க் கிண்ணத்தைத் தூக்கி அப்படியே சமையற்காரரின் அன்னத்துக்கு அபிஷேகம் செய்தார். போஜனம் முழுதும் இப்படியே உபசரிப்பு தொடர்ந்து, தயிர் கட்டத்தின் போது பாத்திரத்தைக் காலியாக்கும், பிரேமப் பரிமாறலை இரண்டாம் முறை காட்டினார்! அவரது பிரேமப் பரிமாறலுக்கு எவர்தான் பாத்திரமில்லை?

இடது பக்கம் உட்காரும்படியாக அவர் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதன் மர்மம் என்ன தெரியுமா? இடது கையை அப்படியே லாகவமாக மடித்துக் காரியம் செய்வது நம் டாக்டருக்கு மிகவும் ‘வாகாக’ இருந்தது. அதனால்,

போஜன காலத்தில் தமது வலக்கை எச்சிலாக இருக்கும் போது, இருவருக்கும் நடுவிலுள்ள உணவு வகைகளை இடக்கையால் சுரண்டி போட்டு எடுத்து எடுத்து அப்படியே மடித்து பக்கத்திலிருப்பவருக்குச் சாய்ப்பதற்கு வசதியாகத் தான் அவரை இடப்பக்கம் அமரச் சொன்னார்!

நரஸிம்மையர்தானென்றில்லை, நம்மில் யாராகத்தான் இருக்கட்டும், நாம் ஒரு பெரிய மனுஷ்யரிடம் குற்றேவலுக்காகச் சேர்ந்திருக்கும்போது அவர் இப்படி ஆசார உபசாரம் செய்தால் நாம் நாம்தானா, அல்லது அந்த மனுஷ்யர் சரியான பிரக்ஞையோடுதான் இருக்கிறாரா என்று புரியாமல் வியக்கத்தானே செய்வோம்?

டாக்டர் குப்புஸ்வாமிக்கு மூளைக்கோளாறு இல்லை என்று தெளிய நரஸிம்மையருக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. மூளை முறை தப்பி வேலை செய்யும் அலங்கோலத்துக்கும் மூளை வேலையை அப்படியே மூளையில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு இதயத்தை மட்டுமே கொண்டு வேலை செய்யும் தூய அன்பின் அழகுக் கோலத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் அவ்வன்பைப் பெறுபவரின் நெஞ்சில் தைப்பதற்கு அதிக நேரம் தேவையில்லையே!

அல்லது இன்னொரு விதமாகவும் சொல்லலாம். டாக்டர் குப்புஸ்வாமி ஸரியான பைத்தியம்தான் என்று நரஸிம்மையர் ஐயம் திரிபற உறுதி செய்து கொண்டு விட்டா ரென்றும் சொல்லலாம். அன்பு என்பது என்ன? பூரா பூரா இதயத்தின் காரியம் அது. அங்கே மூளை, புத்தி, அறிவு என்றெல்லாம் சொல்கிறோமே, அதற்குக் காரியமே இல்லை. கவிச் சக்ரவர்த்தியே சொல்கிறானே, “பித்தர் சொன்னவும், பேதையர் சொன்னவும், பத்தர் சொன்னவும்” என்று! அறிவு முறை கெட்டுப் போன பித்தர், அறிவே இல்லாத பேதையர், அன்பிதயத்தரான பத்தர் மூவரையும் சம எடையாகத்தானே நிறுத்து அவன் சொல்கிறான்? அன்புப் பிச்சேறியவராக டாக்டர் குப்புஸ்வாமியைச் சொல்வதில் தப்பில்லைதான். “சரியான பைத்தியம்” எனலாம்,

அன்பினாலன்றி வேறு விதத்தில் பைத்தியமாக இருப்பவர்கள் ஸரியில்லாத பைத்தியங்கள். அன்பு என்ற பைத்தியம் பிடித்த நம் டாக்டர் போன்றவர்கள் ரொம்ப ரொம்ப “ஸரியான” பைத்தியம்தான்! சிவன் பித்தன்தானே? அப்போது, அன்பாம் சிவத்தில் ஆனந்திப்பவர்களும் சரியான பித்துக்கள்தாமே! அன்பின்றி வாழ்வோரே பைத்தியம் எனக்கொண்டாலும் இது போன்ற அன்பிதயத்தவர்கள் சரியான (சரியாகிவிட்ட) பைத்தியங்கள்தான்!

உயர்வு தாழ்வுகளறியாத உன்னத அன்புப் பித்தின் உருவெடுத்த மூர்த்தி தமது புது யஜமானர் என்று நரனிம்மையர் புரிந்து கொண்டார். அவரை யஜமானர் என்றும் தம்மைப் பணியாளர் என்றும் சொன்னால்கூட தாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஸமத்வ மூர்த்தி என்று புரிந்துகொண்டார்.

இது அன்று சாயங்காலம் டாக்டர் ‘வாக்கிங்’ புறப்பட்ட போது வெளியாயிற்று.

வாக்கிங்குக்கு உடன்வர நரனிம்மையரையும் கூப்பிட்டார் டாக்டர்.

அது மட்டுமல்ல, தாம் அணிந்திருந்ததே போன்ற உயர் ரகக் கால் சராய், சட்டை முதலியவற்றை நரனிம்மையருக்கும் கொடுத்து, “இவற்றை உடுத்திக் கொண்டு வாரும். நாம் சேர்ந்து போனால் ஜனங்களுக்கு நமக்கிடையில் எந்த அந்தஸ்து வித்யாசமும் தெரியப்படாது. உலகத்தில் எல்லாரும் ஒரே அந்தஸ்துதான்” என்று ப்ரேம ஸோஷலிஸம் பேசினார். “ஆமாம், உமக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாஸம்? நீங்கள் ஏதோ கொஞ்சம் குறைவாகச் சம்பாதிக்கிறீர்கள், நான் கொஞ்சம் அதிகம் சம்பாதிக்கிறேன், அவ்வளவுதான். இரண்டு பேருக்கும் ஒரே மாதிரிதான் பசி, ஒரே மாதிரி ஆஹாரம்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இரண்டு பேருக்கும் ஒரே மாதிரி தூக்கம் இத்யாதி வருகிறது. இப்படியே வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் இரண்டு பேருக்கும்

பொது ஸமாசாரங்கள்தான் இருக்கின்றன. அப்படியிருக்கும் போது, நான் சாப்பிட்ட பிறகுதான் நீங்கள் சாப்பிட வேண்டுமென்று ஏன் காத்திருக்கவேண்டும்? என் பசி நேரத்தில் உங்களுக்கு மட்டும் பசி எடுக்காதா என்ன? என் முன் நீங்கள் ஏன் நின்றுகொண்டே இருக்க வேண்டும்? என் காலைப் போலவேதான் உங்கள் காலும் நின்று கொண்டே யிருந்தால் கடுத்துப் போகும். நீங்கள் மாத்திரம் ஏன் அழுக்கைக் கட்டிக் கொண்டு வெளியே போக வேண்டும்? எனக்குள்ள தன்மானம் உங்களுக்கும்தான் உண்டு. ஆரோக்யம், சுகாதாரம் ஆகியனவும் நம்மிருவருக்கும் ஒன்றுதான். இதுகளெல்லாம் திமிர்பிடித்த முதலாளிகளின் மூடத்தனமான உயர்வு—தாழ்வு அபிப்ராயங்களில் பிறந்தவை. அவர்களுடைய வழக்கங்கள் எனக்குத் தெரியும். ஊசிப்போன சமையல் வகைகளையும், அழுகிப் போன வாழைப் பழங்களையுமே வேலைக்காரர்களுக்கென்று அவர்கள் 'ரிஸர்வ்' செய்து வைப்பார்கள்! அந்த மாதிரி எண்ணமே எனக்கு அருவருப்பாயிருக்கிறது. தீக்ஷிதர், நீர் என் குடும்ப அங்கத்தினர்களில் ஒருவர். என்னிடம் எந்த விதமான மரியாதை ஒதுக்கமும் இந்த நிமிஷத்திலிருந்து பாராட்டாதீர்கள்" என்றார்.

டாக்டர் குப்புஸ்வாமி வாக்கிங் சென்றபோது அவர்கை கோத்துக் கொண்டு சென்ற ஸகா அவர் வீட்டுச் சமையற்காரர் என்று எவர்தான் எண்ணியிருக்க முடியும்?

தமக்குப் போலவே "தீக்ஷித"ருக்கும் ஆரோக்யம் பொதுவானது தானென்பதால், தாம் சிரசாஸனம் செய்யும்போது அவருக்கும் சொல்லிக் கொடுத்தார். கூச்சப்படாமல் அவருடைய காலைத் தாமே செங்குத்தாகத் தூக்கிப் பிடித்துச் சுவரில் அழுத்தி ஆஸனம் செய்யவைத்தார். யஜமானர் எத்தனைதான் சொன்னாலும் சேவகரால் அப்படி அவர் தமது காலைப் பிடிக்கும்போது விலவிஷக்காமலிருக்க முடியவில்லை,

நரஸிம்மையர் சமையல் பணியாளராக மட்டிமின்றி டாக்டர் குப்புஸ்வாமியின் வீட்டில் ஒரு பாகஸ்தராகவும் பொருந்தி விட்டார்.

முதல் மாதம் முடிந்ததோ இல்லையோ டாக்டர் சமையலறைக்குள் ஓடிவந்து அவர் கையில் சம்பளக் கவரைத் திணித்தார். சம்பளமா? இல்லை. ஸம்பாவனை. ஆம், டாக்டர் அப்படித்தான் சொன்னார். ஒருவர் செய்த ஊழியத்துக்கு ப்ரதியான கூலியாகத் தாம் யஜமான ஹோதாவுடன் சம்பளம் கொடுப்பதாக அவர் நினைக்க வில்லை. அவர் தமக்குச் செய்த மதிப்புக்குரிய உபகாரத்துக் காகவும் அவரது திறமைக்காகவும் தாம் மரியாதைக் காணிக்கையாக ஸம்பாவனை செய்வதாகவே நினைத்தார். சமையற்காரராயின் சம்பளம் கொடுத்தால் போதும். வேள்வி செய்யும் தீக்ஷிதருக்கோ ஸம்பாவனை அல்லவா செய்யவேண்டும்? ஸம பாவனையில் பிறந்த ஸம்பாவனை!

பிற்காலத்தில் இந்த டாக்டர் ஆத்மிக டாக்டராகப் பேருயர்வு கண்டு ஒரு பெரும் ஸ்தாபனத்தின் அதிபராக இருக்கப் போகிறார். அந்த உயர்வும், ஆதிபத்தியமும் தம்மைத் தீண்டாத எளிய அன்பிதயராகவே அப்போதும் இருக்கப் போகிறார். அப்போது அந்த ஸ்தாபனத்தின் தோட்டிகளையும் கூடக் கர்ம யோக வேள்வி செய்யும் தீக்ஷிதர்களாகவே கருதி, “ஸம்பாவனை” என்று சொல்லி மரியாதையுடனேயே ஊதியத்தை வழங்கப் போகிறார்.

நரஸிம்மையர் கவரிலிருந்த தொகையை எண்ணிய போது 35 டாலர் இருந்தது. இவர் கேட்டு, அவர் சம்மதித்த ஊதியம் 25 டாலர்தான். எனவே அதிகப்படிப் பத்து டாலர் ஏதோ சாமான் வாங்கி வருவதற்குப் போலும் என்றெண்ணிய ஐயர், என்ன வாங்கி வர வேண்டும் என்று கேட்டார்.

“என்னவும் வாங்கி வர வேண்டாம். உமக்கேதான் மாதாந்தர சம்பாவனை முப்பத்தைந்து டாலர். போதுமா,

சொல்லுங்கள்” என்றார் தயாளத்தின் தனிவடிவான டாக்டர்.

நரஸிம்மையர் படிப்பதற்காக டாக்டர் குப்புஸ்வாமி அவருக்குப் புரியக்கூடிய தம்முடைய புஸ்தகங்கள் கொடுப்பார். அவற்றின் முதற்பக்கத்தில் குப்புஸ்வாமியின் பெயர் முத்திரை குத்தியிருக்கும். யஜமானரின் கையொப்பம் அப்படியே முத்திரையாயிருக்கிறதே என்று பணியாளர் ஆச்சர்யப்பட்டார். அதை யஜமானர் கவனித்துவிட்டார். “தீக்ஷிதரே! உம்ம கையெழுத்துப் போட்டுத் தாருமேன்” என்று ஒரு தாளை அவரிடம் நீட்டினார். ‘தீக்ஷித’ரும் போட்டுக்கொடுத்தார். அதை டாக்டர் ஒரு கடிதத்தோடும், உரிய தொகையோடும் சிங்கப்பூருக்கு அனுப்பினார். சில நாட்களில் நரஸிம்மையருக்கு சிங்கப்பூரிலிருந்து பார்ஸல் வந்தது. என்னவாயிருக்கும் என்ற ஆவலோடு அவர் பிரித்துப் பார்க்க ஒரு ரப்பர் ஸ்டாம்பும், மையும், மை தடவி முத்திரை எடுக்கப் பெட்டியும் இருந்தன.

“உம்ம கையெழுத்துக்கான ரப்பர் ஸ்டாம்ப்தான் தீக்ஷிதரே! அதை மைப் பெட்டியில் அழுத்தி, உங்களுடைய புஸ்தகம், நோட்டு, நீங்கள் எழுதும் லெட்டர் முதலானவற்றில் ஸ்டாம்ப் பண்ணினீர்களானால் ஜம்மென்று உம்முடைய ஸீல் விழுந்திருக்கும்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார் டாக்டர்.

“ஆத்மௌபம்யம்” என்று கீதாசாரியனும், “எவ்வுயிரும் என்னுயிர் போல்” என்று தாயுமானவரும் சொன்னதற்கு அந்த ஜோஹோர் பாரு டாக்டரைவிட ஓர் உதாரணம் உண்டா? இன்னும் பாருங்கள்:

நரஸிம்மையர் இந்த உத்தம யஜமானரிடமிருந்து விடை கொண்டு இந்தியாவுக்குத் திரும்பும் ஒரு காலமும் வந்தது. அப்போது அவரும் தாமும் சேர்ந்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டால் அது வாணாள் முழுதும் இனிமை நினைவைச் சுரக்கும் ஞாபகார்த்தமாக இருக்குமே என்று

ஐயர் நினைத்தார். ஸ்வாதீனமாகப் பழகும் டாக்டரிடம் இந்த ஆசையைச் சொன்னார். எதற்கும் 'ஆம்' போடும் டாக்டர் இதை ஆமோதிக்காதிருப்பாரா?

உடனே தாம் நன்றாக ஆங்கிலேய பாணியில் உடுத்திக் கொண்டு, 'தீக்ஷித'ரையும் 'வெள்ளைக்கார துரை'யாக் கினார்—தம்முடைய நவநாகரிக ஸூட் ஒன்றை நரனிம்மையர் அணிந்துகொள்ளச் செய்தார். அவரை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்டூடியோவுக்குச் சென்றார். அவர் உட்காருவதற்குத் தாமே அலங்கார நாற்காலி எடுத்துப் போட்டார். பக்கத்தில் பூ குடுவை முதலியனவும் அழகுபட ஒப்பனை செய்தார். நரனிம்ம துரையின் ஸூட்டில் அலுங்கல் நலுங்காமல் இல்லாதபடி சரி செய்தார். இப்படியாக சமையற்காரரை உட்கார்ந்த திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, தாம் அவர் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு ஃபோட்டோ எடுத்துக் கொண்டார்.

வேதாந்தியான வால்ட் விட்மன் பாடியதன் ஜீவித விளக்கம்தான் :

நான் கொள்ளுவதெல்லாம் நீயும் கொள்ளுவாய்;

ஏனெனில்

எனைச் சேர்ந்த அணு அணுவும் உனையும்

சேர்ந்ததன்றோ?

படம் எடுத்தானபின் தமது விசால இதயமாரப் பெருஞ் சிரிப்புச் சிரித்தபடி குப்புஸ்வாமி நரனிம்மையரிடம், "தீக்ஷிதர்வாள்! இந்த ட்ரெஸ்ஸில் நீர் பெரிய பாரிஸ்டர் மாதிரி இருக்கிறீர்" என்றார்.

இருவரும் வீடு திரும்பினார்கள்.

'பாரிஸ்டர்' ஸூட்டைக் கழற்றிவிட்டு துண்டைச் சுற்றிக் கொண்டார். ஆட்டுரலில் உளுந்தைப் போட்டு விட்டு அரைக்க உட்கார்ந்து கொண்டார்,

அங்கே குடுகுடு என்று வந்த டாக்டர் அவரைப் பார்த்ததும் ஸ்டூடியோவில் சிரித்ததைவிடவும் பெரிதாக மகிழ்ந்து இடிச் சிரிப்புச் சிரித்தார். “நரஸிம்ஹ தீக்ஷிதர்! ஸூட், கீட் போட்டுத்தானா உம்மை அழகு பண்ணணும்? இப்ப நீங்க இருக்கிற அழகுண்டே, அலாதி வசியம்தான் போங்கள்! ஃபோட்டோக்ராஃபரை, அழைச்சுண்டு வரட்டுமா?” என்று கேட்டு மறுபடி ஒரு பெரும் சிரிப்புச் சிரித்துச் சென்றார்.

வாழ்க்கையின் குற்றமற்ற இன்பங்களை ரசித்து அநுபவித்த டாக்டர் உள்ளூர ஆன்மியத்தில் தோய்ந்தவராக இருந்தார். அவர் இல்லறவாழ்வில் பற்றின்றி இருந்ததற்கே இந்த ஆன்மிய ஈடுபாடுதான் காரணமாயிருந்திருக்க வேண்டும். ஒரு பக்கம் வித வித ஃபாஷன் உடுப்புக்களில் ஆங்கிலேய ப்ரபு போலவும், ஸ்வதேச மன்னர் போலவும் அலங்காரம் செய்துகொண்டு, பத்து விரலிலும் மோதிரமும், கழுத்தில் தங்க செயினுமாக ஜமாய்த்த குப்புஸ்வாமி மறு பக்கமோ அந் நாட்களிலேயே மலேயாவின் அந்தஸ்து வகுப்பாரிடம் சர்வ சஹஜமாக இருந்த குடி, கூத்து முதலிய வற்றைக் கனவிலும் நினைத்ததில்லை. வெளியிலே உல்லாஸப் பேர்வழியாகக் காணப்பட்டாலும் அவர் மந்திர ஜபம், நாம கீர்த்தனம், யோகம் முதலியவற்றையும் பயின்று வந்தார். ஆன்மிய நூல்களும், ஸமய க்ரந்தங்களும் கட்டுக் கட்டாகப் படித்தார்.

தமது ஸகாவான ‘தீக்ஷித’ருக்கும் அக வாழ்வில் நாட்டமிருந்ததை அவர் கண்டபோது வெகுவாக மகிழ்ந்தார். அவரை அதில் நன்கு ஊக்கி உத்ஸாஹப்படுத்தினார்.

நரஸிம்மையர் பட்டினத்தார் பாடல்கள் போன்றதொரு நூலைப் படித்துக் கொண்டிருப்பது கண்டால் டாக்டருக்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடாது. குழந்தை போல ஏற்றியிறக்கிப் பிராஸம் போட்டு பட்டினத்தாரின் பாடலில் ஒன்றிரண்டு பாடிக் காட்டி, “உம்ம் புதைகத்தில் இது போட்டிருக்கா?” என்று கேட்பார்.

ஐயரோ நாவெழாது நிற்பார்.

தாம் எத்தனைதான் சொன்னாலும் தம் எதிரில் சமையல் கார்யம் செய்வதன்றி சமய நூல் படிப்பதைக்கூட ஐயர் அதிகப் பிரஸங்கமாகவே எண்ணிக் கூசுகிறார்; தாம் குறுக்கிடாவிட்டாலே அவரது பாராயணம் செவ்வையாக நடக்கும் என்று புரிந்து கொண்ட டாக்டர், “நல்லது, நீர் பாட்டுக்குப் படியும். அது பேஷான புஸ்தகம்” என்று சொல்லி அப்பால் சென்று விடுவார்.

ஐயருக்கு அடிநிலை ஹட யோகமும் சொல்லிக் கொடுத்தார் டாக்டர்.

யஜமானர் உலகின் குற்றமற்ற இன்பங்களோடேயே ஆன்மியமும் பயில, பணியாளரோ சம்பிரதாயப்படி வெளி விரக்தியில் ஈடுபட்டால்தான் ஆன்ம உலகில் முன்னேற முடியுமென எண்ணினார். குறிப்பாக, தாம் ஸமீபத்தில் மணமானவரானதால் உடற் பசிகளை வெல்லும் பொருட்டு உடலை வருத்திக் கடுமையான பிராணாயாமாதி ஸாதனை செய்ய வேண்டுமென்றும், உடலை உதாசீனம் செய்து அதற்கு அழுக்கும், கிழிசலுமாக உடுத்தி அரைப் பட்டினி போடவேண்டுமென்றும் எண்ணினார்.

டாக்டர் வீட்டிலில்லாத போதுகளில் எண்ணத்தைச் செயலாற்றத் தொடங்கினார் நரஸிம்மையர். உக்ராண உள்ளறைக்குச் சென்று, கதவைத் தாழ்போட்டுக் கொண்டு, கடுக்கன் காப்பு முதலியவற்றைக் கழற்றி எறிந்து, தலையைக் கலைத்துவிட்டுக் கொண்டு ஹட யோக மூச்சடக்கல் முறைகளில் முயலலானார். குருவின் முறையான மேற்பார்வை இல்லாமல், தாமாக ஏதோ புத்தகங்களைப் பார்த்து, சரியாகவும் தப்பாகவும் புரிந்து கொண்டு யோகம் பயின்றால் எப்படிப் பயன் தரும்? வேண்டிய பலன் தராததோடு விபரீத பலனுமேயல்லவா விளையும்? நரஸிம்மையரின் உடல் கோளாறுற்றது. விஷய வாஸனையும் நலிவதற்குப் பதில் பலமாகவே பழிவாங்கலாயிற்று.

கூர்த்த பார்வை கொண்ட டாக்டர் என்ன நடந்திருக்கிறதென்று கண்டு கொண்டு விட்டார். 'விட்டுப் பிடிப்பது' என்பதே அவர் குணம். ஒருவர் தவறு வழியில் போனால் கூட திடுமென அவரை 'அபௌட் டர்ன்' போடவைப்பது வேண்டாத எதிர்விளைவுகளை உண்டாக்குமென்பதையும், எனவே எதற்கும் சமய சந்தர்ப்பம் பார்த்துத்தான் நாகுக்காக, நிதானமாக வழி திருப்பவேண்டுமென்பதையும் நன்குணர்ந்தவர் அவர். கடைசிவரையில் இதை அவர் கடைப்பிடித்தார். எனவே நரஸிம்மையரின் ஸமாசாரம் தெரிந்தும் தெரியாததுபோலவே சில நாள் இருந்தார். அப்புறம் அவரைப் பழுக்க வைப்பதற்குரிய பருவம் வந்து விட்டதென்று தெரிந்து கொண்டார்.

அன்று உக்கிராண உள்கட்டில் ரஹ்ஸ்ய சாதனைக்காக நரஸிம்மையர் சென்றபோது சட்டென்று தாமும் அவரைத் தொடர்ந்து நுழைந்து விட்டார். கனிவுடன் அவருக்கு நல்லுரை பகர்ந்தார். "இப்போது இந்த ஸாதனைகளை நீர் தீவிரமாக அப்பியஸிப்பது உசிதமில்லை. புஸ்தகம் எழுதுகிறவர்கள், தனிப்பட்ட ஸாதகர்களின் அப்பியாஸத்தில் ஏற்படக் கூடிய கஷ்டங்களை நினைத்துப் பார்க்காமல் தங்கள் மனஸில் தோன்றியதையெல்லாம் எழுதிவிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய எழுத்து ஒரு பக்ஷமாகவே இருப்பது— அவர்கள் பல வழிகளைக் கலந்து கொடுப்பதில்லை. பெரும்பாலும் அடிப்படைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு, மிகவும் முன்னேறிய நிலையிலுள்ளவர்களுக்கேயான அப்பியாஸங்களை விவரிக்கிறார்கள். இந்த யோக ஸாதனா மார்க்கத்தில் நிபுணரான ஒருவரின் நேர் கவனிப்பிலன்றி அப்பியாஸங்களைச் செய்யப் புகுவது சரியல்ல என்று அவர்கள் காட்டுவதில்லை. ஏனெனில் அப்படிச் காட்டுவது அவர்களுடைய புஸ்தக விற்பனையையே பாதித்துவிடும். நீர் செய்யும் ஹடயோக அப்யாஸங்களுக்கு நிபுணரான குருவின் உதவி தேவையாகும். உமக்கு ஏனையா இது? பகவானின் நாம ஜபத்தை மேற்கொள்ளுங்களேன். நாம ஜபத்துக்கு எவர்

துணையும் உமக்கு வேண்டியதில்லை. இப்போது செய்கிற அப்பியாஸங்களில் நல்லாரோக்கியத்துக்கு எந்தச் சிறிதளவு உதவுகிறதோ அவ்வளவே வைத்துக் கொண்டு மற்றவற்றை விட்டுவிடும்.”

கனிவிலேயே இருந்த கரிசனக் கண்டிப்பு நரஸிம்மையரைத் தொட்டது. டாக்டர் சொன்னபடியே கடும் நெறிகளை விட்டு இனிய நாமத்தை எடுத்துக் கொண்டார்.

சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு ஒருநாள் அவர் குப்புஸ்வாமியிடம் வந்து, “உலக வாழ்க்கையை விட்டு ஹிமாலயம் சென்று அங்கு எவரேனும் ஒரு யோகியை ஆசிரயித்து ஈச்வர ஸாக்ஷாத்காரத்துக்காக யோகம் செய்ய எண்ணுகிறேன். தாங்கள் வாழ்த்தி அனுப்ப வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

நாடி பார்த்த டாக்டருக்கு அப்போதே ஒருவரின் உள் வாழ்வு நாடிகளையும் பார்க்கும் ஆற்றல் இருந்தது போலும்! நரஸிம்மையர் சொன்னதைக் கேட்டதும் பெரிதாகச் சிரித்தார். “பொறுத்திரும், ஐயா, பொறுத்திரும். திடுதிப்பென்று குடும்ப வாழ்க்கையை விடாதீர். கலியாணம் என்று செய்து கொண்டுவிட்டபின் அதற்கான தாம்பத்தியக் கடமைகளை நீர் நிறைவேற்றித்தான் ஆகனும். இல்லாவிட்டால் பராசக்தியின் சாபத்துக்கு ஆளாவீர்! ஸாதனைகளில் பின்னேற்றமே காண்பீர். இன்னும் காலம் நிறையக் கிடக்கிறது. பகவான் உமக்கு நல்வழி காட்டுவார். இப்போதே நீர் துறவறம் பூணக் கூடாதாயினும், துறக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் மட்டும் எப்போதும் உள் மனத்துள் இருக்கட்டும். காரியரீதியில் அவ்வாறு எப்போது நீர் உலக பந்தங்களிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்பதை பகவான் பார்த்து நிறைவேற்றி வைப்பான். அவன் கருதும் காலம் எப்போது வருகிறதோ அப்போது உமக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய யோகியின்

துணையையும் அவனருளால் நீர் ஹிமாலயத்தில் நிச்சயம் பெறுவீர்” என்றார்.

ஹிமாலயத்துக்குத் துறவியாக ஓடாவிடினும் பாரதம் திரும்பும் தாபமும் தேவையும் நரனிம்மையருக்கு மிகுந்த தால் சிறிது காலத்திலேயே பரமப் பிரியரான யஜமானரைப் பிரிய வேண்டி வந்தது. முதலில் யஜமானர் அதற்குச் சம்மதியாமல் சிங்கப்பூரில் ஒரு சிற்றுண்டிச் சாலை தொடங்கும்படிதான் அவரிடம் சொல்லிப் பார்த்தார். “நான் அதற்கான முதலீட்டை அன்பளிப்பாகத் தருகிறேன். உமக்கு வாடிக்கையும் நிறையப் பிடித்துத் தருகிறேன். மளிகைக் கடையில் உமக்காக நான் கியாரன்டி நின்று, கடைக்காரர்கள் நீர் எது கேட்டாலும் கணக்கில் எழுதிக் கொண்டு தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். மாஸா மாஸம் நீர் இன்னாருக்கு இன்ன பாக்கி என்று தெரிவித்தால் போதும், ‘டாண்’ என்று செக் கொடுத்துவிடுகிறேன்” என்றெல்லாம் பிரிவுமயமாகக் கூறினார்.

ஆயினும் நரனிம்ஹ ஐயரால் அதற்குக் கட்டுப்பட இயல வில்லை. டாக்டரும் பாசப் படுதாவை நீக்கி ஆன்மியப் பார்வையோடு நிலவரத்தை ஆய்ந்து ஐயரின் உள்வாழ்வு நாடிகளை மீண்டும் பிடித்துப் பார்த்ததில் பாரதம் திரும்ப வேண்டுமென்பதே அவருக்கு நிர்ணயமான விதி எனக் கண்டார் போலும். பிரிவுக்கு ஸம்மதித்துவிட்டார்.

கப்பல் பயணக் கட்டணம் என்னவென்று கேட்டார்.

“சுமார் நாற்பது டாலர்” என்றார் ஐயர்.

ஜோஹோர் பாருவிலிருந்து சிங்கப்பூருக்கு ரயிலில் சென்று, அங்கிருந்து இந்தியாவுக்குக் கப்பல் பிடிக்க வேண்டும்.

சிங்கப்பூர் வரையில் செல்ல ஐயருக்கு இரண்டாம் வகுப்பு ரயில் டிக்கெட் எடுத்துக் கொடுத்தார், எதையும் “ஃபர்ஸ்ட் க்ளாஸ்” ஸாகச் செய்யும் டாக்டர்! கன தனவான் களே அக் காலத்தில் இரண்டாம் வகுப்பில் செல்வார்கள்.

ரயில் நிலையத்துக்கு ஐயருடன் சென்ற அவர் கப்பற் செலவுக்காக நாற்பதுக்குப் பதில் அறுபத்து நான்கு டாலர் களாகக் கொடுத்தார். “போறுமா? ஊருக்குப் போன அப்புறம் எப்போ என்ன தேவைப்பட்டாலும் தயங்காமல் எழுதும்” என்றும் கூறினார்.

நரஸிம்மையர் விம்மி வெடித்துவிட்டார்.

டாக்டரும் கண் கலங்கினார்.

ரயில் “ஊ” கொடுக்க, டாக்டர் கையை ஆட்டி ஆட்டி ஐயருக்குப் பிரியாவிடை தந்தார். ரயிலிலிருந்து அந்தப் பிரேம தேவதை திரும்பிப் போவதையே கண் பனிக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் ஐயர். முதுகுப்புறம் காட்டி தூர தூரப் போய்க் கொண்டிருந்த அந்த அன்புருவத்தின் கைகள் போகும் போக்கிலிருந்து அவர் அடிக்கடி கண்ணை துடைத்துவிட்டுக் கொள்கிறாரென்றும் புரிந்துகொண்டு உருகினார்.

இந்தப் பிரிவு சாச்வதமாக இருக்க முடியுமா?

ஈசனருளில் என்றோ எதிர்காலத்தில் நரஸிம்ஹ ஐயர் இமாச்சலத்தில் குருநாத யோகியின் துணையைப் பெறுவாரென்று டாக்டர் சொன்னாரல்லவா? ராஜரீக மோக்ளா கொண்ட டாக்டராக வெளிவேஷத்திலும், பரம அன்பு மனத்தராக உள்ளியல்பிலும் காணப்பட்ட குப்புஸ்வாமி அப்போதே மஹான்களின் தீர்க்க தர்சனத்துடனாக்கும் பேசியிருக்கிறார்!

நரஸிம்மையர் டாக்டர் குப்புஸ்வாமிக்கும், மலேய நன்னாட்டுக்கும் கும்பிடு போட்டு விட்டு பாரதம் திரும்பிய பின் திருதிப் துறவறம் மேற்கொள்ளாமல் ஹோட்டல் தொழில் நடத்தினார். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காலக்ரமத்தில் உயிரின் களிம்புகள் நீங்கி ஓரளவு வரை மெருகேறினார். அதற்குப் பின் குருதான் மேலும் மெருகு கொடுத்துப் பொன் செய்விக்க வேண்டும். குப்புஸ்வாமி,

நல்லுரை கூறியதற்கு இருபத்து நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பின் இப்படிப் பொன்னாகும் பயிற்சி பெறுவதற்காக நரனிம்மையர் மெய்யாலுமே ஹிமாலய மஹாயோகி ஒருவரின் முன் நின்றார்.

அவருடைய சிரத்தையை வியந்தோ என்னவோ மஹா யோகி அவருக்கு ச்ரத்தாநந்தர் என்ற ஸந்நியாஸ நாமம் அளித்துத் தம் தாளடியில் வைத்துக் கொண்டார். அந்த மஹா யோகி ஒரு பக்ஷமாகச் செல்லாமல் பல வழிகளைக் கலந்து கொடுத்தவர். எனவே ச்ரத்தாநந்தருக்கு பக்தி—ஞான—ராஜ யோகங்களோடு கூட அவரது இயல்புக்கு இசைந்த கர்ம யோகமாக தமது ஸ்தாபனத்தின் மாட்டுப் பண்ணையைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பைத் தந்தார். “மேய்ப்பா”னாகிய ஸத்குரு கிடைத்தால் “பார்ப்பாரின் பசு ஐந்தா”ன புலன்கள் “வெறித்துத் திரியாமல்” ஞானாமுதத் தைப் “பாலாச் சொரியும்மே” என்று சிரத்தாநந்தர் உணரவே இப்படிப் பசுக்களைப் பார்த்துக் கொள்ளப் பணித்தாரோ என்னவோ?

அந்த மஹா யோகி, சொல்லவும் வேண்டுமா, அன்று மலையாவில் டாக்டராயிருந்த குப்புஸ்வாமிதான்! இன்று ஹிமாலயத்தில் ஸத்குரு சிவாநந்த ஸரஸ்வதி ஸ்வாமி களாகச் சிறப்புற்று விளங்கினார்!

‘டாக்டர்’ என்பதன் மூலமான அர்த்தமே ‘போதகர்’ என்பதுதான். ‘வித்யா’ என்பதிலிருந்தே ‘வைத்யம்’ என்ற பதம் வந்திருக்கிறது. நமது அன்றைய டாக்டர் இன்று பிரம்ம வித்யா போதகரான ஆன்ம மருத்துவராக மகத்துவம் பெற்றிருந்தார். அன்று ஏதோ சில நூறுபேர் களை அன்புப் பைத்தியத்தில் அரவணைத்தாரென்றால், இன்று அகில உலகின் பல நாடுகளில் ஆயிரக் கணக்கானவரை அந்தப் பைத்தியத்தில் ஆழவே ஆட்கொண்டிருந்தார். அதோடு அவர்களில் பலரையும் அப்படிப்பட்ட பைத்தியங்களாக—“சரியான” பைத்தியங்களாக—உருமாற்றியும் இருந்தார். இந்தப் பைத்திய வைத்தியத்தால் உள்ளம் சரியாகச் சமைந்து உருமாறுவதற்காக அன்றைய சமையற்காரர் இன்று சீடராக வந்து சேர்ந்தார்!

அவர் வாழ்வில் அவன் பிரவேசம்

(மஹான்கள் பலரது வாழ்வில் இறைவன் எப்படிப் பிரவேசித்து அவர்களை ஆட்கொண்டான் என்பது குறித்துச் சுமார் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன் “பவன்”ஸ் ஜர்னல்”லில் “How God Came Into My Life” என்ற தலைப்பில் ஒரு தொடர் வெளியாயிற்று. அதில் நமது ஸ்வாமி சிவாநந்தரவர்கள் தாமே தமது சொந்த அநுபவத்தைத் தெரிவித்து எழுதிய கட்டுரையின் தமிழாக்கத்தை இங்கு அளிக்கிறோம்.)

என் வாழ்வில் ஈசன் எப்படிப் பிரவேசித்தான் என்ற கேள்விக்கு எளிதாக பதில் சொல்லி முடித்து விடலாம். “ஆம், நீண்ட காலக் கடும் ஒழுக்கத்துக்கும், தியானப் பயிற்சிக்கும் பின்னர், நான் (ரிஷிகேசத்திலுள்ள) ஸ்வர்க்காச்ரமத்தில் வசித்து வந்தபோது, அநேக மஹரிஷிகளின் தரிசனமும் ஆசியும் பெற்றேன். அப்போது ஆண்டவனும் கண்ணபிரானின் திருவுருவில் என் முன் பிரஸன்னமானான்” என்று சொல்லி முடித்துவிடலாம்.

ஆனால் அது முழு உண்மையையும் சொன்னதாகாது. முடிவற்று, எல்லையற்று, வாக்கு மனம் கடந்து உள்ள ஈசனைப் பற்றிக் கேட்கும் கேள்விக்கு இப்படிச் சுருக்கமாகப் பதில் சொல்லி முடிப்பது போதுமானதுமாகாது.

ஈசன் என்ற விச்வப் பேருணர்வை எய்துவதென்பது தற்செயலாகவோ, குருட்டாம் போக்காகவோ நடக்கும் ஒன்றல்ல. செங்குத்தான, சறுக்கல் மயமான, முள் பாதை ஒன்றின் உச்சியிலேயே நிகழ்வது அது. இந்தப் பாதையில் அடி அடியாக ஏறினேன். குறுக்கு வழியில் சுலபமாக ஏறிவிடவில்லை. ஆனால் ஒவ்வோர் அடியிலும் ஈசன் என் வாழ்வில் புகுந்து என்னை அடுத்த அடிக்கு எளிதாய் தூக்கி விடுவதை உணர்ந்திருக்கிறேன்.

என் தகப்பனார் சடங்குப் பூர்வமான பூஜையில் விருப்பம் கொண்டவர். அதில் அவர் தவறியதேயில்லை. என் குழந்தை மனத்துக்கு அவர் வழிபட்ட விக்ரஹம் அசலே இறைவனாக இருந்தது. அவருடைய வழிபாட்டுக்கு உதவுவதில் உவகை கண்டேன். பூக்களும், இதர பூஜா திரவியங்களும் கொண்டுவந்து கொடுப்பேன். இம்மாதிரி யான வழிபாட்டில் அவரும் நானும் உள்ளார்ந்த ஆழ்ந்த திருப்தி பெற்றோம். அவனது அடியார்கள் பக்தி யீடுபாட்டோடு பூஜிக்கும் விக்ரஹங்களில் அவன் மெய்யாகவே இருக்கிறான் என்ற ஆமுறுதியை இதுவே என் இதயத்தில் அழுத்தமாக நாட்டியது. இப்படித்தான் அவன் என் வாழ்வில் முதல் பிரவேசம் செய்து என் காலை ஏணியின் முதல் படியில் தூக்கி வைத்தான்.

காளைப் பருவத்தில் எனக்கு விளையாட்டுக்களிலும், வலிவூட்டும் உற்சாக உடற்பயிற்சிகளிலும் மிகுந்த விருப்பு மிருந்தது. ஹரிஜன் பயில்வான் ஒருவரிடம் சிலம்பம் கற்றுக் கொண்டேன். அவரிடம் நான் செல்லத் தொடங்கி சிறிது நாட்களுக்குள்ளாக, பிராமண ஜாதியில் பிறந்த ஒருவன் தீண்டாதார் ஒருவரிடம் மாணவனாக இருப்பது தகாத செயலாகும் என்று எனக்கு போதிக்கப்பட்டது. அது குறித்து நான் தீர்க்கமாகச் சிந்தனை செய்தேன். என் தந்தையின் பூஜா க்ருஹத்தில் உள்ள விக்ரஹத்தினுள் எந்தக் கடவுளை வழிபட்டேனோ அவன் இந்தத் தீண்டாத வரின் இதயத்துக்குள்ளும் தாவித் குதித்திருப்பதாகச் சட்டென ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது. எனவே அத் தீண்டாதார் என் குருவேதான் எனத் தெளிந்தேன். உடனே புஷ்பங்களும் இனிப்புக்களும் வஸ்திரமும் எடுத்துக்கொண்டு அவரிடம் சென்றேன். அவருக்கு மாலை சூட்டினேன். பாதத்தில் மலரிட்டேன். அவர் முன் விழுந்து வணங்கினேன். இப்படியாக, ஈசன் என் வாழ்வில் மீண்டும் ப்ரவேசித்து ஜாதி வித்தியாஸமென்ற முகமுடியை விலக்கினான்.

இந்த இரண்டாம் அடி எவ்வளவு மதிப்பு மிக்கது என்பதை இதன் பின்னர் வெகு சீக்கிரமே உணர்ந்தேன்.

ஏனெனில் நான் வைத்தியத் தொழிலில் இறங்கி அனைவருக்கும் பணி புரியும் நாள் விரைவே வந்தது. ஜாதி வித்யாசக்கருத்து நீடித்து வலியுறுத்தப் பட்டிருந்தால் இந்த ஸர்வஜீவப் பணி கேலிக் கூத்தாகவே ஆகியிருக்கும். ஈசனது ஒளியால் இந்தப் பணிமுட்டம் ஒட்டப்பட்டதால் யாவர்க்கும் பணிபுரிவது எனக்கு எளிதாகவும் இயல்பாகவும் ஆயிற்று. உடலை குணப்படுத்துவதற்காகவும், மக்களின் துயரைக்குறைப்பதற்காகவும் எந்த விதத்தில் பணி புரியக் கிடைத்தாலும் அதில் விழுமிய ஆனந்தம் கண்டேன். மலேரியாவுக்கு ஏதோவொரு நல்ல சிகித்ஸை முறை தெரியவந்தால் அடுத்த நொடியே அதை உலகெலாம் அறியச் செய்ய வேண்டுமென ஆர்வமாய் எண்ணுவேன். நோய்களை வருமுன்னே தடுப்பது, வந்துவிட்ட நோயை குணப்படுத்துவது, ஆரோக்யத்தை அபிவிருத்தி செய்வது ஆகியன பற்றிய புத்தறிவை அப்போதைக்கப்போதே பெறுவதிலும், அனைவரோடும் பகிர்ந்து கொள்வதிலும் முனைப்பாக இருந்தேன்.

அதன்பின், மலேயா நாட்டின் நோயாளிகள் உருவில் ஆண்டவன் என் வாழ்வில் புகுந்தான். எடுத்துக்காட்டு என்று ஏதோ ஒன்றைச் சொல்வது இன்று எனக்கு எளிதாக இல்லை. அது அவசியமும் இல்லை எனலாம். காலம், இடம் என்பன மனித மனத்தின் கொள்கைகள்தாமே யன்றி அவற்றுக்கு ஆண்டவனிடம் பொருள் இல்லை. என் மலேயவாஸ காலத்தில் நிகழ்ந்தவை அவ்வளவையும் இன்று ஒற்றை நிகழ்ச்சியாகவே என்னால் நினைவுகூர முடிகிறது. அந்த ஒரு நிகழ்ச்சியில் இறைவனே நோயுற்றோராகவும் துயருற்றோராகவும் என்னிடம் வந்தது தெரிகிறது.

உடல் ரீதியிலோ, மன ரீதியிலோ மக்கள் நோய்வாய்ப்பட்டுள்ளனர். சிலருக்கு வாழ்வே தாமதித்துக்கொண்டிருக்கும் சாவாக உள்ளது. இன்னம் சிலருக்கு சாவே வாழ்வைவிட வரவேற்புக்குரியதாக உள்ளது. சாவுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாததாலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்

சிலர், வாழ்வுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாததாலேயே தற்கொலை செய்துகொண்டு சாவை வரவேற்கும் சிலர் என்றெல்லாமும் உள்ளனர். தீயவர்கள் துன்புறுவதற்காகத் தூக்கிப் போடப்படும் நரகமாக மட்டும் ஆண்டவன் இவ்வுலகைப் படைக்கவில்லையானால்; துயரத்துக்கும், நிர்கதியான வாழ்வுக்கும் மாறான ஏதோ ஒன்று இருக்குமானால் அதை அறியவேண்டும், அநுபவிக்க வேண்டும் என்ற நாட்டம் என்னுள் ஒங்கலாயிற்று. மாறான அந்த ஒன்று இருந்தேயாகவேண்டுமென்று என் அந்தரான்ம உணர்வுக்குத் தெரியவும் செய்தது.

என் வாழ்வையே நிர்ணயிக்கும் இந்தத் தீவிர கட்டத்தில் ஈசன் மீளவும் என் வாழ்வுள் வந்தான்—எனக்கு வேதாந்தத்தின் ஆரம்பப் பாடங்களைக் கற்றுக்கொடுத்த பரிவராஜகத் துறவியாக அவன் என்னிடம் வந்தான். இக வாழ்க்கையில் உள்ள ஏற்புடைத்தான ஆக்க அம்சங்கள் என்ன, மானுட வாழ்வின் உண்மையான முடிவும் லக்ஷ்யமும் என்ன என்பனவெல்லாம் தெளிவு செய்யப்பட்டன. மலையாலிலிருந்து இதுவே என்னை ஹிமாலயாவுக்கு இழுத்து வந்தது. ஆண்டவனை அனைத்துடையவும் ஆன்மாவாக அநுபவிக்கவேண்டுமென்ற தாபம் அனைத்தையும் விழுங்கும் எழுச்சியோடு உண்டாயிற்று. அந்தத் தாபத்தின் ரூபத்தில் ஆண்டவன் மறுபடி என்னிடம் வந்தான்.

தியானம், தொண்டு இரண்டும் வேகநடை போட்டன. அவற்றோடு பல விதமான ஆன்மீய அநுபவங்கள் வந்தன. உடலும், மனமும், புத்தியும் ஆத்மாவைக் குறுக்கும் உபாதி களாக இருக்கும் நிலை மாயம் போல் மறைந்தது. விச்வம் முழுதும் அவன் ஒளியில் தகதகத்தது. ஆண்டவனே இவ்வொளியாக வந்தான். அதில் எந்த ஒரு வஸ்துவும் திவ்ய வடிவம் கொண்டது. ஸகல ஜீவர்களையும் பேயாய்ப் பிடித்தாட்டும் நோயும் துயரும் அவ்வொளியில் கானல் நீராயிற்று. மனிதனுள் பதுங்கியுள்ள கீழ்த்தரமான

இந்திரியப் பசிகளின் காரணமாக அஞ்ஞானம் ஸ்ருஷ்டிக்கும் பிரமையே இக்கானல் நீர் எனக் காணமுடிந்தது.

“ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம”: “ஈதனைத்தும் பரம்பொருள் தான்” என்பதை அறிய மேலும் ஒரு மைல்கல் கடக்கவேண்டியிருந்தது. 1950 தொடக்கத்தில் (சரியாக, அவ்வாண்டு ஜனவரி 8-ந்தேதி) ஆண்டவன் மீண்டும் என்னிடம் வந்தான்—பாதிபுத்தி பேதலித்த ஒருவனாக, என்னைத் தாக்குவதற்காக வந்தான். அவன் அன்றிரவு ஆச்ரம ஸத்ஸங்கத்தில் கலக்கம் விளைவித்தான். அவனுடைய தாக்குதல் முயற்சி தோல்வியுற்றது. நான் அவனை வணங்கினேன், பூஜித்தேன், அவனை அவனுடைய வீட்டுக்குத் திரும்ப அனுப்பி வைத்தேன்*. நன்மைக்குப் பொலிவூட்டவே தீமை இருக்கிறது! தீமை என்பது மேற்பரப்பில் காணும் தோற்றம் தான். அந்த முகமுடிக்குக் கீழேயும் ஏக ஆத்மாதான் பிரகாசிக்கிறது.

குறிப்பிடத்தக்கதோர் உண்மையை இங்கு கூற வேண்டும். அடி அடியாய் ஏறிப் பெற்ற இப் பரிணாமத்தில் எந்த ஒரு கட்டத்திலும் அதற்கு முன் பெற்றது முற்றிலும் விடப்படவில்லை. ஒவ்வொன்றும் அடுத்ததோடு இசைந்து ஒன்றாயிற்று. இறுதியில் அனைத்தும் இணைந்த யோக ஸமுச்சயம் பழமாகக் கிடைத்தது. விக்ரஹ ஆராதனை, பிணியாளருக்குத் தன்னலம் கருதாப் பணி, த்யானம், ஜாதி-சம்பிரதாயம் - மதம் என்ற தடுப்புக் கட்டைகளைக் கடந்த விச்வப் பிரேமையை வளர்த்துக் கொள்வது—என்கின்ற இவை யாவும் விச்வப் பேருணர்வான ப்ரம்ம ஞானத்தை இலக்காகக் கொண்டு சக்திகரமாகவும் அறிவுயிர்ப்புடனும் ஒருங்கிசைந்த யோக ஸமுச்சயம் தானாக ஆவிர்பவித்தது. இந்த அறிவும் உடனே யாவருடனும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாயிற்று. இவை யாவும் என் ஆன்மாவின் ஜீவஸாரமுள்ள அங்கமாக ஒன்றிவிட்டன.

* விரிவு அடுத்த கட்டுரையில் காண்க,

ஜீவிதப் பணி மேன்மேலும் வலுப்பெற்றுப் பரவிக் கொண்டு வருகிறது. 1950-ல் அகில பாரத சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டேன். அப்போது, தெய்விக வாழ்க்கையின் கொள்கைகளைக் கேட்டறிய அவாக் கொண்டு கூடிய அடியார் கூட்டங்களின் உருவில் ஆண்டவன் என்னிடம் வந்து தனது விராட் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினான். ஒவ்வோரிடத்திலும் அவனே என் மூலம் பேசிக்கொண்டும், என் முன்னே பேச்சுக் கேட்கும் கூட்டமாகத் தன் விராட் வடிவை விரித்துக் கொண்டும் இருக்கிறான் என்றுணர்ந்தேன். அவ் வடிவில் அவன் என்னோடு பாடினான்; என்னோடு பிரார்த்தித்தான்; அவனே பேசி அவனே கேட்டுக் கொண்டான். ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம.

ஜனவரி 8-ந் தேதி

முந்தைய கட்டுரையில் 1950 ஜனவரி 8-ந் தேதியன்று, “பாதி புத்தி பேதலித்த” ஒருவன் தன்னைத் தாக்க வந்ததாக ஸ்ரீ சிவாநந்தர் கூறியிருக்கிறாரல்லவா? உண்மையில் அவன் புத்தி பேதலித்த மன நோயாளிகளில் ஒருவன் அல்ல. கடைந்தெடுத்த அடங்காமையும் முரட்டுத்தனமும் கொண்ட ஒருவனேயாவான். அவர் இந்த குணவீனங்களையும் சித்தத்தின் நோயாகக் கண்டதால்தான் அந்த கோவிந்தனைப் பாதி புத்தி பேதலித்தவனாகத் தமது அநுதாப அருட்கண்ணோட்டத்தில் கண்டார்.

கோவிந்தன் சிவாநந்தாசிரமத்திலேயே இருந்து வந்த ஒருவன். ஒருவருக்கும் அடங்காமல் ஒரு வேலைக்கும் உதவாமல் சண்டைக்காரனாக அவன் இருந்தபோதிலும் அவனை ஆச்ரமத்திலிருந்து தள்ளாமல் இடம் கொடுத்து வைத்திருந்தார் அதன் விந்தைத் தலைவரான சிவாநந்தர்.

அன்பு எனும் விந்தைப் பண்டத்தால் இதற்கு விளக்கமும் தந்திருக்கிறாரவர். சண்டைக்காரரான ஒரு ஆச்ரமவாணி ஆச்ரமத்தின் சில உடைமைகளை விற்றுத் தாமே ஏப்பமிட்டார். அப்படிப்பட்டவரையும் ஆசிரமத்திலிருந்து தள்ளக்கூடாது என்றே நிர்வாகக் குழுவினரிடம் சிவாநந்தர் கூறினார். ஆசிரமத்துக்கே ஊறு செய்பவரை ஆசிரமம் பேணவேண்டுமென்றால் எப்படி என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். இப்படித்தான் என்று அவர் அன்பில் விளைந்த விந்தை விளக்கம் தந்தார். “சரி, ஆச்ரமத்திலிருந்து அவரை வெளியேற்றி வெளியுலகுக்கு அனுப்பி விடுகிறோமென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இப்போது அவரால் நாம் படும் சிரமத்தை அப்போது வெளியுலகம் அல்லவா பெறும்? நம்முடைய சிரமம் போவதற்காக வெளியுலகுக்கு அந்த சிரமத்தை நாம் தள்ளிவிடலாமா? ஆசிரம

வாஸிகளான நாமே சிரமத்தை ஸஹித்துக்கொள்ளாமல் இப்படிச் செய்தால் உலக ஜனங்கள் இன்னும் அதிக சிரமம் தானே அடைவார்கள்? அது மட்டுமல்ல. ஆச்ரமவரதிகளான நாம்தான் இப்படிப்பட்டவர்களைப் பற்றி யோடு நல்வழிப்படுத்தவேண்டியவர்கள். அதில் நாம் தவறி விட்டால், வெளியுலகில் விடப்பட்ட அவருக்கு நல்வழிப்பட இடம் ஏது? எனவே அவரைத் துரத்துவதல்ல என் பணி. அவருக்குத் தொண்டு புரிந்து திருத்துவதே என் பணி. அவர் இங்கேயே இருக்கட்டும்—அதனால் வெளியுலகில் ஒரு தீய நடத்தைக்காரர் குறையட்டும்” என்று நஞ்சை வரவேற்று உட்கொள்ளும் நீலகண்டனாக அமுத வாக்குச் சொன்னார்.

உலகுக்குத் தீமை நேரக்கூடாது, தீவினையாளரும் உய்யும் வாய்ப்பை இழக்கக்கூடாது என்ற இரு கோணத்திலும் கருணைக்கு, சகிப்புக்கு உறைவிடமாக அவர் இருந்ததை என்ன சொல்ல?

இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டுதான் கோவிந்தன் அராக்கட்டையாய் தன்னிஷ்டப்படித் “துளி ர் தது” வந்தான்.

சிவாநந்தரின் பொறையுடைமைச் செவ்வி உலகுக்குத் தெரியவேண்டுமென்றே போலும், ஒரு காரணமில்லாமல் ஹிம்ஸைக்காகவே ஹிம்ஸித்துக் களிக்கும் பேய்த்தனத்தின் உச்சிக்கு அந்த 1950 ஜனவரி எட்டாந்தேதி அவன் ஏறி விட்டான்.

இரவு ஸத்ஸங்கம் நடக்கிறது.

ஆச்ரமத்துக்கு அப்போது மின்விளக்கு வரவில்லை. அதனால் மங்கல் ஒளியில் சத்சங்கம் நடக்கிறது. பளீரொளியைவிட மெல்லொளிக்கே ஆன்ம சாந்தி ஊட்டும் இத்தத்தன்மை உண்டல்லவா?

ஆனால், ஸத்ஸங்கத்தில் இடம் பெற்றுவிட்ட அந்தக் கடைந்தெடுத்த அஸத்துக்கோ இப்போது அசாந்த

காரனிடமும், கொலைகாரனிடமும் கூடப் பார்க்கவேண்டும். இவன் தண்டனை பெற நான் விடமாட்டேன், மாட்டேன், மாட்டவே மாட்டேன்” என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினார்.

ஆயினும் ஆச்ரமத்தினர் அவரது அபய நிலைக்கு உயர்ந்திருக்காததால் அவனை உடன் வைத்துக்கொள்ள பயந்தனர். அவர்களது நிலையையும், அதில் உண்டான பயத்தையும் மட்டும் அநுதாப மூர்த்தியான சிவாநந்தர் புரிந்து கொள்ளாமலிருப்பாரா? எனவே அன்றிரவு கோவிந்தனைப் போலீஸ் காவலில் வைத்திருக்க! அநுமதித் தார். அவனை உடன் வைத்துக்கொண்டு வாழும் பக்குவ நிலையை ஆச்ரமத்தினர் அடையவில்லை என்பதால் மறுநாளே அவனை அவனுடைய சொந்த ஊரான சேலத்துக்கு அனுப்பிவைக்கவும் மனமில்லாமலே ஒப்புக் கொண்டார்.

“கடவுள் இப்போது என் உயிரைக் காப்பாற்றினா ரென்றால் அதற்குக் காரணம் இவ்வுடம்பைக் கொண்டு நான் இன்னும் ஏதோ சிறிது அன்புத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்பதாகவே இருக்கவேண்டும். அதை நான் தளராமல் தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமென்பதை எடுத்துக் காட்டவே இந்த நிகழ்ச்சி. அதற்கு மேல் இதைப் பெரிது படுத்தவேண்டியதில்லை” என்றார்.

பின்னர் யோசித்துப் பார்த்ததில் யாவும் பரம் பொருளே (“ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம”) என்று வேதம் சாற்றும் உண்மையைத் தாம் எந்த அளவுக்கு அநுபவ பூர்வமாக உணர்ந்திருக்கிறோமென்று பரீக்ஷிக்கு முக மாகவே, கொலை எண்ணம் கொண்ட ஒருவனைப் பரம்பொருள் தன் முன் நிறுத்தி அவனிலும் அப் பரம் பொருளைப் பார்க்க முடிகிறதா என்று சோதித்ததாகவும் தெளிந்தார். பரீக்ஷையில் அவர் ‘ஸெண்டம்’ வாங்கி விட்டார்!

மறுநாள் காலை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றார். கோவிந்தன் மீது வழக்குத் தொடுக்கும் எண்ணம் தமக்கில்லை எனக்கூறி அவனை விடுவித்தார்.

அவன் நெற்றியில் தமது பவித்ரமான திருக்கரத்தால் பவித்ரமான திருநீற்றைப் பூசினார். தன்னைப் போலவே அவனையும் மகவாகக் கொண்ட மாதாவின் அடிப்பொடியான மங்கள குங்குமமும் அவனுக்கு இட்டார்.

அது மட்டும்தானா? கொள்ளையராக இருந்து, தன் உள்ளத்தையே திருமாலிடம் கொள்ளை கொடுத்த திருமங்கை மன்னர் கண்டுகொண்ட நலம் தரும் சொல்லான அஷ்டாക്ഷர் மஹா மந்த்ரத்தை அவனுக்கு உபதேசித்தார். வெட்டவந்தவனுக்குத் திருவெட்டெழுத்து!

அன்பாய், எளிமையாயிருப்பது பற்றி அவனுக்கு, குழந்தைக்குத் தாயாக, அறிவுரை தந்தார்.

புதிய உடுப்புகள், கம்பளி, பழம் முதலியனவும் பரிவுடன் கொடுத்தார்.

சேலத்துக்கு டிக்கெட் வாங்கித் தந்ததோடு, கைச் செலவுக்கும் அள்ளிக் கொடுத்தார்.

பூமியானது தன்னை வெட்டிக் கொண்டே போகிறவருக்குத்தானே இன்னீரும். பொன்னும், மணியும் ஈகிறது?

இதற்கெல்லாம் மேலாக ஒன்றைத் தந்தார் கோவிந்தனுக்கு நமது அன்பு விந்தைக் கோ! நம்பவொண்ணா அதிசயமாகத் தமது மலையன்ன மாமேனியை அவன் முன்போட்டு அவனுக்குத் தம்முடைய நமஸ்காரத்தையுமாக்கும் தந்தார்!. யாவும் பரம்பொருளாகக் கண்டேவிட்டதால்!

அவனை வெறிச்சென்று தனியாளாக ஓட்டிவிடாமல், பண்புள்ள இரு ஆச்ரமவாஸிகளை அவனுடன் ஆக்ராவரையில் துணை செல்லவும் அனுப்பிவைத்தார்.

வன்முறை வெறி தலைக்கேறுகிறது, மண்டி வந்த மன இருளில், மங்கல் வெளிச்சத்தையே தனக்கு வாய்ப்பான சூழ்நிலையாக எண்ணுகிறான்.

பாய்கிறான் அன்புருவர் சிவாநந்தரின் மீது!

போடுகிறான் அவர் தலையில் போடு போடென்று !

கையால் அல்ல. கோடரியால் !

அவன் நினைத்தது அப்படித்தான் !

ஆனால் ஈசன் நினைத்தது வேறாக இருந்தது!

எனவே அப்போது நடந்ததும் அவன் நினைத்ததற்கு மாறாகவே இருந்தது!

சிவாநந்தரைத் தீர்த்துக்கட்டிவிட இவன் உத்தேசித்த மும்முறை கோடரிப் பிரயோகம் செய்தபோதிலும் ஒவ்வொரு முறையும் குறி தப்பிப் போயிற்று!

சிவாநந்தருக்குப் பின்னாலிருந்த மரக் கதவும் கற் சுவருமே வெட்டுக்களை வாங்கிக் கொண்டன, மர்த்தையும் கல்லையும் விடக் கடினமான மனித மன விபரீதத்தைப் பரிஹஸிப்பதே போல !

கோடரியின் பிடி மட்டுமே சிவாநந்தரின் சிரத்தில் பட்டது.

இங்கும்கூட ஈசனருள் எப்படிக் கவசமாகக் காத்தது பாருங்கள். வழக்கமாகத் தமது வழவழ, பளபள முண்டன மண்டையைக் காட்டியபடியே வந்தமரும் ஸ்வாமிஜி அன்று ஏனோ முண்டாசு கட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தார்! தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போச்சு என்ற பழமொழியை நிரூபித்துக் காட்டத்தானோ என்னவோ?

சிவாநந்தர் சற்றும் அடிபடாமல் வள்ளிசாக நிற்க, கூட்டத்தினர் கோவிந்தனை வளைத்துப் பிடித்துச் சூழ்ந்தனர்,

அடிபட்டாமல் நின்ற சிவாநந்தர்தான் கோவிந்தன் அவர்களிடம் அடிபட்டாமல் தடுத்துக் காத்தார். இல்லாவிடில் அடியார்கள் அடிப்பவர்களாகி அவனைப் பிய்த்து வாங்கியிருப்பார்கள். “அடிக்காதீர்கள், அடிக்காதீர்கள்” என்று சிவாநந்தர் அவர்களிடம் அடித்துக்கொண்டதன் மீதுதான் அவர்கள் அடங்கினார்கள்.

தம்மைச் சிலுவையில் அறைந்தவர்கள் அறியாதார், அவர்களை மன்னித்துவிடவேண்டும் என்று இயேசு பரமண்டலத்துப் பரம பிதாவிடம் வேண்டினாரெனில், சிவாநந்தரோ தமது ஆசீர்மத்துச் சீடர்களிடமே அந்த வேண்டுகோளை விடுத்தார்.

‘மலையினும் மாணப் பெரிய’ தமது ‘நிலையில் திரியாது அடங்கிய’ வாட்டசாட்டமான தோற்றத்தோடு குற்றவாளி முன் நேரே நின்று, நிறைந்த கனிவோடு, “இன்னம் தாக்க விரும்புகிறாயா அப்பா? அப்படியானால் உனக்குத் திருப்தி வரும்வரை அதைச் செய்” என்றார்.

மிருகத்தினும் கேடான அத் துஷ்டப் பிரகிருதி என்ன செய்திருக்குமோ? அவன் அஸம்பாவிதம் ஏதும் விளைவிக்காதபடி கூட்டத்தினர் அரண் செய்தனர்.

அவர்கள் ஸத்திலும் ஸத்தான ஸாது ஸங்கத்தினராக நடந்து காட்டவேண்டும் என்பதிலேயே கருத்தாக இருந்த ஸத்குருநாதர், “இவனைத் தண்டிப்பதில் என்ன பொருள்? ஈசுவர சங்கற்பமின்றி ஏதொன்றும் நடக்கும் என்று நீங்களும் எண்ணலாமா? கோவிந்தனுக்குள்ளிருந்து தூண்டியதும் அவனே! ‘தஸ்கராணாம் பதி’ (கள்வர்களின் தலைவன்) என்று வேதத்தில் பரமசிவனைச் சொல்லியிருப்பதும், கீதையில் ‘பகவான், ‘த்யூதம் சலயதாம் அஸ்மி’ (‘வஞ்சகர்களிடம் சூதாட்டமாக இருப்பதும் நானே’) என்று சொல்லியிருப்பதும் வெற்று வார்த்தையா என்ன? ஸர்வ வியாபகனான ஆண்டவனையே நாம் வஞ்சகனிடமும், தொள்ளைக்

காரனிடமும், கொலைகாரனிடமும் கூடப் பார்க்கவேண்டும். இவன் தண்டனை பெற நான் விடமாட்டேன், மாட்டேன், மாட்டவே மாட்டேன்" என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினார்.

ஆயினும் ஆச்ரமத்தினர் அவரது அபய நிலைக்கு உயர்ந்திருக்காததால் அவனை உடன் வைத்துக்கொள்ள பயந்தனர். அவர்களது நிலையையும், அதில் உண்டான பயத்தையும் மட்டும் அநுதாப மூர்த்தியான சிவாநந்தர் புரிந்து கொள்ளாமலிருப்பாரா? எனவே அன்றிரவு கோவிந்தனைப் போலீஸ் காவலில் வைத்திருக்க அநுமதித் தார். அவனை உடன் வைத்துக்கொண்டு வாழும் பக்குவ நிலையை ஆச்ரமத்தினர் அடையவில்லை என்பதால் மறுநாளே அவனை அவனுடைய சொந்த ஊரான சேலத்துக்கு அனுப்பிவைக்கவும் மனமில்லாமலே ஒப்புக் கொண்டார்.

"கடவுள் இப்போது என் உயிரைக் காப்பாற்றினா ரென்றால் அதற்குக் காரணம் இவ்வுடம்பைக் கொண்டு நான் இன்னும் ஏதோ சிறிது அன்புத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்பதாகவே இருக்கவேண்டும். அதை நான் தளராமல் தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமென்பதை எடுத்துக் காட்டவே இந்த நிகழ்ச்சி. அதற்கு மேல் இதைப் பெரிது படுத்தவேண்டியதில்லை" என்றார்.

பின்னர் யோசித்துப் பார்த்ததில் யாவும் பரம் பொருளே ("ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம") என்று வேதம் சாற்றும் உண்மையைத் தாம் எந்த அளவுக்கு அநுபவ பூர்வமாக உணர்ந்திருக்கிறோமென்று பரீக்ஷிக்கு முக மாகவே, கொலை எண்ணம் கொண்ட ஒருவனைப் பரம்பொருள் தன் முன் நிறுத்தி அவனிலும் அப் பரம் பொருளைப் பார்க்க முடிகிறதா என்று சோதித்ததாகவும் தெளிந்தார். பரீக்ஷையில் அவர் 'ஸெண்டம்' வாங்கி விட்டார்!

மறுநாள் காலை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றார். கோவிந்தன் மீது வழக்குத் தொடுக்கும் எண்ணம் தமக்கில்லை எனக்கூறி அவனை விடுவித்தார்.

அவன் நெற்றியில் தமது பவித்ரமான திருக்கரத்தால் பவித்ரமான திருநீற்றைப் பூசினார். தன்னைப் போலவே அவனையும் மகவாகக் கொண்ட மாதாவின் அடிப்பொடியான மங்கள குங்குமமும் அவனுக்கு இட்டார்.

அது மட்டும்தானா? கொள்ளையராக இருந்து, தன் உள்ளத்தையே திருமாலிடம் கொள்ளை கொடுத்த திருமங்கை மன்னர் கண்டுகொண்ட நலம் தரும் சொல்லான அஷ்டாக்ஷரீ மஹா மந்த்ரத்தை அவனுக்கு உபதேசித்தார். வெட்டவந்தவனுக்குத் திருவெட்டெழுத்து!

அன்பாய், எளிமையாயிருப்பது பற்றி அவனுக்கு, குழந்தைக்குத் தாயாக, அறிவுரை தந்தார்.

புதிய உடுப்புகள், கம்பளி, பழம் முதலியனவும் பரிவுடன் கொடுத்தார்.

சேலத்துக்கு டிக்கெட் வாங்கித் தந்ததோடு, கைச் சேலவுக்கும் அள்ளிக் கொடுத்தார்.

பூமியானது தன்னை வெட்டிக் கொண்டே போகிறவருக்குத்தானே இன்னீரும். பொன்னும், மணியும் ஈகிறது?

இதற்கெல்லாம் மேலாக ஒன்றைத் தந்தார் கோவிந்தனுக்கு நமது அன்பு விந்தைக் கோ! நம்பவொண்ணா அதிசயமாகத் தமது மலையன்ன மாமேனியை அவன் முன் போட்டு அவனுக்குத் தம்முடைய நமஸ்காரத்தையுமாக்கும் தந்தார்!. யாவும் பரம்பொருளாகக் கண்டேவிட்டதால்!

அவனை வெறிச்சென்று தனியாளாக ஒட்டிவிடாமல், பண்புள்ள இரு ஆக்ரமவானிகளை அவனுடன் ஆக்ராவரையில் துணை செல்லவும் அனுப்பிவைத்தார்.

இப்படியாகத்தானே, உயிரைப் பறிக்க வந்தவனுக்குப் பரிவுமயமாய் பிரிவுபசாரம் நடத்திவிட்டார்.

தமது நெருங்கிய சீடர்களிடம் அவர் கூறுவது வழக்கம்: “எனக்கு ஆதரிசு புருஷராக ஜயதேவரை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு சமயம் அவரை வழிப்பறிக் கூட்டத்தினர் தாக்கிக் கொள்ளையடித்து, கைகளை வெட்டிப்போட்டு பாழுங்கிணற்றில் தள்ளிப் போய்விட்டனர். பிற்பாடு தேவர்கள் அவரை வைகுண்டத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக விமானம் கொண்டு வந்தனர். அப்போது அவர் அந்த வழிப்பறிக் கொலைகாரர்களையும் வைகுண்டத்துக்கு அழைத்துச் சென்றால்தான் தாம் விமானத்தில் ஏறமுடியும் என்றார். அதுதான் என் குறிக்கோளும்.”

கீத கோவிந்தனை ஜயதேவர் வழிபட்டார். கிராத கோவிந்தனை சிவாநந்த குருதேவர் வழிபட்டுக் காட்டி விட்டார்.

மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாமதம்
தகுதியான் வென்றுவிடல்

என்று தெய்வப் புலவர் பாடினாரெனில், பணிந்து நமஸ்காரம் செய்வதன் மூலமே அந்த வெற்றியைக் காட்டி விட்டார் ஸ்ரீ சிவாநந்தர்.

இக் கட்டுரைக்கு 1950 என்று ஆண்டு குறிப்பிடாமலே “ஜனவரி 8-ந்தேதி” என்று மட்டும் தலைப்பிட்டிருப்பதற்குக் காரணமுண்டு.

ஏனெனில் இன்னொரு ஜனவரி 8-ந்தேதியும், “பகை நடுவினில் அன்புருவான நம் பரமன் வாழ்கின்றான்” என்ற பாவத்தை சிவாநந்தர் ஜீவனோடு மலர்த்திக் காட்டியிருக்கிறார்.

ஸரியாகப் பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு 1960 ஜனவரி எட்டாந்தேதி.

அதே போன்ற இரவு நேரத்தில் அதே ஸத்ஸங்கத்துக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறார் ஸ்வாமி சிவாநந்தர்.

வழியில் அங்கங்கே சிலர் கூடிக் கூடிக் கசமுச என்று பேசிக்கொண்டிருக்கக் காண்கிறார். ஸத்ஸங்க நிகழ்ச்சி நிரலைவிட வேறேதோ பரபரப்பான சமாசாரத்தில் அவர் களுக்கு ஈடுபாடு இருப்பது நன்றாகத் தெரிகிறது.

ஆச்ரம மருத்துவமனைப் பக்கமாகப் போவோர் வருவோர் அதிகம் இருப்பதையும் கவனிக்கிறார்.

ஆச்ரமத் தலைவரின் காதுக்கு விஷயம் வராமலிருக்குமா? வருகிறது:

திலீப் குமார் என்று ஒரு வழிப்பறித்திருடன். அன்று அவன் அக்கம்பக்கத்தில் தன் வேலைத்தனத்தைக் காட்டினான். ஆனால் அங்கே அஞ்சா நெஞ்சினரான சில சூரர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் இவனை விடுவதில்லை என்று துரத்தித் துரத்தி வந்தனர். இவனும் ஓட்டமாக ஓடினான். ஆனால் இன்று விதி தேவதை திலீப்புக்குப் பக்க பலமாக இல்லை. கண் மண் தெரியாமல் ஓடும் போது ஆழமான பள்ளமொன்றில் விழுந்துவிட்டான்.

போலீஸார் மேற்பார்வையில் அன்று மாலை அவன் ஆச்ரம மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறான். பலமான அடியாம். உடம்பெல்லாம் காயமாம். நினைவு கூடச் சரியாக இல்லையாம்.

விஷயம் கேட்டதும் ஸ்வாமிஜியின் கால்கள் ஸத்ஸங்கக் கூடத்து வழியிலிருந்து திசை மாறின. ஆம், மருத்துவ மனைக்குத்தான் அவை அவரை இட்டுச் சென்றன.

“நல்ல தடியன். ஸ்ட்ரெச்சரில் போட்டுத் தூக்கிப் போனவர்களுக்கு நன்றாக கனத்திருப்பான்.” “தன் வினை தன்னைச் சுட்டது. செழுத்தியாக அடிபட்டுக் கொண்டு, ரத்தம் கக்கிக் கொண்டு கிடக்கிறான். எத்தனை பேரை

ரத்தக் கண்ணீர் சிந்த வைத்திருக்கிறான்? சும்மா விடுமா அது?" "வேண்டும் நன்றாக! ஸ்வாமிஜியின் தபோ மகிமையால்தான் கைகாரத் திருடன் இந்த வட்டாரத்தில் விழுந்து பிடிப்பட்டு விட்டான்"—என்றிப்படியெல்லாம் ஜனங்கள் மகிழ்ச்சியோடு பேசிக் கொண்டிருக்க,

ஸ்வாமிஜி ஆழ்ந்தடர்ந்த மௌனத்தோடு ஆஸ்பத்திரிக் குள் சென்றார்.

பலே திருடன் பலமிழந்து கிடந்த கட்டிலின் பக்கத்தில் வந்து நின்றார். பிரேமை மயமாக, பிரார்த்தனைமயமாக அவனையே பார்த்தவாறு ஆடாமல், அசையாமல் சிறிது நேரம் நின்றார். அவன் அரை மயக்கமாகக் கிடந்தான்.

சுற்றியிருந்த எல்லோரையும் சுற்றி வந்தன சிவாநந்த ரூடைய அருளொளிக் கண்கள். திருட்டுப் பேஷுண்டைப் பார்க்க அவர் வந்திருப்பதறிந்து அங்கு பலர் கூடிவிட்டனர்.

அவர்களைப் பார்த்து, "இந்த திலீப் குமாரின் உடல் விரைவில் குணமடைவதற்காக நாமெல்லாரும் மஹா ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்திரம் ஜபிப்போம்" என சகஜமாகச் சொல்லித் தமக்கு வெகு பிரீதியான அம் மந்திரத்தை கம்பீரமாக மொழியலானார் :

“த்யம்பகம் யஜாமஹே ஸுகந்திம் புஷ்டி வர்தனம்
உர்வாருகமிவ பந்தநாந்—ம்ருத்யோர்—முகஷீய

மாம்ருதாத்”

உடற் புஷ்டியோடு அமர வாழ்வையும் முக்கண்ணனிடம் வேண்டி ஆயிரம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அந்தணாளர் ஓதி வந்த இம் மறை மந்திரத்தை மாந்தருக்கெல்லாம் மா மருந்தாகப் பரப்பிய சிவாநந்தர் இன்று கருணையின் அரிய எழுச்சியில் ஜபிக்க, உடனிருந்த அனைவரையும் அக் கருணை “தொற்றி”க் கொண்டு ஜபத்தில் கலந்துகொள்ள வைத்தது. சற்றுமுன் திலீப்புக்கு “நன்றாக வேண்டும்” சொன்னவர்களும் இப்போது அவனுக்காக நன்றாக வேண்டிக் கொள்ளு மாறு செய்தது!

ஆசிரமத்திலிருந்து சிவாநந்தர் பிஸ்கோத்து டப்பா தருவித்து கட்டிலண்டை வைத்தார். நர்ஸிடம் “காலை 12 அல்லது பாலோடு இதிலும் கொஞ்சம் திலீப்புக்குக் கொடுங்கள். பகவான் நாராயணன்தான் இந்த ரூபத்தில் வந்திருப்பது” என்றார்.

‘பிகுவே இல்லாதது; பொன்னுலகிலிருந்து இம் மண்ணுலகுக்கு மிருதுவே பொசியும் மழையாயிருப்பது; கொடுப்பவர், பெறுபவர் இருவருக்கும் அருள் கூர்வது’ என்றெல்லாம் ஷேக்ஸ்பியர் கூறிய கருணை அப்படியே இறுகி உருவான மூர்த்தி சிவாநந்தர் என்பதற்கு இரண்டு ஜனவரி எட்டுக்களில் நடந்த இவ்விரு நிகழ்ச்சிகள் போதுமல்லவா?

சிவாநந்தத் தடாகத்தில் சில உபதேச அலைகள்

★ தொண்டு செய், அன்பு செய், தியானம் செய், அநுபூதி அடை. இந் நான்கும் நான்கு வேதங்கள். தொண்டு செய்வது கர்ம யோகம். அன்பு செய்வது பக்தி யோகம். மனத்தை நிறுத்தி த்யானம் செய்வது ராஜ யோகம். பரம்பொருளைச் சொந்தத்தில் தானாகி அநுபவிப்பதான அநுபூதி (அத்வைத) ஞான யோகம்.

★ (தாம் நிறுவிய “தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கம்” என்பதில் தெய்விக வாழ்க்கை என்பது என்னவென்று லக்ஷணை தருவதற்கு மேற்சொன்ன நான்கோடு மேலும் சில சேர்த்து ஸ்ரீ சிவாநந்தர் ‘ஆங்கிலத்தில் பின்வரும் பொருள் படப் பாடுவார் :) சேவை செய், ப்ரேமை செய், தானம் செய், தூய்மை செய், தியானம் செய், ப்ரத்தியக்ஷ அநுபவம் பெறு. நல்லவனாயிரு. நல்லதே செய். ப்ரியமாக இரு. பரிவாயிரு. ‘நான் யார்?’ என விசாரணை செய், நானான ஆன்மாவை அறிந்து விடுபடு.

★ (ஒரளவு ஆன்மிய பரிணாமம் எய்தும்வரையில் குறிப்பிட்ட ஒரு ஸாதனையிலேயே நாட்டத்தை ஒருமுனைப் படுத்த முயன்றால் முயற்சி பலிக்காமல் அலுப்பு ஏற்படக் கூடும். எனவே மனித இயல்பினை நன்கறிந்த ஸ்வாமிஜி, அலுப்புத் தட்டாமல் அனைத்து யோகங்களிலும் சிறிது சிறிது பயில்வதை வெகுவாக ஆதரித்து உபதேசித்து வந்தார். “சிவாநந்த லஹரி”த் துதியில் “கஞ்சித் காலம் உமா மஹேச்” என்ற ச்லோகத்தில் ஸ்ரீ ஆதி சங்கரரும் வழிபாடு என்ற ஒன்றிலேயே சிறிது காலம் அர்ச்சனை, சிறிது காலம் தியானம், சிறிது காலம் நமஸ்கரிப்பது, சிறிது காலம் புராண சிரவணம், சிறிது காலம் ஆலய தர்சனம், சிறிது

காலம் தோத்திர பாராயணம் என்று பின்பற்றி மகிழ்ச்சி தோய்யாமல் 'வெரையடி'யில் உற்சாகமாயிருக்க வழி கூறியுள்ளார். வாழ்க்கை முழுதிலுமே ஆன்மியம் பாயவேண்டுமெனில் எப்படிப்பட்ட 'வெரையடி'ச் சாதனை புரிய வேண்டுமென ஸ்ரீ சிவாநந்தர் மேலும் விஸ்தரித்துக் கொடுத்திருக்கிறார். எல்லா யோகமும் ஒருங்கிணைந்த இந்த யோக ஸமுச்சயத்தை சிவாநந்த யோகம் என்றே சொல்ல துண்டு :)

சிறிது உண்; சிறிது பருகு; சிறிது பேசு; சிறிது தூங்கு.

சிறிது கலந்து பழகு; சிறிது சஞ்சாரம் செய்; சிறிது வேலை செய்; சிறிது ஓய்வு கொள்.

சிறிது ஆஸனம் போடு; சிறிது பிராணாயாமம் செய்; சிறிது தியானம் செய்; சிறிது ஆத்ம விசாரம் செய்.

சிறிது ஜபம் செய்; சிறிது பஜனை செய்; சிறிது மந்திரம் (திவ்ய நாமம்) எழுது; சிறிது ஆத்ம சிந்தனை செய்.

★ ஒரு சிறுவன் ஸ்வாமிஜியிடம், “என்னால் இயன்ற ஸாதனை என்னவென்று உபதேசியுங்கள்” என வேண்டினான். உடனே அவர், எவராலும், எல்லோராலும் இயலக் கூடியவற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்: “பகவன் நாமத்தைச் சொல்வது எவராலும் இயலும். மக்களுக்குத் தன்னாலான ஸேவை செய்ய எவராலும் இயலும். அனைவரிடமும் அன்புகாட்ட எவராலும் இயலும். எவர் மனத்தையும் புண்படுத்தாமலிருக்க எவராலும் இயலும். உண்மையே பேசுவது எவராலும் இயலும்.”

★ உயர் பக்குவம் எய்தியவர் தவிர ஏனையோர் ஏகாந்த ஸாதனையோடு ஸத் ஸங்கத்தில் கலந்து கொள்வதற்கும் வெகு முக்யம் அளிக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தி வந்தவர் நம் ஸ்வாமிஜி. ஏகாந்தத் தியானம் செய்து கொண்டிருந்ததால், தாம் ஸத் ஸங்கத்துக்கு வர இயலவில்லை என்று ஆச்ரமவாஸி ஒருவர் கூறினால், உடனே

ஸ்வாமிஜி கேலி தவமும் புன்னகையோடு, “ஓஹோ, ஏகாந்த த்யானமா? அப்படியே ஸமாதி நிலைக்குப் போய் விட்டீர்களாக்கும்!” என்பார். “ஒரு நிலை வருவதற்கு முன் ஏகாந்த ஸாதனை என்பது தூங்கி வழிவதுதான். ஆனால் ஸத்ஸங்கத்தில் கூட்டு வழிபாடு, அல்லது கூட்டு த்யானம் செய்யும்போது அவ்விடத்தில் சக்தி வாய்ந்த தொரு ஆன்மிய மின்ஸாரம் உற்பத்தியாகி அது எந்த நிலை யிலுள்ள ஸாதகரின் உள்ளத்திலும் பாய்ந்து அவரை உயரிய ஆன்ம நிலைகளுக்கு ஏற்றுவிக்கிறது” என்பார்.

★ அவசரப்பட்டு துறவறம் பூண்டுவிடக்கூடாது. ஸாத்விக சிலங்கள் பலவற்றைப் பெறுவதற்கு உலகமே சிறந்த அநுபவக் களம் ஆகும். பயனடைய விரும்புவோ ருக்கு உலகமே தலைசிறந்த குருவாகும். ஒரு பருவம் வரை சம்பாதித்தும் சேமித்தும் உலக வாழ்வின் நல்லதான இன்பங்களை அநுபவிக்கவேண்டியதே. போகத்திலிருந்தே வைராக்கியம் பிறக்கும். அப்படிப் பிறப்பதுதான் வலுவாக வும், தளராததாகவும், தீவிரமாகவும் இருக்கும். உலகு நரகு அல்ல. அஹம்பாவமும், ராக-த்வேஷமும் (விருப்பு - வெறுப்பும்) மடிந்தால் உலகில் யாவும் ஆனந்தமே. மனோ பாவம் மாறுவதே வேண்டியது. புண்ய கேஷத்ரங்களையும், புண்ய புருஷர்களையும் சென்று பாருங்கள். அது உங்க ளுக்கு உள்ளெழுச்சி தரும்.

★ [எல்லா நிலைகளில் உள்ள சாதகர்களுக்கும் பொதுவான அறிவுரை:] தினமும் தவறாமல் நிர்ணயமாக தியானமும் ஜபமும் செய்யவேண்டும்; புனித நூல்கள் படிக்கவும் வேண்டும். ‘பிற்பாடு உத்தர காசிக்குப் போய் ஏகாந்தத்தில் பாராயணம் செய்யலாம்’ என்று எண்ணாதீர். அது தவறு. அது மடமை. இன்றிலிருந்தே இவை நித்தியப் படி ஆகவேண்டும். நீர் சொல்லும் ‘நாளைக்கு’ வராமலே போகலாம். வெயில் காயும்போதே வைக்கோல் தயாரித்துக் கொள்ளுங்கள். காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்ளுங்கள். சில மணிகள் தனித்திருங்கள். மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தவும்

தியானிக்கவும் பழகுங்கள். மரியாதைப் பண்புடன் நடவுங்கள். ஒருபோதும் திமிர் காட்டாதீர். ஸஹிப்புத்தன்மையும் பொறுமையும் கைவரப் பெறுங்கள். செயல்களிலும் சொற்களிலும் இச் சீலங்களைப் பிரகாசிக்க விடுங்கள். ஒவ்வோர் எண்ணத்தையும் உஷாராகப் பாருங்கள். இது விளையாட்டு அல்ல. கேட்கும்போது பிச்சை எடுக்கும் பாவனையில் கேட்காதீர். உத்தரவுபோடும் உரிமையோடு கேளும். அப்போது எதுவும் கிடைக்கும். உலகம் முழுதும் உம் சொந்த அகம்தானே? இதை உணரும்; மெய்யாக உணரும்! எதிலும் வகை தொகை வியவஸ்தையும், ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடும் அவசியமாகும். உங்களுடைய அந்தராத்மாவிடம், ஆண்டவனிடம் ஐயமற்ற ஆழ் நம்பிக்கை பூணுங்கள். உங்களுடைய நோக்கங்களை அலசிச் சோதித்துப் பார்த்த படி இருங்கள். ஸ்வய நல நோக்கங்களை அழித்தொழியுங்கள். எல்லாவிதமான புன்மைகளையும் நாசமாக்குங்கள். மேன்மக்களாகுங்கள். உங்களது செயல்களில் அங்குல அங்குலமும் மேன்மை உள்ளதாகட்டும். அற்ப சொற்பங்களுக்காக மல்லுக் கொடுக்காதீர்கள். புறங் கூறுவதையும், வதந்தி பரப்புவதையும் விட்டு விடுங்கள். அஸூர இயல்பை அழித்துப் புத்துயிர் தளிக்கச் செய்வது அத்யாவசியமாகச் செய்தேயாக வேண்டியது.

★ முக்கியமான இருபது ஆன்மீய அறிவுரைகள் :

1. தினமும் காலை நாலு மணிக்கு எழுந்திருங்கள். ஜபமும் த்யானமும் செய்யுங்கள்.
2. ஸாத்விக உணவு கொள்ளுங்கள். வயிற்றை 'ஓவர் லோட்' செய்யாதீர் !
3. ஜபமும் தியானமும் செய்கையில் பத்மாஸனத் திலோ ஸித்தாஸனத்திலோ* அமருங்கள்.

* ப்ரம்மசர்யத்துக்குக் குறிப்பாக உதவும் ஓர் ஆஸனம்.

4. தனியாக தியானத்துக்கென்று ஓர் அறை பூட்டி வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

5. வருமானத்தில் பத்தில் ஒரு பகுதி தானம் செய்யுங்கள்.

6. முறைப்படி தினமும் பகவத்கீதையில் ஓர் அத்தியாயம் படியுங்கள்.

7. வீர்யத்தைக் காப்பாற்றுங்கள். தனித்துச் சயனியுங்கள்.

8. புகை பிடிப்பது, மதுபானம், ராஜஸ போஜனம் ஆகியவற்றை விடுங்கள்.

9. ஏகாதசிகளில் உண்ணாநோன்பிருங்கள், அல்லது பாலும் பழமும் மாத்திரம் உண்ணுங்கள்.

10. தினமும் இரண்டு மணி நேரம் மௌனம் அநுஷ்டியுங்கள். உண்ணும்போதும் மௌனமாயிருங்கள்.

11. எவ்வாற்றானும் உண்மையே பேசுங்கள். கொஞ்சமாகப் பேசுங்கள். இனிமையாகப் பேசுங்கள்.

12. உங்களுடைய தேவைகளைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள். திருப்திகொண்ட மனத்தினராக இன்புற்று வாழுங்கள்.

13. பிறரது உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்தாதீர். எல்லோரிடமும் பிரியமாயிருங்கள்.

14. நீங்கள் செய்த தவறுகளை எண்ணிப் பாருங்கள். (சுயச் சோதனை.)

15. வேலைக்காரர்களைச் சார்ந்து நிற்காதீர். தன்னைத்தானே சார்ந்திருங்கள்.

16. விழித்தெழுந்தவுடனும், படுத்துறங்குமுன்னும் பகவானை ஸ்மரியுங்கள்,

17. எப்பொழுதும் உங்கள் கழுத்திலோ, சட்டைப் பையிலோ ஜபமாலை இருக்கட்டும். (சந்தர்ப்பம் வாய்த்த போதெல்லாம் ஜபம் செய்யவேண்டுமென்பது தாத்தாரியம்.)

18. 'எளிய வாழ்க்கை, உயரிய சிந்தனை' என்பதை லக்ஷிய வாசகமாகக் கொள்ளுங்கள்,

19. ஸாதுக்களுக்கும், சந்நியாசிகளுக்கும், ஏழை களுக்கும், நோயாளிகளுக்கும் தொண்டு செய்யுங்கள்.

20. ஆன்மிய நாட்குறிப்புப் புத்தகம் (டயரி) ஒன்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.* உங்களது தினசர்யையிலிருந்து (முறைப்படுத்தப் பெற்ற அன்றாட அலுவல் கிரமத்திலிருந்து) சற்றும் வழுவாமல், அதனை ஒட்டி நடவுங்கள்.

★ ஸேவையில் சிறப்புக் காணுங்கள்.
ப்ரேமையில் விரிவு காணுங்கள்.
ஞானத்தில் முன்னேறுங்கள்.
இதுவே ஒருங்கிசைந்த யோகம்.

★ நாளைத் தொடங்குங்கள் இறைவனோடு
நாளை முடியுங்கள் இறைவனோடு
நாளை நிரப்புங்கள் இறைவனினாலே
நாளை வாழுங்கள் இறைவன் தன்னோடு.

★ தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கத்தில் (இதுவே ஸ்ரீ சிவாநந்தர் அமைத்த அனைத்து நாட்டு நிறுவனம்) உள்ள வர்களின் தினசரி வாழ்வில் மக்கட் பணி என்பது முக்யமான தொரு பங்கு பெற்றுள்ளது. மானுட ஸமுதாயத்துக்கு இச் சங்கம் புரியும் அநேக சேவைகளில் ஒன்றில் இல்லா விட்டால் இன்னொன்றில் பங்கு பெறாதவர் எவரும் நம் ஆச்ரமத்தில் இல்லை எனலாம்.

* நாட்குறிப்பு ஏட்டின் நகல் இக்கட்டுரை முடிவில் தனியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டதால் எல்லா ஸாதகர்களும் ஸந்நியாஸிகளும் உலகறிய ஏதேனும் பொதுத் தொண்டில் ஈடுபட்டாலொழிய சமுஹத்துக்குப் பயனில்லாத சுமையே ஆவர் என அர்த்தம் செய்து கொண்டு விடக்கூடாது. தன்னுள்ளே பார்த்துக்கொள்ளும் அந்தர் திருஷ்டி வாய்ந்த வர்களும் இருப்பார்கள். இவர்கள் வெளிக் காரியத்தில் ஈடுபட இயலாதவராக இருப்பார்கள். ஆத்ம பரிசீலனை அல்லது பஜனை போன்றதொரு வழிபாட்டிலேயே இவர்கள் பொழுதைச் செலவழிப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களும் உலகுக்கு அவசியமானவர்களே.

வெளிப்பார்வைக்கு அவர்கள் உலகுக்கு எதுவும் செய்யார் விடனும் அவர்களும் உண்மையில் விலைமதிக்கவொண்ணாத ஒரு பொதுப்பணி செய்கின்றனர். என்னவெனில் ஒரு ஜீவன் உட்பார்வை பெற்று உய்வுகாணமுடியும் என்பதை உலகுக்கு அவர்களே காட்டுகிறார்கள். ஆன்மிய கலாசாரத்தின் அங்கமாகிய அந்தர் திருஷ்டியை அவர்களே காத்துக் கொடுக்கிறார்கள். பவஸாகரத்தை கடக்கும் பற்றற்ற ஸந்நியாஸ பரம்பரையை நீடித்து அளிப்பவர்கள் அவர்களே. சிறு சிறு அளவுகளே முன்னேறிய ஸாதகர்களுக்குக் கலங்கரை விளக்கமாக இவர்கள்தாம் வழிகாட்டுகின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்கள் இல்லாவிடில் ஆரம்பகால ஸாதகர்கள் வழி தப்பி வீண்போய் விடுவார்கள்.

ஆத்ம ஸாஷ்டாத்காரம் பெற மனமார விழைவு கொண்டு, அந்த லக்ஷ்யத்துக்கு மார்க்கமாக ஒருவர் எந்தச் சாதனை நெறியைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும் அது சரியே. அதன்படி அவர் என்ன செய்தாலும் அது உலகுக்கெல்லாம் அவர் செய்யும் குறிப்பிடத்தக்கதான ஸேவையே ஆகும். சிற்றின்பமே முற்றின்பம் என்றும், உலக வாழ்வே அசைக்க வொண்ணாத உண்மை என்றும் எண்ணுவோருக்கு எந்த மார்க்க சாதகருமே ஸவால் விட்டவராகிறார்.

எனவே ஸேவைதான் வேண்டும், அல்லது வேறேதோ குறிப்பிட்டதொரு சாதனைதான் பயனளிப்பது என்று

நினைக்கவேண்டாம். உண்மையாகப் பற்றி ஒழுகும் எந்தச் சாதனையாலும், அதில் நீங்களே உங்களுக்கு வகுத்துக் கொள்ளும் கட்டுப்பாட்டால் நிச்சயம் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் அடைய முடியும்.

பலவிதமான மக்கட் சேவைக்கும்கூட ஆன்மியமே அஸ்திவாரமாக இருக்கவேண்டும். சமூகத்துக்காகச் செய்யும் எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும் முடிவாக அவர்களது ஆன்மிய வளர்ச்சியே இருக்கவேண்டும். வெறும் உலகியல் சார்பாக மட்டும் சேவை முடிந்துவிடக்கூடாது. ஆன்மிய அஸ்திவாரம் இல்லாத அநேக சமூஹ சேவை நிறுவனங்கள் உள்ளனவே, இவை குனியம் போலத்தான்; இயந்திர கதியில் இயங்கும் தொழிற்கூடங்கள் போலத்தான். சேவா ஸ்தாபனங்களிலும் திவ்ய நாம கீதம் வியாபித்திருக்க வேண்டும். அங்கு வீசும் காற்றில் பிரேமையும் பரிசுத்தமும் தியாகமும் தொண்டுணர்வும் துறவும் பற்றின்மையும் தவழவேண்டும். மாதமொரு முறையேனும் ஹோமம் நடத்தவேண்டும். ஸகல தேவதைகளின் த்ருப்திக்காக வழிபாடு நடத்தவேண்டும். பூஜை, ஸ்ரீ ருத்ரம் ஓதுதல், இடைவிடாத நாம பஜனை, கீதா பாராயணம், அகண்ட தீபம் ஒம்புதல், ராமாயணம் பாகவதம் போன்றதொரு நூலின் அகண்ட பாராயணம், கூட்டுப் பிரார்த்தனை, கூட்டு த்யானம், ஸத்ஸங்கம் ஆகியன பொதுத்தொண்டு நிலையங்களில் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாக இடம் பெற்று அவற்றை ஆசிரமமாக ஆக்க வேண்டும்.

அதாவது அந்நிலையம் ஆன்மிய விருக்ஷமாகத் தழைக்கும்போதே அதில் பலதரப்பட்ட பணிகள் கிளைகளாகி, அவற்றிலிருந்து இறங்கும் விழுதுகள் சமூக நலன் பயக்க வேண்டும். இப்படித் தழைத்த தருதான் உலகியலின் அலை மோதலுக்கிடையே தெய்விக வாழ்க்கையில் சேர்வதற்கான உற்சாகத்தை ஊட்டும்.

★ எதிரிப் படை வந்தபின் தற்காப்புச் செய்து கொள்வது போல, தொண்டு வாய்ப்பு உம்மைத் தேடி வந்த பின் தொண்டு புரிவதென்றிராதீர். தானே முதற்கண்

படையெடுத்து எதிரீமேல் ஆக்ரமிப்புச் செய்வதுபோல, ஆக்ரோசமாகத் தொண்டைத் தேடிச் சென்று, உத்ஸாஹமாகவும் பிடிவாதமாகவும் தொண்டினால் ஆக்ரமிப்புச் செய்வீர்! உதாரணமாக, நோயாளி உம்மைத் தேடிவந்தால் சேவை செய்வது என்று இராஜீர். நீரே நோயுற்றோரைத் தேடிச் சென்று, அவர்கள் உமது உதவி தேவையில்லை என்றாலும்கூட விடாமல் அவர்களுக்கு 'ஆக்ரமிப்புச் சேவை' செய்யுங்கள்! அபாரமான தன்னம்பிக்கையுடன், நோயாளிக்கும் நம்பிக்கையூட்டும் விதத்தில் பணி செய்யுங்கள். தொண்டு பலிதமுறாது என்று தோன்றுமிடத்திலுங்கூட அவநம்பிக்கை கொள்ளாமல் உத்ஸாஹமாய் செய்தீரானால் நிச்சயம் பலிதமாகும். நம்பிக்கை போன நோயாளியிடம், 'உனக்குத் தலைசிறந்த மருந்தாக்கும் தருகிறேன், நிச்சயம் குணமாவாய்' என்று உற்சாகமூட்டும். 'ஒரு நாளில் உன்னை குணப்படுத்திக் காட்டுகிறேன் பார்' என்று சவால் விடுவதுபோல் சொல்லவேண்டும். இப்படி ஆக்ரமிப்பு ரீதியில் தொண்டு செய்தீராயின் ஈசன் உமது முயற்சிக்கு வெற்றிக் கிரீடம் சூட்டுவான்.

★ என்ஜினீயர் ஸார், மரிக்கும் உலக வாழ்விலிருந்து அமரமான ஆத்மலோகத்துக்குப் பாலம் கட்டுங்களேன்! ஆடிட்டர் ஸார், மனத்தை ஆடிட் செய்துகொண்டு, நல்ல - கெட்ட எண்ணங்களைக் கணக்குப் பாருங்கள். டாக்டர்ஜி, அஹந்தையை ஆபரேஷன் செய்து அறுத்துப் போடுங்களேன்! ஒ ஜீ, பிஸிநெஸ்காரரே, ஆண்டவனோடு அன்புக் கொடுக்கல்-வாங்கல் பண்ணத் தொடங்கலாமே! காப்டன் ஸார், தீய எண்ணங்களோடு போராடி வெற்றி பெறுங்கள்! டி.எஸ்.பி. ஸார், உள்ளத்தை உளவு பார்த்து, உபத்ரவம் செய்யும் கேடியைப் பிடித்துப் போடுமேன்! டீச்சர் ஸார், முதலில் நீர் வாழ்க்கையின் படிப்பிணையைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்! சீர்திருத்தவாதி அவர்களே, உங்களை நீங்கள் சீராகத் திருத்திக் கொண்டாயிற்றா என்பதை முதலில் கவனிப்பீர்களா?

★ உலகம் ஒரு நாய்வால். மீண்டும் மீண்டும் மகா புருஷர்கள் தோன்றி அதை நிமிர்த்தப் பாடுபடுகிறார்கள். அவர்களது முயற்சி பலிக்கவும் செய்கிறது. ஆனால் காலப் போக்கில் மறுபடி அது பழைய சொருபத்துக்கே சுருட்டிக் கொள்கிறது. மாயா சக்தி இப்படிப்பட்டதாகும்! ஆயினும் ஒவ்வொருவரும் இந்தப் பெரும் வாழ்க்கை நாடகத்தில் தனது பங்கான வால்-நிமிர்த்தும் பணியை ஆடித்தானாக வேண்டும். ஏனென்றால் உலக வாழ்வில் அது பலனளித்தாலும் அளிக்காவிட்டாலும் அவரவரது ஸ்வய வாழ்வைப் பலனுள்ளதாகும். ஒருவரது திருத்தப் பணியால் உலகம் விமோசனம் பெறமுடியாவிட்டாலும், இப்படிச் சகமாந்தருக்காக ஒருவர் பணி புரியாவிடில் அவர் விமோசனம் பெறுவது எட்டாக் கையாகிவிடும்.

★ மந்திரமும், பகவன் நாமமும் ஒலி என்ற கட்டிடத்துக்குள் இறைவனையே அடைத்துக் கொடுத்து விடுகின்றன. அவற்றைத் திரும்பத் திரும்பப் பல ஆவ்ருத்திகள் உருப் போடுவதற்கு ஆச்சர்யமான ஆற்றல் உண்டு. இப்படி ஜபிப்பது முடிவில் இறைவனை நம் முன் கொண்டு நிறுத்தும் சக்தி பெற்றதாகும். அனுவைப் பிளப்பதனால் அதனுள் உறையும் மஹா சக்தி வெளிப்படுவதுபோல, மந்திர—நாம ஜபம் அச் சொல்லுள் உறையும் தெய்வத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

★ மருந்தோடு “த்ரயம்பகம்” போன்ற மந்திரத்தையோ, திவ்விய நாமம் ஒன்றையோ கலந்து கொடுங்கள். அல்லோபதி, ஹோமியோபதி முதலியவற்றைவிட இந்த “நாமாபதி”க்கு அதிகச் சக்தி உண்டு. “நாமாபதி” உடலை மட்டுமின்றி உள்ளத்தையும் ஸ்வஸ்தம் செய்வது.

★ அற்புதங்கள் (மிராகிள்கள்) பகுத்தறிவைத் திகைப்படையச் செய்கின்றன. இதில் ஐயமில்லை. மாற்றமுடியா விதி என்று மக்கள் கருதும் ஒன்றை அற்புதம் முறித்துவிடுவதாலேயே பகுத்தறிவு திகைக்கிறது. ஆனால் அது மக்களுக்கு

குத் தெரிந்த விதியை முறிப்பதோடு நின்றுவிடவில்லை; மக்களுக்குத் தெரிந்திராத விதிகளை—தெரிந்த விதிகளைவிட உயர்மட்டத்தில் செயற்படுவதான விதிகளை—முறைப்படிச் செயற்படுத்தி விளையாடவும் வைக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட அற்புதங்களிலும் உள்ள காரிய காரணத் தொடர்பு விதியை மக்கள் தாங்கள் உள்ள நிலையில் காணமுடியாமல் விளைவை மட்டுமே காண்பதால்தான் அது இயற்கைக்குப் புறம்பான ஒன்று என்றெண்ணி அதிசயப்படுகிறார்கள்.

சில ஞானிகள் தாங்களாக மனமறிந்து அற்புதங்களுக் கான விதிகளைச் செயற்படுத்தும் மனோ சக்திகளைப் பிரயோகிப்பதில்லை. ஆயினும் இப்படிப்பட்டோர் விஷய மாகவும் என்ன நடக்கிறதெனில் : இவர்களது அடியார்கள் ஏதோ இன்னலில் இடர்ப்படும்போதோ, சிக்கலில் தவிக்கும் போதோ, பிராணாபத்தில் உள்ளபோதோ அவ்வடியார் களின் தீவிர நம்பிக்கை என்ற சக்தியானது அந்த ஞானியர் அறியாவிட்டாலும் அவர்களது அற்புத சக்தியால் தங்களுக்கு ரக்ஷிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு விடுகிறது! பக்தனொருவன் மனம் விட்டுக் கதறிப் பிரார்த்திக்கும் போது ஞானியின் பரிசுத்த உணர்வுச் சக்தி தானாகவே பக்தனைப் பிரச்சனையிலிருந்து விடுவிப்பதற்காக விரைவுடன் செயற்படலாகிறது!

★ இவ்வுலக அறிவு தவிர மேலுலக அறிவு சாமானிய மானுடனுக்கு இல்லை. அதனாலேயே அவன் சில நடப்புக் களை இயற்கைக்குப் புறம்பான அற்புதம் என்கிறான். யோகத்தின் மூலம் எல்லா உலக அறிவும் பெற்றவனுக்கோ அற்புதம் என்பது அற்புதமே அல்ல. ஆகாய விமானத் தையோ, ஸினிமாப் படத்தையோ முதல் முறையாகப் பார்க்கும் ஒரு பட்டிக்காட்டான் அவற்றை “அற்புதம்” என்று நினைப்பதுபோலத்தான் சராசரி மனிதர் யாவரும் அற்புதம், அசாதாரணம் என்று சிலவற்றைக் கண்டு திகைத்துப் போவதும்!

★ மேல் உலகங்கள், கீழ் உலகங்கள் என்பவை முறையே தெய்விக சக்திகளும் தீய சக்திகளுமாகும். உயர்ந்த—தாழ்ந்த உணர்வுகளின் உருவகங்களைக் கொண்டவையே இம் மேல்—கீழ் உலகுகள். 'மேல்', 'கீழ்' என்ற வார்த்தைகளைச் சொன்னதால் இவ்வுலகங்களை, அதாவது உணர்வு நிலைகளை, ஒரு கட்டையில் ஒன்றின் மீதொன்றாகப் பெட்டிகளை அடுக்கி வைத்திருப்பதுபோல் மேல் கீழாக அடுக்கியிருக்கிறதென்று எண்ண வேண்டாம். ஆகாயமான ஒரே வெளியின் எல்லா இடங்களிலும் எல்லா உலகங்களும் கலந்து நிறைந்திருக்கின்றன. எப்படியெனில், இந்த ஒரே அறையில் மண்ணெண்ணெய் ராந்தல், மின்லார பல்பு, பெட்ரோமாக்ஸ், குத்துவிளக்கு ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஏற்றி வைத்திருந்தால் எப்படி இருக்கும்? அவை ஒவ்வொன்றின் ஒளியும் தனித்தனியாக, ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக, மேல்—கீழ் என்று அடுக்கிய விதத்திலா வீசும்? எல்லா ஒளியும் கலந்து தானே அறை பூராவும் ஒவ்வோரிடத்திலும் வியாபித்திருக்கும்? இப்படித்தான் அநேக உலகுகளும் ஆகாயவெளியில் ஒன்றை ஒன்று ஊடுருவி இருக்கின்றன.

ஆகவே, எப்பொழுதும் உங்களை அத்தனை உலகங்களும் சூழ்ந்திருக்கின்றன. அதாவது எல்லாவித உணர்வுச் சக்திகளும் உங்களை ஸதாவும் உள்ள இடத்திலேயே சூழ்ந்துள்ளன.

கலந்துள்ள ஒளிகளைப் பிரிக்கமுடியாது. ஆனால் கலந்துள்ள உலகுகளின் நல்ல—கெட்ட சக்திகளை யோகியர் பிரித்துப் பார்க்கமுடியும். பிரித்தெடுத்து, கெட்டதை ஒதுக்கி நல்லதை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளவும் முடியும். எனவே ஏதோ ஒரு மார்க்கத்தில் ஸாதனை செய்து நீங்கள் அகக் கண்ணின் ஸஞ்ஜம்ப் பார்வையைப் பெற்றுவிட்டால், இவ்வுலகங்களைக் கண்டு, பாகுபடுத்தி, பிரித்துத் தொடர்பு கொள்ள முடியும்.

எனவே மேலேழு லோகம், கீழேழு லோகம் என்பவற்றைக் காண எந்த விண்ணூர்தியிலும் செல்ல

வேண்டியதில்லை. உங்கள் அறையிலுள்ள வெற்றிடத்திலேயே அத்தனை லோகங்களும் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இதில் இன்னொரு முக்யமான விஷயம், கீழுலக வாசிகள் எனப்படும் இழிய உணர்வின் உருவகங்களால் மேலுலக வாசிகளாகிய உயர்வுணர்வு உருவகங்களைக் காண முடியாது. ஆனால் மேலுலகவாசிகளால் கீழுலகவாசிகளைக் காண முடியும்.

அகக்கண் பார்வை என்றால் என்னவெனில்: ஸ்தூலமான நமது உடம்பில் ஐம்புலன்கள் இருப்பது போல, மனோமயமான நமது சூக்ஷ்ம உடலிலும் ஐந்து சூக்ஷ்மப் புலன்கள் உள்ளன. அகக்கண் முதலிய அக உறுப்புகள் என்பன இவையே. சித்தத்தை ஒன்றிலேயே நிறுத்தும் யோக தாரணை கைவரப் பெற்றபோது, அந்த தாரண சக்தியுடன் ஆழ்ந்து நோக்கினால் ஸூக்ஷ்ம தேஹமும், ஸூக்ஷ்ம இந்திரியங்களும் தெரியும். அப்போதுதான் சூக்ஷ்ம சக்திகளைக் கண்டும், கேட்கும், தொட்டும், மோந்தும், சுவைத்தும் பார்ப்பதான அகக்கண் பார்வை, அகச் செவிக் கேள்வி, அகச் சரும ஸ்பரிசம் முதலியன வாய்க்கும்.

★ “உலகம் பொய், எல்லா நினைப்பும் பொய்ம் மாயை தான், பிரம்மம் மட்டும் தான் மெய் என்கிறார்களே! இப்படி பிரம்மம் என்று சொல்கிறதும் ஒரு நினைப்புத்தானே? இதுவும் பொய்யாயிருந்து, எனவே அந்த பிரம்மமும் பொய்யாயிருந்துவிட்டால்?” என்று ஒரு மேனாட்டார் குழப்பத்துடன் சிவாநந்த குரு தேவரைக் கேட்டார்.

புன்முறுவலுடன் குருஜி உடனே மறுமொழி கூறினார்: பிரம்மம் பொய்யாயிருக்கலாம் என்று இப்போது ஒரு நினைப்பு வந்திருக்கிறதல்லவா? சரி, பிரம்மமும் நினைப்பும் பொய்யோ, மெய்யோ எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். இப்போது இப்படி ஒரு நினைப்பு வந்திருப்பதால் அப்படி நினைக்கிற ஓர் உயிர் இருப்பது

தெரிகிறது. இவ்விதம் நினைக்கின்ற, ஐயப்படுகின்ற ஓர் உயிர் இருப்பது ஐயமற்ற விஷயம். ஆமாம்தானே? இதில் ஐயப்பட்டால் உங்களுடைய இருத்தலையே நீங்கள் ஐயப்படுவதாகி விடும். நீங்கள் என்று ஒருவர் இருப்பதால்தான் இந்தக் கேள்வியும், அதைக் குறித்த பேச்சும் எழும்பியிருப்பதால் கேள்வி எழுப்பிய உயிராகிய நீங்கள் உங்கள் இருப்பை மறுப்பதற்கு இயலாது. பலவாக மாறி மாறி நீங்கள் இருந்தாலும், எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான 'இருத்தல்' என்பது மாறாமலே உள்ளது. அப்படி மாறாமல் இருக்கின்ற ஒன்று என்னவோ அதுதான் இறுதி உண்மை. அதைத்தான் பிரம்மம் என்றும் ஆன்மா என்றும் உபநிஷத்துக்கள் விளக்கியிருக்கின்றன.

★ உங்களுக்கு மூலாதாரமான பிரம்மத்தை மறந்தால் பலவீனம் மெல்ல மெல்ல உட்புகுந்துவிடும். அந்த நினைப்பு மறவாமல் நீங்கள் எப்போதும் ஆனந்தத்தையும் அபரிமித பலத்தையும் சக்தியையும் பெருக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பலவீனம் என்ற எதிர்மறை விகாரத்துக்கு இடமளிக்காமல், பின்வருமாறு வலியுறுத்திச் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்:

நான் ஸர்வசக்தி வாய்ந்தவன்	ஓம், ஓம், ஓம்
நான் உயிர்கொண்டு வாழும் ஸத்தியம்	ஓம், ஓம், ஓம்
நான் அனைத்துள்ளும் உள்ள ஆத்மா	ஓம், ஓம், ஓம்

ஆன்மிய நாட் குறிப்பு (வாராந்தரம்)

எண்	கேள்வி	மாதம்..... வாரத்தின் நாள்						
		1	2	3	4	5	6	7
1.	எத்தனை மணிக்கு விழித்தெழுந்தாய்?							
2.	எத்தனை மணிநேரம் தூங்கினாய்?							
3.	எத்தனை மாலைகள் ஜபித்தாய்? (ஒரு மாலையில் 50 அல்லது 100 மணிகள் இருக்குமாதலால் அதன்படிப் பெருக்கி இத்தனை மாலைக்கு இத்தனை ஜபம் என அறிக)							
4.	எவ்வளவு பொழுது கீர்த்தனத்தில் (பஜனையில்) செலவிட்டாய்?							
5.	எவ்வளவு ப்ராணாயாமம் செய்தாய்?							
6.	எவ்வளவு நேரம் ஆஸனம் போட்டாய்?							
7.	ஒரே ஆஸனத்தில் எவ்வளவு நேரம் தியானம் செய்தாய்?							
8.	நிர்ணயம் தவறாமல் த்யானம் செய்தாயா?							

9. கீதையில் எவ்வளவு சுலோகங்கள் படித்தாய், அல்லது மனப்பாடம் செய்தாய்?
10. ஸத்ஸங்கத்தில் (நல்லோரிணக்கத்தில்) எவ்வளவு நேரமிருந்தாய்?
11. எத்தனை மணிகள் மௌனமாயிருந்தாய்?
12. சுயநலமில்லாத தொண்டில் எவ்வளவு நேரம் செலவிட்டாய்?
13. தான தர்மம் எவ்வளவு செய்தாய்?
14. மந்திரம் (அல்லது பகவன் நாமம்) எவ்வளவு எழுதினாய்?
15. உடற்பயிற்சி எவ்வளவு நேரம் செய்தாய்?
16. எத்தனை பொய் சொன்னாய்? அதற்காக உன்னை நீயே எப்படித் தண்டித்துக்கொண்டாய்?
17. எவ்வளவு முறை, எவ்வளவு நேரம் கோப வசப்பட்டாய்? இதற்கு எப்படித் தண்டித்துக் கொண்டாய்?
18. வீண் பேச்சு முதலிய பயனற்ற விஷயங்களில் எவ்வளவு நேரம் கழித்தாய்?
19. பிரம்மசரியத்தில் எவ்வளவு முறை தவறினாய்?

எண்	கேள்வி	மாதம்.....வாரத்தின் நாள்						
		1	2	3	4	5	6	7
20.	ஆன்மிய நூல்கள் எவ்வளவு நேரம் படித்தாய்?							
21.	கெட்ட போக்குகளிலிருந்து கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதில் எவ்வளவு முறை தவறினாய்? அதற்காக என்ன தண்டனை கொடுத்துக் கொண்டாய்?							
22.	உன் இஷ்ட தேவதையிடம் மனத்தை ஒருமுகப் படுத்துவதில் — ஸகுண அல்லது நிர்குணத் தியானத்தில் — எவ்வளவு நேரம் செலவிட்டாய்?							
23.	என்னென்ன குணசீலங்களைக் குறிப்பாக வளர்த்துக் கொள்கிறாய்?							
24.	என்னென்ன கெட்ட போக்குகளை அகற்ற முயல்கிறாய்?							
25.	உன்னை அதிகம் தொந்தரவு செய்யும் புலன் யாது?							
26.	உண்ணா உபவாஸம், உறங்கா உபவாஸம் இருந்த நாட்களைக் குறிப்பிடுக.							
27.	எத்தனை மணிக்குப் படுத்தாய்?							

ஆன்மிய நாட்குறிப்பு என்பது மனக் குதிரையை அறப் பாதையில், ஆண்டவனை நோக்கிய மார்க்கத்தில் நுந்திவிடுகின்ற சவுக்காகும். இந்த டயரி கிரமப்படி எழுதி வந்திராயின் மனம் ஆறுதலும் அமைதியும் அடைவீர். ஆன்மியப் பாட்டையில் விரைவு முன்னேற்றமும் காண்பீர். இப்படி டயரி எழுதும் பழக்கம் மேற்கொண்டு, அற்புதப் பயன்களை அநுபவிப்பீராக!

(பிறிதொரு ஸமயம் ஸ்ரீ சிவாநந்தர் இப்பொருள் பற்றிக் கூறியது:) ஆன்மிய நாட்குறிப்பு எழுதும் பழக்கத்தை நிர்ணயமாக மேற்கொள்ளுங்கள். கோபம் கொண்டார்களால் அதில் குறித்துவையுங்கள். ஒருவர் மனத்தை நீங்கள் புண்படுத்தினாலும் அதைக் குறித்து வைக்கவும். இது வெகு முக்கியமான விஷயம். இவற்றுக்காக உங்களுக்கு நீங்களே தண்டனை விதித்துக் கொள்ளுங்கள். தவறு செய்த தினம் இரவு உண்ணாவிரதமிருங்கள். ஐம்பது மாலை கூடுதலாக ஐயியுங்கள். அன்று டயரியில், 'இன்று இன்ன விதத்தில், இத்தனை முறை மனிதனில் இறைவனைக் காணத் தவறினேன்' என்று குறிப்பிடுங்கள். ஓரிரண்டாண்டுகள் இப்படி டயரி எழுதி வைத்துக் காத்தால் அதிசயமான ஆன்மாபிவிருத்தியும், அசையாத மனோ திடமும், சிறப்பான மனச் சாந்தியும் அடைவீர்களென்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை. இதனால் பலவிதமான சங்கடங்களும், துயரங்களும், மன உளைச்சல்களும் அற்றுப் போகும். தெய்வ பக்தி ஒங்கும். விரைவாக மேம்பாடு காண்பீர்கள். புது மனிதராக உருவெடுப்பீர்கள். அல்ல, நடமாடும் தெய்வமாகவே நானிலத்தில் உலவுவீர்கள்.

தினந்தினம் குறிப்பெழுதுவது மட்டும் போதாது. வாரம் ஒருமுறையேனும் அத்தனை நாட்களிலும் எழுதியதைச் சேர்ந்தாற்போல் படித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த டயரிப் பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டால், இப்போது ஒரு நாளில் நீங்கள் இருபது தவறு செய்கிறீர்களெனில், ஆறு மாதம் சென்றபின் ஐந்து தவறுகளே செய்வீர்களாயிருக்கும்.

இப்படியே சென்று ஒரு சுப காலம் பிறக்கும் - அன்று நீங்கள் ஒரு தவறுகூடச் செய்யமாட்டீர்கள்.

(வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் :) ஆன்மிய நாட்குறிப்பு உங்கள் பக்கத்திலேயே உள்ள குருவாக உதவிபுரியும்.

தன்னைத் தானே பிட்டுப் பிட்டு ஆயும்போது, மனத்தின் ஒரு பாகம் இன்னொரு பாகத்தை அலசிவிடுகிறது. இதனால் உங்கள் குறைபாடுகளை நீங்களே உணர முடிகிறது. இப்படிக் குறைகளைக் குறித்துக்கொள்ள டயரி எழுதி வாருங்கள். எத்தனைவித டயரிகள் - பால் கணக்கு டயரி, சலவைத் துணி டயரி என்பதுபோல - வைத்துக் கொள்கிறீர்கள்? இதெல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாயிற்றே ஆன்மிய டயரி? உங்கள் சித்தத்தை இறைவன்பால் சிறிது சிறிதாகச் செலுத்த அதுவே சவுக்குப் போல உதவும் உயிர்த் தோழன்.

ஏராளமான அடியாருக்கு நாட்குறிப்புத் தாள்களை ஸ்வாமிஜி வழங்கி, டயரி வழக்கம் மேற்கொள்ள ஊக்கிப் பணித்திருக்கிறார். அதோடு நின்றிருந்தால் அவர் சிவாநந்தராகி விடுவாரா? செய்வன திருந்தச் செய்தவரும், அடியாரிடம் இதயமார்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவருமாயிற்றே! ஆகையால், அத்தனை அடியார்களையும் அவர்கள் எழுதிய டயரிகளைக் குறிப்பிட்ட காலகட்டம் தோறும் தம்மிடம் அனுப்பி வைக்கவும் சொல்வார். அயராமல், சலியாமல் அவை அனைத்தையும் பார்வையிட்டு, அவரவர்க்குரிய அறிவுரைகளைத் திட்டவட்டமாக எழுதுவார். 'ஸின்ஸிரிடி' என்பதன் மறுபெயரே சிவாநந்தர் என்றிருந்தவர் அல்லவோ?

ஒரு முறை சிவாநந்தர் ஓர் அன்பரிடம் நாட்குறிப்புத் தாளையும், அதன்படி நடப்பதாகக் கூறும் உறுதிப் பத்திரத்தையும் கொடுத்துவிட்டு, "மாதந்தோறும் எனக்கு டயரி அனுப்பிவைக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

“முயற்சி செய்கிறேன்” என்றார் அந் நபர்.

“ஓ ஜி! சாப்பிடச் சொன்னால் முயற்சி செய்து பார்ப்பதாகவா சொல்வீர்கள்?. ப்ரெட், பட்டர், டீ என்று என்னென்ன வேண்டுமோ கருக்காகக் கேட்டு உள்ளே தள்ளுகிறீர்கள்! ஆனம் முன்னேற்றத்துக்கான டயரி என்றால் முயன்று பார்ப்பதாகச் சொல்கிறீர்கள்!” என்றார் சிவாநந்தர்.

என்ன ஸ்வாதினக் கரிசனம்!

ப்ரம்மாநந்த சிவாநந்தர்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் முக்கியமான நேர்ச் சீடர்களில் ஒரு சிவாநந்தர் உண்டு. பிற்காலத்தில் அவர் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண மடத்தின் தலைவராக இருந்திருக்கிறார்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் சிஷ்யருள் சூடாமணியாகக் கருதப் படுபவர் ஸ்வாமி பிரம்மாநந்தர். ஸ்வாமி விவேகாநந்தருமே அவரைத் தமது குரு மஹராஜரின் ஞான புத்திரராகக் கருதி மதிப்பும் மரியாதையும் அளித்தார்; ராமக்ருஷ்ண மடத்தின் முதல் தலைவராகவும் ப்ரஹ்ம்மாநந்தரையே வைத்துத் தாம் அவருக்குப் பின்னால் நின்றார்.

நம்முடைய நூலின் நாயகரான ரிஷிகேச சிவாநந்தர் பிரம்மாநந்தராகவும் இருந்தவர்தான்!

‘சிவம்’ என்றால் சாந்தம் என்றும், அன்பு என்றும், மங்களம் என்றும் பொருள். இத்தத்வங்களில் ஊறி உறைந்து அவற்றின் உருவகமேயாகி ஆனந்தித்துக் கொண்டிருந்த அவர் ‘சிவாநந்தர்’ என்ற பெயருக்கு முற்றிலும் உரியவராக இருந்தார்.

சிவம் எனும் செம்பொருளை சிவன் என்ற மூர்த்தியாக அன்பு பண்ணி, உள்கி எண்ணி, ஆராதனை செய்து ஆனந்திப்பதிலும் அவர் சிறந்திருந்தாராதலால் சிவாநந்தர் என்ற பெயர் அவருக்கு மேலும் பொருந்தியது.

ஆனால் அவர் அத்வைதப் பெருநோக்கான ஸமநோக்குப் படைத்தவர். ‘தம் தெய்வம் எம் தெய்வமென்று எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடுபவர்களோடு அவர் சேராமல் எல்லா தெய்வ வடிவங்களையும் ஏக ப்ரம்மத்தின் பல ரூபங்களாகவே உணர்ந்து ஆனந்தித்தார். கிருஷ்ணன் மீது மட்டுமின்றி கிறிஸ்து மீதும் பாடினார். ஸாயிபாபா

என்றால் ஒரு மாதிரி உலகம் யோசித்த அந்த நாளிலேயே ஸாயி நாம கீர்த்தனம் கூடச் செய்திருக்கிறார்! எந்த ரூபத்தின் மூலமும் அவர் தீண்டி இன்புற்றது ஒன்றேயான ப்ரஹ்மத்தைத்தான்.

அதனால்தான் அவர் பிரம்மாநந்தராகவும் இருந்தார் என்றோம்.

சைவ - வைஷ்ணவ - சாக்த ஈடுபாடுகள் அந்த ப்ரஹ்மா நந்தரிடம் எப்படி கங்கை - யமுனை - ஸரஸ்வதிகளாகத் திருவேணிப் பின்னலிட்டன என்று பார்க்கலாம்.

விஜய நகரப் பேரரசின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஒரு கட்டத்தில் சைவமும் சைவரும் பட்டபாடு கொஞ்ச நஞ்ச மன்று. அப்போது இருளினிட ஒளிப் பிழம்பெனத் தோன்றி சிவபெருமானின் உயர்வை நிலைநாட்டி, சிவ வழிபாட்டுக்குப் புத்துயிர் பெய்தவர், அடையபலம் அப்பைய தீக்ஷிதேந்திரர்கள். சிவாம்சமாக அவதரித்தவர் என்றே அறிந்தோர் அவரைப் போற்றுவார்கள். அந்த மஹானின் பரம்பரை வட ஆர்க்காட்டிலிருந்து திருநெல்வேலி மாவட்டம் முடியத் தமிழகமெங்கும் வடவால வ்ருக்ஷமென விரிந்து தழைத்தது. அந்த விருக்ஷத்தின் ஒரு விழுதாகப் பிறந்தவர் சிவாநந்தர் என்பதிலிருந்து அவரது சிவத் தொடர்பு தொடங்குகிறது. சிவாம்சரான ஒரு பெரும் செம்மலின் வழித்தோன்றலாகப் பிறப்புக் கொண்டவரின் ரத்தத்திலேயே சிவபக்தி அணுக்கள் ஒடித்தானே இருக்கும்?

தமது வாழ்வில் இறைவன் பிரவேசித்த ஸந்தர்ப்பங்களைப்பற்றி ஸ்ரீ சிவாநந்தரே எழுதியுள்ள கட்டுரையில் சிறு பிராயத்தில் தம் தந்தையாரின் வழிபாட்டுக்குத் தாம் கைங்கர்யம் புரிந்து வந்ததாகவும், வழிபடப்பெற்ற பிரதீகமே தம் குழந்தையுள்ளத்துக்கு இறைவனாக இலங்கியதாகவும் கூறியிருக்கிறாரல்லவா? அந்த ப்ரதீகம் சிவபெருமானுடையதே.

“சிவாநந்தரின் தந்தையார் ஸ்மார்த்த மரபுக்கேற்ப தெய்வபேதம் கற்பியாதவரெனினும், குறிப்பாக சிவநேசச் செல்வரே ஆவார். சிவனே அவரது இஷ்ட தேவதை. “சிவோஹம்” ஜபித்துக் கண்ணீர் பெருக்குபவர் அவர்.

துறவுக்குத் தெய்வம் சிவனல்லவோ? ரத்தத்திலேயே வித்துக்கொண்டு, பாலப்பருவத்தில் முளைவிட்ட சிவ பக்தியே பிற்பாடு அக்குழந்தை டாக்டர் குப்புஸ்வாமி யாகப் பேரும் புகழும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று அமர்க்களமாயிருந்த சமயத்தில் திடீர் விருக்டாமாக விச்வருபமெடுத்து அவரிடம் ஆராத ஸந்நியாஸ தாபத்தை மூளுவித்தது எனலாம்! அத்தாபம் மூண்டதும் அவரது நாவு தாமாகவே ஜபிக்க ஆரம்பித்தது சிவ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தைத் தான். ‘நான் மறக்கினும் சொல்லும் நா நம: சிவாயவே’ என்றில்லாமல் அவர் மனமும் மறவாமல் அம் மனுவை மனனம் செய்ய, நாவு ஸதாகால ஜபம் செய்யலாயிற்று.

பிற்காலத்தில் ஸ்வாமி சிவாநந்த ஸரஸ்வதிகள் நாய் நரி உள்பட நோயுற்ற ஜீவன்களுக்காக முக்கண்ணனின் மருந்து மந்திரமான “த்ரயம்பக”த்தை எத்தனை ஆயிரம் முறை ஜபித்திருப்பார் என்று யாரே கணக்குக் கூற முடியும்? தாம் ஜபித்தது மட்டுமன்றி நானிலம் முழுதும் எத்தனை ஆயிரம் பேர்களை எத்தனை கோடி முறை இம் மனுவை ஜபிக்க வைத்தாரென்பதற்கு ஏது கணக்கு?

டாக்டர் குப்புஸ்வாமி மெய்யாலுமே உடைமையனைத்தையும் உதறித் தள்ளிப் பிச்சாண்டியாகப் புறப் பட்டபோது அவரைச் சுண்டி ஈர்த்தவனும் காசியில் அன்ன பூர்ணேச்வரியிடம் கப்பரை ஏந்தி நிற்கும் சிவபெருமான் தான். சிவராஜதானியான அந்த வாரணாஸியில்தான் அவரது ஆண்டி வாழ்வு தொடங்கியது.

பிக்ஷாண்டி உலகுக்கெல்லாம் பிரபுவான விச்வநாதனாக எழுந்தருளும் திருச் சந்நிதி சென்று சேர்ந்ததும் அவரது மனம் அப்படியே அடங்கி மவுனம் கண்டது. அந்த

மவுனத்திலிருந்து ஓர் ஆனந்த பரவசம் உத்பவித்து அவரை ஆட்கொண்டது. சிவாநந்தம் தான்!

விச்வநாதனிடம் சிவாநந்தம் கண்டவருக்கு ரிஷிகேசத்தில் துறவு தந்து 'சிவாநந்தர்' என்றே ஸந்நியாஸ் நாமம் கொடுத்தவர் விச்வாநந்தர்!

ஆதிசங்கரர் வகுத்த தசநாமிகள் என்ற பத்துத் துறவறப் பிரிவுகளில் ஒன்றான 'ஸரஸ்வதி' என்பதில் மேலும் இரு கிளைப் பிரிவுகள் உண்டு. ஒன்று ஆனந்த ஸரஸ்வதி, மற்றது இந்த்ர ஸரஸ்வதி. விச்வாநந்தர் முன் பிரிவைச் சேர்ந்தவர். அவரது முழு நாமம் விச்வாநந்த சரஸ்வதி. நம் நூல் நாயகரது முழுநாமம் சிவாநந்த சரஸ்வதி என்பது தெரிந்ததுதானே?

கலப்பற்ற அத்வைதமான ஆதி சங்கரரின் கேவலாத் வைதத்தைப் பின்பற்றும் மரபினராக அவர் ஸந்நியாஸ்ம் பெற்றார். 'கேவலம்' என்பதாகக் கலப்பற்று, தூய தனித் தானாக உள்ள ஆத்மாவை சிவமாகவே "சதுர்த்தம்" (முந்நிலை கடந்த துரியம்) என்று மாணடுக்ய உபநிஷதம் கூறும். ஸ்ரீசங்கரரும் கலப்பற்ற ஆன்ம வஸ்துவே தாம் என்று சாற்றும் 'த ச ச் லோ கி', 'அத்வைத பஞ்ச ரத்னம்' ஆகிய கிரந்தங்களில் 'சிவ; கேவலோஹம்' என்றும் 'சிவோஹம்' என்றுமே கூறியிருக்கிறார். எனவே அத்வைத ஸம்ப்ரதாயத் துறவிக்கு சிவாநந்த நாமம் மிகப் பொருத்தமானதே.

(அத்வைதத்துக்கு எதுவும் அன்னியமல்லவாதலால், அது கூறும் ஏக வஸ்துவான ஆத்மா அல்லது ப்ரஹ்மம் தான் யாவுமானதாதலால் சிவாநந்தர் சிவன் என்ற ஒரு மூர்த்தியோடு நின்றுவிடாமல் எல்லா மூர்த்தியரிலும் பரம் பொருளைச் சுவைத்தார்.)

ரிஷிகேச வாஸத்தின் தொடக்க காலத்தில் ஸ்ரீ சிவாநந்தர் பிரம்மாநந்தாச்ரமம் என்பதில் வாழ்ந்த போது வில்லமரங்கள் அடர்ந்த ஓரிடத்துக்குச் செல்வார்,

“ஆஹா! இங்கு இப்படி வில்வம் தழைக்கிறதே! பத்திரங்கள் வெறுமே மண்ணில் விழுகின்றனவே! இப்படிக்கின்றி யதேஷ்டமாக வில்வார்ச்சனை பெறுவதற்கு இங்கே ஒரு சிவலிங்கம் இருந்தால் எத்தனை நன்றாக இருக்கும்?” என்று எண்ணுவார். பூசலார் நாயனாரைப் போல அங்கு தாமே மானஸிகமாக ஒரு சிவாலயம் அமைத்து, அதில், அதாவது தம் மனத்துள், எழுத்தருளியுள்ள லிங்கத்துக்கு ஸ்தூலமான வில்வதளங்களை அள்ளி அள்ளிப் போட்டு அர்ச்சிப்பார்.

தூயவரின் தூய மனோபீஷ்டம் பலிக்காமற் பொருமா? அந்தப் பலமாகத்தான் பிற்பாடு 1943-ல் அதே இடத்தில் சிவாநந்தாச்சரமத்தின் இதயமாக ஸ்ரீ விச்வநாத மந்திரம் எழும்பியது! விச்வத்தின் மையமான காசிநாயகன் ஆச்சரமத்தின் மைய வழிபாடு பெறும் ஆசி நாயகனும் ஆனான்.

சிவாநந்தர் பெருக்கச் செய்துள்ள தேச ஸஞ்சாரத் திலும், புனித யாத்ரைகளிலும் அவர் கயிலாயத்துக்கும் கேதாரிநாதத்துக்கும் சென்று சிவாநந்த வெள்ளத்தில் திளைத்திருந்ததற்குத் தனி முக்யத்வம் உண்டு. கேதாரத் துக்கு 1926-லும் கைலாஸத்துக்கு 1931-லும் சென்றார்.

“வாழ்வாவது மாயம், இது மண்ணாவது திண்ணம்” என்று சுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் சாற்றுவது கேதாரிநாதப் பதிகத்தில்தான். “திண்ணம்” என்று அவர் கெட்டியாகக் கூறும் இன்மையை மட்டுமின்றி, மாயத்தை மீறி என்றும் நிற்கும் சிவமாம் உண்மையையும் திண்ணமாக, திண்ணென அங்கு உணர்ந்தார் ஸ்ரீ சிவாநந்தர். அந்த சிவ ஸத்ய அநுபவம் அவருக்குத் தந்த ஆனந்தம் அபாரமாயிருந்தது, ஒரே செங்குத்து மயமான அந்தக் கடைசி ஏழு காதம் கடப்பதுங்கூட இந்த ஆனந்தத்தில் அவருக்குக் கடினமாகவே தெரியவில்லை. ஹிமோத்கிரியில் மந்தாகினி பாய்ந்து படர்ந்து ஓடுவதை ஸாக்ஷாத் சிவன் முடியில் கங்கை பாய்வதாகவே கண்டார். ஆலயக்கருவறை இலிங்கத்தை அவர் கல்லாகக் காணவில்லை. என்னவாகக் கண்டார்

என்பதற்கு பதரி-கேதார யாத்ரிகருக்கென அவர் எழுதிய சிறு நூலில் தடயம் பாருங்கள்: “ஆன்மிய திருஷ்டி வாய்த்த வர்களுக்குத் தன்னை மறந்த சாந்தியும் பரவசமும் ஊட்டும் தேஜோ மயமாக்கும் அந்த லிங்கம்” என்கிறார்.

கேதாரம் என்றால் நீர் நிறைந்த வயல் என்று பொருள். ‘சிவாநந்த ஹரி’யில் ஸ்ரீ சங்கரர் முக்தி என்ற மா மூலிகை வளப்பமுற வளரும் கேதாரம் என்று பரமேசனின் பாதார விந்தத்தைக் கூறுவார்—“கேதாரம் ஆகலித முக்தி மஹௌஷ்திநாம்.” கேதாரிநாத தர்சனத்தின்போது நம் சிவாநந்தரின் மன வயலில் பெருகிய ஹரியில் முக்திப் பயிர் கிளுகிளுத்திருக்கும்!

மிகவும் கடுவழியான கானகத்தில் இருபத்தொன்பது காவதம் சுற்றி வந்தாலே கயிலாயப் பிரதக்ஷிணம் முடியும். இதையும் சிவ ஸ்மரணையோடு மகிழ்ச்சியாய் செய்து முடித்தவர் ஸ்ரீ சிவாநந்தர். சிவ சக்தியரும், பூதரும், முனிவோரும் உடல் கொண்டு திருக் கயிலையில் தெரிய வேண்டுமென்றில்லாமல் மஹா லிங்காகாரமாக ஒங்கி நிற்கும் மலையின் காட்சியே எவருக்கும் சிவ போதத்தை ஊட்டிவிடுமாம். எவருக்கும் கிட்டும் சிவாநந்தம் ஆன்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கும் உயிர்க்குல உயர் பணிக்குமே தமது வாழ்வை அர்ப்பணித்த சிவாநந்தருக்குப் பன்மடங்காகக் கிடைத்திருக்கும் தானே? உயிர்க் குலம் வாழும் உலக நடப்புக்கு மனமே இன்றித் திரும்புமளவுக்கு நமது சேவாநந்தரைத் திருக்கயிலாயம் ஈர்த்திருந்தது! திரும்பும் போது அவர் இப்படி எழுதினார்: “மனமேயில்லாமல் திரும்புகிறோம். முன்பு எந்த வழி நித்யாநந்தம் நிலவும் கைலாஸ லோகத்துக்கு இட்டுச் சென்றதோ அதே வழியில் இப்போது நித்ய கஷ்டமும், துவேஷமும், சோகமும் நிலவும் நம்முடைய பூலோகத்துக்குத் திரும்புகிறோம்.”

இப்படி அவர் சொன்னாலும், கைலாஸ லோகத்திலிருந்து நம் ஜனலோகத்துக்குத் திரும்பிய பின்னோ மக்களிலேயே மஹாதேவனைக் கண்டு ஜீவ சேவையையே

சிவாராதனையாகச் செய்து களிக்கத்தான் செய்தார். நித்ய கஷ்டமும், த்வேஷமும், சோகமும் மலிந்த உலகில் தம்மால் முடிந்த அளவு முழு மூச்சுடன் சிவமாகிய நித்யஸுக, நித்ய ப்ரேம. நித்யானந்தங்களைப் பரப்பினார். இதெல்லா வற்றையும்விடத் தாமே சிவாம்சமாக ஓர் அன்பற்புதம் செய்தார். என்னவெனில், ஆலகாலத்தைத் தனக்கெனப் பரமேசன் உவந்து கண்டத்தில் அடக்கிக்கொண்டாற் போல, ஜன ஸமுஹத்துக்கு நச்சாக உள்ள தீயோரைத் தாமே உவந்து ஆச்ரமத்தில் ஏற்று, வெளியில் விடமாட்டேனென்று வைத்துக் காப்பாற்றினார்.

தென்னாடுடைய சிவன் எந்நாட்டார்க்கும் இறைவனா யிருப்பதுபோல, தென்னாட்டில் பிறந்த நம் சிவாநந்தர் முதலில் மலேயாவிலும், பிறகு உத்தர பாரதத்திலும், அதன்பின் உலக நாடுகள் பலவற்றின் ஸாதகர் வட்டத் திலும் பேரன்பு பெருமதிப்புக்களுக்கு ஆளாகி, அனைவர்க்கும் தூய ஆனந்தம் நல்கி வந்தார். ஆதிகாலத்தில் அவரோடு ரிஷிகேசத்தில் பழகிய ஸாதுச்ரேஷ்டர்களில் பலரும், பிற்பாடு அவரது அன்பர்கள், சிஷ்யர்கள் ஆகியோரில் சிலரும் அவரை “சிவா” என்றே அழைத்திருக் கிறார்கள். ஏதோ சிவாநந்தர் என்ற பெயரை அப்படிச் சுருக்கி அழைப்பதாக இல்லாமல், ‘அன்பே சிவம் எனில் இவரை விடவும் ஒரு சிவா உண்டா?’ என்ற உணர்வோடு அழைத்தார்கள்.

சிவாநந்தர் மிகப் பொருத்தமாக கங்காநந்தராக இருந்தார். கங்கா மாதாவிடம் அவருக்கு அளவிலாத நேச பாசம். வருஷக்கணக்காக நாள்தோறும் அதிகாலை எத்தனை நேரம் கங்கையில் ஊறி நின்றவாறே அநுஷ்டா னங்கள் செய்திருக்கிறார்? கங்கையை ஒட்டியே தம் இருக்கையை அமைத்துக்கொண்டார். அவருக்கு எத்தனையோ ஆராதனையும் நிவேதனமும் செய்திருக்

கிறார். காலஞ்சென்ற தத்வப் பேராசிரியரான அனந்த கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளைப் போன்ற விஷயக்ஞர் ஆச்ரமத்துக்கு வந்தால் அவர்களைக் கொண்டு கங்கா பவானிக்கு சாஸ்த்ரோக்தமான பூஜை வெகு விமரிசையாகச் செய்வித்து மகிழ்வார். அன்யோன்ய அன்பு பாவம் போகாத அரிய பூஜை! ஏனெனில் கங்கை அவருக்கு ஜடமான ஜலப் பெருக்கல்ல; உயிர் கொண்டு வாழும் அன்புத் தாய்.

1930-லேயே அவர் ரிஷிகேசத்திலிருந்து கங்கை கடலில் கலக்கும் கங்கா ஸாகரத்துக்கு யாத்திரை செய்து, வானதி வாரிதியில் ஒன்றும் காட்சியில் உள்ளம் ஒருமித்து நின்றார்.

கங்கா பாகீரதியிடம் அவரது நேச பாசம் எவ்வளவு என்பது அவரது இறுதி நாட்களில் அழுத்தமாகத் தெரிந்தது. சக்கர நாற்காலியில் தம்மை வராந்தாவுக்குத் தள்ளிக்கொண்டு போகச் சொல்லி, அங்குள்ள கதவைத் திறக்கச் செய்து, அப்பால் ஹோவென்று ஓடும் புனித பாகீரதியை நெடுநேரம் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்வார். தேஹ ஸ்திதி மேலும் நலிந்து படுத்த படுக்கையானபோது தமது கட்டிலையே இடம் மாற்றிப் போடச்செய்து, படுத்திருந்தவாறே பாவனி கங்காவைப் பார்ப்பாரோ பார்ப்பார், அப்படிப் பார்த்து இன்புறுவார்.

கடைசியாக, அடங்கும் அந்த நேரத்தில் அவர் உதரத்தையும் உள்ளத்தையும் குளிர்வித்துக் கொள்வதற்கு கங்கா தீர்த்தமே - அல்ல, அவரது ப்ரேம மாதாவின் மோக்ஷப் பாலே - கேட்டார். உடனிருந்தோர் புரிந்து கொள்ளாமல் பார்லி வாட்டர், சீரகத் தண்ணீர் என்று ஏதேதோ கொண்டு வந்தனர். எதுவும் கலக்காத சுத்த கங்கா ஜலமே வேண்டுமென்றார் ஸ்வாமிஜி. கொண்டு வந்தனர். ஸ்பூன் ஸ்பூனாக விழுங்கக்கூட அதுவரை ச்ரமப்பட்டுக்கொண்டிருந்தவர் இப்போது அரை லோடா கங்கா தீர்த்தத்தைக் கடகடவென குடித்துவிட்டார். அவ்வளவுதான்! ஜீவ ஜ்யோதி பிரிந்துவிட்டது!

ஸமாதி எடுத்து முடிந்தவுடன் அதன்மீது ஒரு கும்பம் கங்கையே வைக்கப்பட்டது. சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் அவர் அவளுடைய கரையில் வசித்துத்தானே கரைகாணா அன்பு கங்கை பெருக்கினார்?

ஐம்முகப் பரமசிவனே அறுமுகச் சிவனானதுதான் முருக அவதாரம் என்பார்கள். அம் முருகன் கங்கா நந்தனான காங்கேயனும் ஆவான். எனவே ஸ்ரீ சிவாநந்தர் முருக பக்தியும், முருகானந்தமும் பெருக்கியது இயற்கை தானே?

சிறந்த ஸ்கந்த பக்தைக் கவியான ஆண்டவன் பிச்சியம்மாளைக் கொண்டு ஆச்ரமத்தில் அவர் தண்டாயுதபாணி மூர்த்தம் பிரதிஷ்டித்திருக்கிறார்.

இறுதி நோய்க் காலத்தில் ஒரு தினம் அவரைப் படுக்கையில் நேராகத் திருப்பிவிட்டார்கள். சிறிது நேரம் கண்முடிய நிலையிலிருந்த அவர் சடேரென ஆர்த்துக் கூறினார்: “ஆஹா! ‘சரவணபவ’ ஆயின்ட்மென்ட் ஆகாயத் திலிருந்து பொழிகிறது. எல்லோரும் தலைக்கொரு ‘ட்யூப்’ எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்!”

என்ன முருகாநுபவம் பெற்றாரோ, இப்படிச் கூற?

ரிஷிகேசத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஸ்ரீசிவாநந்தர் ஸ்தாபித்த தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கம் (Divine Life Society) உலக நாடுகளிலெல்லாம் கிளைகள் கொண்டதையும், அவரது ஆன்மீய - மருத்துவ - இலக்கியப் பணித் திட்டங்கள் யாவும் சிறப்பாக வெற்றி பெற்று வருவதையும் நினைத்து வியந்த ஒரு பண்டிதர் அவரிடம், “ஸ்வாமி, தாங்கள் வெகு தீவிரமாக ஸ்ரீவித்யா உபாஸனை போன்ற தொரு சக்தி வழிபாட்டு முறையில் சாதனை செய்து வித்தி பெற்றிருக்கவேண்டும். அதனால்தான் தங்கள் திட்டம்

யாவும் சக்திகரமாகச் செயலாகின்றன. தங்களது தேவி உபாசனையைப் பற்றிக் கூறவேண்டும்” என்றார்.

அதற்கு ஸ்வாமிஜி, “இல்லையே! ஸ்ரீவித்யாவோ அல்லது வேறெந்த சாக்த ஸாதனையோ நான் குறிப்பாகச் செய்யவில்லையே! தினமும் ஸ்நானம் ஆனவுடன் தெய்வ மூர்த்தியர் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய மந்திரங்களை ஒரே ஒருமுறை சொல்வது என் வழக்கம். அம்முறையில் ஸ்ரீவித்யா முதலான தேவீ மந்திரங்களையும் ஒருமுறை மாத்திரம் சொல்கிறேன். அவ்வளவே.

“வேறொரு விதத்தில் வேண்டுமானால் நான் சக்தியை வழிபடுபவன் என்று சொல்லலாம். அதாவது, எந்த ஒரு பெண்ணைக் கண்டாலும் அவளைப் பராசக்தியாகவே கண்டு உளத்தளவில் வணங்குகிறேன்; ‘ஓம் ஸ்ரீ துர்க்காயை நம:’ என்பது போன்ற ஒரு மந்திரத்தைப் பெண்ணாகப் பிறந்த எவரொருவரைக் கண்டாலும் மனத்துக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

“குங்குமம் இட்டுக் கொள்ளும்போது ‘ஓம் ஹ்ரீம் ஓம்’ என்று (புவநேச்வரீ மந்த்ரம்) சொல்லுவதும் என் வழக்கம்.

“நான் தேவி உபாஸனை என்று ஏதேனும் செய்தால் அது இவ்வளவே” என்றார்.

வரட்டுத் தவளையாகப் பலமுறை மந்திரம் ஜபித்து என்ன பயன்? குயிலாக ஒரேமுறை ஒரு பஞ்சம ஸ்வரம் கூவி விட்டால் நாத ரஸம் நிறைந்து விடுமே?

பெண்ணுருவையெல்லாம் தெய்வத் தாயுருவாகக் காண்பதைவிட அம்பாள் உவக்கக்கூடிய ஓர் உபாஸனை உண்டா?

அது மட்டுமல்ல. அங்க அங்கமாகச் சொல்லி அவற்றை சக்திக்கே உரிமையாக்கவேண்டுமென பாரதி பாடினா னெனில், நம் ஸ்வாமிஜியும் இச் சரீரம் தேவீ யந்த்ரம் என்றே கருதி, அந்த நோக்கிலே அதை ஸாதனைகளுக்காக

வும், பொதுத் தொண்டுக்காகவும் நல்லாரோக்யமுள்ள தாகப் பேணி வளர்க்கவேண்டும் என்றார்.

“உடலை ஒருவர் உரியபடி பேணிக் காக்காவிடில் அது துர்கா தேவிக்குச் செய்யும் அபசாரமாகும். ஈசுவர ஸங்கற்பத்தைக் காரிய ரூபத்தில் ஆற்றும் பொருட்டு தேகத்தை நல்ல ஸ்திதியில் வைத்திருப்பீர்களாயின் அதுவே நீங்கள் அவளுக்குச் செய்யும் உயர்ந்த பூஜை” என்று அவர் கூறியிருக்கிறார்.

ஸ்வாமி ராஜராஜேஸ்வராநந்தர் சிறந்த தேவீ உபாஸகர். அப்படிப்பட்டவர், “அம்பிகை எனக்கு (அவளை அலங்கரிப்பதற்காக) ஆபரணமும், பட்டாடையும் தந்தா ளெனில் சிவாநந்தருக்கோ ஆத்மாநுபூதியேதந்திருக்கிறாள்” என்று உளம் நெகிழ்ந்து கூறியதுண்டு. அவரது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் கொண்டேதான் அவர் அப்படிச் கூறியது.

அதென்ன நிகழ்ச்சி?

சிவாநந்தாசர்மம் ஸ்தாபிக்கப் படுவதற்கு முற்பட்ட காலம் அது. அதாவது, 1934-க்கு முன் சிவாநந்தர் ஷீக்ஸத்தில் ஸ்வர்க்காசர்மத்தில் நிவனித்து வந்த காலம்.

அண்மையிலே இருந்த குடிலில் ஸ்வாமி ராஜ ராஜேஸ்வராநந்தர் பன்னிரண்டாண்டுகளாகக் கடும் சாக்த உபாஸனையில் ஈடுபட்டிருந்தார். எத்தனையோ முறை துர்கா ஸப்தசதீ விதிவத்தாக ஒதிவிட்டார். என்ன செய்து என்ன? இன்னமும் ஸித்தி ஏற்படவில்லையே என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

நவராத்ரி வரவிருந்தது. தேவிக்குப் பொன்னும் பூஷணமும் பூணுவித்துக் கிரமமாகப் பூஜிக்கவேண்டுமென ராஜராஜேஸ்வராநந்தர் விரும்பினார். ஆனால் தமக்கென விசேஷமாக ஆசிரிதர்கள் இல்லாததால் பொருள் வசதி இல்லாத துறவியாக (ஒரு விதத்தில் உண்மையான துறவியாக) அவர் அப்போது இருந்ததால் அம்பாளுக்கு விமர்சை

யாகப் பூஜை நடத்த வழி காணவில்லை. தாபம் மட்டும் இருந்தது.

மஹாலய அமாவாஸ்யை தினம். மறுநாள் நவராத்ரித் தொடக்கம். விசாரமாக அமர்ந்திருந்தார் அவர்.

குடில் கதவு தட்டப்பட்டது. சென்று திறந்தார்.

சில பஞ்சாபிப் பெண்மணிகள் வந்திருந்தனர். ஒவ்வொருத்தியின் கையிலும் ஒரு தட்டு. தட்டில் சிறப்பு மிக்க பூஜா திரவியங்கள். பொன்னாபரணங்களும், பொன்னாடைகளும் கூட இருந்தன. மற்றும் பழம், புஷ்பம் முதலிய பூஜா ஸாமக்கிரிகள் என்னென்ன உண்டோ அத்தனையும் யதேஷ்டமாக இருந்தன.

“பக்கத்துக் குடிலில் இருக்கும் ஸ்வாமி சிவாநந்தாஜி மஹராஜ் உங்களுடைய நவராத்ரி பூஜைக்கென அனுப்பி யிருக்கிறார்” என்று கூறியபடி அப் பெண்கள் தட்டுக்களை நீட்டினர்.

மிக்க மகிழ்ச்சியுடனும் நன்றியுடனும் ராஜராஜேஸ்வரா நந்தர் அவற்றை வாங்கிக் கொண்டார்.

“வஸ்துக்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு தட்டுகளைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுங்கள். அவை கேஷத்ரத்தைச்* சேர்ந்தவை. அங்கே கொடுத்துவிட்டுப் போகிறோம்” என்று அப் பெண்கள் கூறினர்.

அவ்வாறே அவர் திரவியங்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டவுடன் அவர்கள் தாலங்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டனர்.

* இலவசமாக அன்னம் பாலிக்கும் தர்மசாலையை வடநாட்டில் கேஷத்ரம் என்றும் சொல்வர். ரிஷிகேசத்தில் ஏராளமான ஸாதுக்களுக்கு உணவிடவே ஒரு பெரிய கேஷத்ரம் இருந்தது.

சிறிது நேரம் ஆனந்தத்தில் மெய்ம் மறந்திருந்த ஸாதுவுக்கு அப்புறம்தான் தமது பூஜா தாபம் சிவாநந்தருக்கு எப்படித் தெரிந்தது, தெரிந்தாலும் இத்தனை விலை மதிப்புள்ள வஸ்துக்கள் எப்படி ஏற்பாடு செய்ய முடிந்தது என்ற கேள்விகள் பிறந்தன. தாம் எங்கிருந்தாலும் அங்குள்ளோரை ஈர்த்துக் கொள்ளும் வசீகரம் சிவாநந்தருக்குப் பிறந்ததிலிருந்தே உண்டெனினும், இப்படிப் பிறர் ஒருவருக்காக ஸ்வர்ணமும், பீதாம்பரமும் காணிக்கை பெறும் அளவுக்கு அந்த ஆதி நாளில் அவருக்குச் செல்வாக்கு இருந்ததாக நினைக்க முடியவில்லை.

சிவாநந்தரின் குடிலுக்குச் சென்று கதவைத் தட்டினார் ராஜராஜேச்வராநந்தர். அவர் கதவைத் திறந்தவுடன், “ஸ்வாமிஜி, அந்த பஞ்சாபிப் பெண்கள் யார்?” என்று கேட்டார்.

“எந்த பஞ்சாபிப் பெண்கள்?” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டார் “நிரபராதி”யான சிவாநந்தர்.

“அதுதான் ஸ்வாமிஜி, நான் சொல்லாமலே தாங்கள் நிறைந்த அன்போடு தூர்கா பூஜைக்காக ஆடை ஆபரணம் இத்யாதி தட்டுத் தட்டாகக் கொடுத்தனுப்பியிருந்தீர்களே, அதைக் கொண்டு வந்தவர்கள்?”

“தூர்கையா? பூஜையா? ஆடை ஆபரணமா? நான் அனுப்பினேனா?” இவர் ஒரு கேள்வி கேட்டால் அவர் நாலு எதிர்க் கேள்வி போட்டார்!

இரண்டு ஸ்வாமிஜிகளுக்கும் புரியவில்லை.

அப்புறம்—புரியாமலுமில்லை!

ஆனாலும் அதை அறுதியற உறுதிப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டாமா? அதற்கு வாய்ப்பாகத்தானே அந்தப் பெண்கள் தாலங்களையும் காணிக்கைகளோடு ராஜராஜேச்வராநந்தரிடம் கொடுத்து விடாமல் “கேஷத்ரம்” பற்றிய பிரஸ்தாவத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டிருந்தார்கள்?

சேஷத்ரத்துக்கு ஒட்டமாக ஒடினார் ராஜராஜேஸ்வரா நந்தர்.

அங்கே பஞ்சாபிப் பெண்கள் வந்துபோன தடயமே கிடைக்கவில்லை. சேஷத்ரத்தைச் சேர்ந்ததாகச் சொல்லப் பட்ட தாலங்களைப் பற்றி அலுவலர்களிடம் விசாரித்தார். “அதெல்லாம் நாங்கள் எதுவும் எவரிடமும் கொடுத்தனுப்ப வில்லை” என்று அவர்கள் தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டனர்.

அறுதியற உறுதியாகப் புரிந்துவிட்டது!

பல்லாண்டுகளுக்குப் பின் சிவாநந்தரின் சிஷ்யரும் கீதையில் ஆழ்ந்த அறிவு பெற்றவருமான அத்வயாநந்தர் காசியில் ராஜராஜேஸ்வராநந்தரை அகஸ்மாத்தாகச் சந்தித்தார். அவர் சிவாநந்த சீடரென அறிந்தவுடன் ஸந்தோஷமுற்ற ராஜராஜேஸ்வராநந்தர் இந்தக் கதையை அவரிடம் கூறினார். (பண்பாளர் சிவாநந்தர் இதை எவரிடமும் சொல்லியிருக்கவில்லை.)

கதையை முடித்த ராஜராஜேஸ்வராநந்தர், “நான் எத்தனையோ வருஷங்களாக தேவி தரிசனத்துக்காகத் தீவிர ஸாதனை செய்து வந்தேன். இந்த சிவாநந்த ஸ்வாமியோ தாந்த்ரிக (சாக்த) ஸாதனை அறவே அறியாதவர். ஆனாலும் அம்பாள் அவளது கருணையின் ஒரு காட்சியை எனக்குக் காட்ட உள்ளம் கொண்டபோது, சிவாநந்தாஜியின் பிரேரணையாலேயே அது நிகழ்ந்ததாகக் காட்டிவிட்டாள்! எனக்கு ஆபரணமும் பட்டாடையும் தந்தாளெனில் அவருக்கோ ஆத்மாநுபூதியே தந்திருக்கிறாள்!” என்றார் நெஞ்சு நெகிழ.

எல்லா தெய்வங்களையும் பக்தியோடு வழிபடும் அத்வைதிகளிலும் சிலருக்கு மிகப் பிடித்தமானதாக இஷ்ட தெய்வம் என்று ஒன்று இருப்பதுண்டு. அவ்விதத்தில் சிவாநந்தர் என்று பெயர் பூண்ட நம் ஸ்வாமிஜிக்கு இஷ்ட

தெய்வம் கிருஷ்ணன்தான் எனச் சொல்ல நிறைய இடமுண்டு. பக்தனாக இருக்கும் இன்பத்தைச் சுவைப்பதற்காக சிவபெருமான் விஷ்ணுவை வழிபடுகிறானென்றும், அவ்விதமே விஷ்ணுவும் பக்திச் சுவையை ருசிப்பதற்காக சிவனை வழிபடுகிறானென்றும் சொல்வதுண்டுதானே? அதற்கு இது பொருத்தந்தான்!

தமது ஸாதனைகளின் பூர்த்தி ஸ்தானத்தில் உபநிஷத் ரிஷிகளின் காட்சியும், முடிவாகக் கண்ணனின் ப்ரத்யக்ஷ தர்சனமும் தமக்கு லபித்ததாக ஸ்ரீ சிவாநந்தரே கூறியிருக்கிறார்.

கடைசிவரையில் அவர் தமது அறையில் செய்துவந்த அன்றாட பூஜையில் கண்ணனே மூலவனாயிருந்தான்.

கண்ணனின் ஆணைபெற்றே தாம் நானிலமெங்கிலும் நாம கீர்த்தனப் பணி புரிந்தது என்று அவர் அவன் மீதான ஓர் ஆங்கிலப் பாடலில் கூறியிருக்கிறார்.

கீர்த்தனை செய்யெனக் கட்டளை செய்தனை
பத்திமை பரப்பென உத்தரவிட்டனை
மன்னே, உன்றன் முன்னே வந்தேன்
நாமமந்திரத்தை நாளும் இசைத்தேன்
கானத்தால் நான் நாமம் பரப்ப
ஆனந்தம் நீ அடைந்ததும் அறிவேன்
தாளாம் தாமரை தம்மைத் தமிழேன்
தாள ராக அலை கொண்டே தொட்டேன்.

அன்பிலே கரைந்து கண்ணனாகவே தானானதைச் சொல்லும் இன்னொரு கீதம்:

கண்ணா என் ஆண்டே!
கண்ணா என் அன்பே!
இன்றே நீயும் நானும்
நன்றே ஆயினம் ஒன்றே!

ஆனாய் நீயே நானாய்;
 ஆனேன் நீயாய் நாயேன்!
 க்ருஷ்ணோஹம் க்ருஷ்ணோஹம்!
 அருந்தவம் அடியேன் செய்த தென்னோ?
 அருளால் அனைத்தும் செய்தவன் நீ!

துறவற வேட்கையோடு காசிக்கு ஓடிய குப்புஸ்வாமி அங்கு குளிரில் விரைத்தபோது எவரோ ஒரு நல்ல ஆத்மா அவருக்கு ஒரு கம்பளியைக் கொடுத்தார். அதோடு நிற்கவில்லை. அம்மனிதருக்கு என்ன தோன்றிற்றோ? கள்ளக் கண்ணன் அவரறியாமல் அவர் மனத்தில் என்ன தோற்றுவித்தானோ? அவர் குப்புஸ்வாமியிடம், “நீங்கள் பண்டரீபுரம் போங்கள்” என்று சொல்லிப் புனா வரையில் டிக்கெட்டும் தம் செலவில் வாங்கிக் கொடுத்தார்! சாந்த சிவ ராஜதானியிலிருந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் பரவச ஆட்டபாட்ட நாம கீர்த்தன ராஜதானிக்கு! எல்லா யோக நெறிகளிலும் எதிர்கால சிவாநந்தர் வழிகாட்டினாரெனினும், ‘கலிக்குக் கேசவ கீர்த்தனம்’ என்ற மூதுரைப்படி தன் நாமத்தை விசேஷமாகப் பாடிப் பரப்பவேண்டுமென அவன் உளம் கொண்டு விட்டானே! அதற்காகத்தான் பண்டரீபுரத்துக்கு அவரை இழுத்துக் கொண்டு, அங்கிருந்தே ‘பரிவ்ராஜகர்’ என்பதாக பிசுஷுவாங்கி ஸஞ்சரிக்கும் ஆண்டி வாழ்வைத் தொடங்கி வைத்தான்.

ஒரு விந்தையான பொருத்தம்: பண்டரியில் சந்திர பாகா நதி பாய்கிறதெனில், பிற்பாடு சிவாநந்தரின் ராஜ தானியான ரிஷிகேசத்திலும் சந்திரபாகா என்று ஒரு காட்டாறு உண்டு.

விஷ்ணுவின் ஏனைய அவதாரங்கள், அவதார மூலமான விஷ்ணு ஆகியோரிடமும் பக்தியில் சளைக்காதவர் ஸ்ரீ சிவாநந்தர்.

இந்த தேசத்தில் பிறந்த எவராயினும் ராமநாமாவில் ரமிக்காதிருக்க முடியுமா? பக்த மணிகள், ஞானியர்,

யோகியருக்கு அந்த நாமத்தின் ஆகர்ஷணம் மேலும் வலிவானதாயிற்றே! சிவபெருமானுக்கோ தொண்டையிலுள்ள விஷத்தை முறிப்பதற்கும் மேலான அமுதமாக நாவில் ஸதா ஸர்வகாலமும் நிலவுவதாயிற்றே அந்த நாமம்? காசி விச்வேச்வரன் ராமநாமம் கூறியே அல்லவா அங்கு மரிப்போரை அமரபதம் சேர்விக்கிறான்? இதற்கேற்க சிவநந்தருக்கும் ராமநாம ஜப, கீர்த்தனங்களில் தனியான தொரு பற்றுண்டு.

ஏகாந்தத் துறவியாக வாழ்ந்து தம்மைக் கடைத் தேற்றிக்கொள்ளவே ஒரு கால கட்டத்தில் விழைந்த சிவநந்தர் பிற்பாடு மாபெரும் சிவநந்தாச்ரமத்துக்கும் தெய்விக வாழ்க்கை சங்கத்துக்கும் தாம் தலைவராக இருக்கும் விந்தையை வியந்து எழுதுகையில், “ஈசன் இவ்விதமெல்லாம் விதிப்பானென்று நான் சொப்பனத்திலும் நினைக்கவில்லை. ஸகல உடைமைகளையும் துறந்து, பந்தங்களை அறுத்து நான் கிளம்பியபோது ஏதோ ஓர் ஏகாந்தமான சாந்தச் சூழலில் அமர்ந்து வாணான் முழுதும் ஸ்ரீ ராமநாமத்தை ஒருமையுற்ற மனத்தோடு ஜபித்து வரவேண்டும் என்பது போலத்தான் ஏதேதோ எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் இப்போதோ எனக்கு ஈசன் ஒரு பெரிய குடும்பத்தையே ஈந்திருக்கிறான்” என்கிறார்.

சிவநந்தரிடம் சைவமும் வைஷ்ணவமும் சிவன்முடிசுங்களையும் கண்ணன் மகிழ் யமுனையுமாகக் கலந்திருந்தது அருமை! விஷ்ணுவின் இதயம் சிவன் என்பார்கள். ரிஷிகேசத்தின் ஸரியான பெயர் ஹ்ருஷிகேசம் என்பதாகும். திருமாலுக்கு, குறிப்பாக அவனது பூர்ணாவதாரமான கண்ணனுக்கு, உரிய ஒரு பெயர் ஹ்ருஷிகேசன் என்பது. இந்தரியங்களை அடக்கி ஆளும் ஈசன் என்று ஒரு பொருள். ஆனந்த புளகத்தில் கேசம் சிலிர்த்திருப்பவன் என்று இன்னொரு பொருள். அதாவது, அடங்கும் மௌன சிவ சாந்தம், ஆனந்த நர்த்தன கிருஷ்ண சைதன்யம் இரண்டையும் அப்பெயர் காட்டுவதாகக் கொள்ளலாம்! விஷ்ணுவின்

இதயம் சிவன் என்பதற்கேற்ப, இன்று ரிஷிகேசம் என்றாலே சிவாநந்தாச்ரமத்தை அதன் மையமாக நினைக்கும்படியாக அங்கு நம் ஸ்வாமிஜியின் நிறுவனம் இதய ஸ்தானமாகி விட்டது!

அதில் மேலே விச்வநாத்தி மந்திர். “நமஸ்தே அஸ்து பகவந் விச்வேச்வராய மஹாதேவாய த்ரயம்பகாய” என்று மூன்று காலமும் வேத கோஷம். கீழே பஜன் மந்திர். அங்கு ஸ்தா ஸர்வ காலமும் அகண்டமாக, “ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே! ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே!” என்ற நாம கீத கோஷம். எப்படி கங்கா யமுனா சங்கமம்?

சிவாநந்தருக்குத் துரியாச்ரமம் தந்து சிவாநந்த நாம மிட்டவர் விச்வாநந்தரெனில், அவருக்கு விதிவத்தான சந்நியாசத்துக்கு உரியதான விரஜா ஹோமம் செய்வித்து இரண்டாவது குரு போலானவரோ விஷ்ணுதேவாநந்த ஸ்வாமிஜி என்பவர். குரு விஷ்ணு ஆனந்தர்; சீடர் சிவாநந்தர்.

“நிற்பதெல்லாம் நெடுமால்”, “விச்வம் விஷ்ணு:” என்றபடி முதல்குரு விச்வாநந்தருங்கூட விஷ்ணு ஆனந்தர் தாம் என்றும் சொல்லலாம்.

கேவல அத்வைதியாயினும் விச்வத்தை மாயையாய் ஒதுக்காமல் விஷ்ணுவாகக் கண்டு மக்கட்பணி செய்வதையே பிறவிப் பயனாகக் கொண்டவரல்லவா சிவாநந்தர்?

முறையான அத்வைதி எவராயினும் அவர் உள்ளே பராசக்தியை அடக்கிக் கொண்டு, தமது வெளித்தோற்றத்தில் சிவமயமாகப் பொலிந்து கொண்டு, நடைமுறை உலகில் வைஷ்ணவராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருப்பார் என்பார்கள்: அந்த: சாக்த:| பஹி: சைவ:| வ்யாவஹாரே து வைஷ்ணவ:| சகலமுமான ஆன்மாவாம் பிரம்மத்தை அறிந்ததில் பிறக்கும் சமரஸம் அப்படி!

அப்படித்தான் பிரம்மாநந்தம் கண்ட சிவாநந்தர்
 சைவராக, சாக்தராக, வைஷ்ணவராக, முருகமதத்தவராக,
 விநாயக வழிபாட்டினராக, இன்னம் நம் தேசத்திலும் வெளி
 தேசங்களிலும்கூட உள்ள எல்லா சமய மரபுகளையும்
 மதித்து ஒழுகுபவராக விளங்கினார்! “ஓம் ஜீஸஸ்”
 (ஓம் இயேசு) என்றும், “ஓம் அல்லா” என்றும் அந்த
 இதரமதஸ்தர்களுக்கு மந்திரம் கொடுத்த ஸர்வமத ஸம்மதர்
 நமது பிரம்மாநந்த சிவாநந்தர்!

கிவாநந்தர்

‘இதென்ன கொட்டை எழுத்தில் அச்சிட்டுள்ள தலைப் பிலேயே இத்தனை பெரிய தப்பு? சிவாநந்தரை கிவாநந்த ராக்கியிருக்கிறதே!’ என்று பார்க்கிறீர்களா?

அச்சுப்பிழை அல்ல ஸ்வாமின்! சிவாநந்தர் கிவாநந்தரும் தான். அவரது அத்யந்த சீடருள் ஒருவரும், அவருடைய வாழ்க்கைக் காவியத்தை “Gurudev Sivananda” என்று எழுதியுள்ளவருமான ஸ்வாமி வேங்கடேசாநந்தர் இப்படித் தான் குருதேவருக்கு இன்னொரு நாமகரணம் செய்திருக்கிறார். கொடுப்பதில் தன்னிகரற்ற வள்ளல் அவர், அப்படி கொடுப்பதிலேயே பேரானந்தம் கண்டவர் என்பதால் “Give - Ananda” (“கிவ்-ஆநந்தா”) என்று அவரை அருமையால் அழைக்கிறார் பிரியசிஷ்யர்!

யுத்த களத்தில் காட்டும் சூரத்தன்மையைவிட வண்மையில் வீரராக விளங்குபவர்களை உயர்த்திவைத்து “தான சூரர்” என்பதுண்டு. நம் கிவாநந்தர் தானத்தில் அஸகாய சூரர்!

தன்னுயிர் தான் அறப் பெற்றானை ஏனைய மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்.

என்று தெய்வப்புலவர் பாடினாரெனில் நம் சிவாநந்த கிவாநந்தரோ,

தன்னுயிர் தான் அறத் தந்தானை ஏனைய மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்.

என்று கண்ணுக்கு முன் காட்டினார். தன்னுயிர்தான் அனைத்துயிருமான ஆத்மா என்பதை அநுபவமாகப் பெற்றவர் அவர். அதனால் அந்த அத்வைத உள்ளநுபவத்தை வெளியுலக நடைமுறையில் காட்டுகையில் த்வைத

அன்பினால் தம்மையே உலகுக்கு ஈந்து கொண்டார். அவரை மன்னுயிர் எல்லாம் தொழுதது மட்டுமல்ல, அவரும் மன்னுயிரை—தொண்டைமானிலிருந்து தோட்டி வரை யாவரையும்—தொழுதார். த்வைத அன்பில் உயிர்க் குலத்தையெல்லாம் இறைவனுருவாகவும், தம்மை பக்தனாகவும் கொண்டு இப்படித் தொழுதார்.

ஞானிகள் “ஓம்” என்பதைத் தாரக மந்திரமாகவும் பக்தர்கள் “ராம்” என்பதைத் தாரக மந்திரமாகவும் கொள்வார்கள்; கர்ம மார்க்கத்திலும் இப்படி ஒரு தாரக மந்திரத்தை சிவாநந்தர் கண்டு கொண்டார்; “கொடு” என்பதே அம்மந்திரம் என்று ஸ்ரீ வேங்கடாசநந்தர் கூறுகிறார்.

“கொடு” - “தத்த” - என்பதுதான் மறைமுடியே மனித குலத்துக்கெனத் தந்த மஹா மந்த்ரம். புலனடக்கம் போதாத தேவகுலத்துக்கு “அடக்கம் கொள்” (தாம்யத”) என்றும், ஈவிரக்கம் அற்ற அஸுர குலத்துக்கு “தயை காட்டுக” (“த்யத்வம்”) என்றும் ஜீவன மந்த்ரம் தரும் ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷதம், மனித குலம் கொடுக்கவே கூசுகிறது என்பதைக் குறிப்பாகக் கண்டு, “தானம் செய்” (“தத்த”) என்ற வாழ்க்கை மந்திரத்தை அதற்குக் கொடுத்தது. “மநுஷ்ய ஜாதியிலேயே தேவர், அஸுரர் ஆகியவர்களும் உள்ளனர். ஆதலால் மூன்று உபதேசங்களுமே மனிதனுக்கு உரியதுதான்” என்று ஆசார்யாள் பாஷ்யத்தில் கூறியிருக்கிறார். ஆயினும் மனித ஜாதிக் கென்றே பிரத்யேகமாக உள்ள குறைபாடு, எல்லாவற்றையும் தனக்கே என்று சேர்த்துக் கொள்வதும், பிறருக்கு எதுவும் கொடுக்க சுணங்குவதுந்தான் என்பது உபநிஷதத் திலிருந்து தெளிவாகிறது. இக்குறைபாட்டை அடியோடு அறிந்திராத ஒரு மனிதர் இருந்தாரென்றால் அது குருதேவர் சிவாநந்தர்தாம். “தத்த” மந்த்ரத்தின் தனி வடிவான “தத்த குரு” அவர்! தம்மையே உயிர்க்குலத்துக்கு தத்தம் செய்துகொண்ட குரு! என்றும் நம் உள்ளத்தில் ஒலிக்கும்

அவரது அமரவரசகம்; “எவர் என்னிடம் உரிமை பாராட்டினாலும் அவருக்கு நான் என்னைத் தந்து விடுகிறேன்”

ஈகையை அவர் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டிருந்தாரென்பதுங்கூட முழு உண்மையைச் சொன்னதாகாது எனலாம். ஏனெனில், தாரகம் என்றால் இவ்வுலகத்திலிருந்து மேலுலகுக்குக் கடந்துவிப்பது என்று பொருள். கொடுப்பதிலேயே ஆன்ம நிறைவைப் பூரணமாகப் பெற்று, “ஈத்துவக்கும் இன்ப”த்தின் எல்லை கண்ட சிவாநந்தர் - அல்லது கிவாநந்தர் - இவ்வுலகம், மேலுலகம் என்ற வித்யாஸங்களைக் கண்டாரா என்ன? “மேலுலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்று” என்று குறள் குரல் கொடுப்பதற்கேற்ப, மேல் - கீழ் உலக வாஸங்களைப் பற்றி எண்ணாமல், ஒரு புஷ்பம் எப்படித் தன்னியல்பாக மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கிறதோ அப்படி ஸ்வாபாவிகமாகக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்த கொடைவள்ளல் அவர்.

ஆஹா, எத்தனை எத்தனைவித தானங்களில் குரராயிருந்திருக்கிறார்!

குழந்தைக் குப்புஸ்வாமிக்குத் தாயார் பார்வதியம்மாள் ஆசை ஆசையாய் பக்ஷணம் செய்து கொடுப்பாள். சாதாரணமான குழந்தைகளின் மனப்போக்குக்கு மாறாக இந்தக் குழந்தை அதை ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு தின்னாமல், வெளியே எடுத்தோடிச் சென்று தோழக் குழந்தைகளுக்கு ஆசை ஆசையாகக் கொடுத்துவிட்டே தின்னும். வேலைக் காரர்களுக்கும் வழங்கும். காக்கைக்கும், கோழிக்கும், பூனைக்கும், நாய்க்கும் போட்டு அவை ஆசை ஆசையாகத் தின்பதைப் பார்த்துக் குதூஹலிக்கும்.

பிச்சை கேட்டு வருபவர்களுக்குக் குறைவின்றிப் போடுவதிலும் குழந்தை குப்புஸ்வாமி தனியார்வம் காட்டியதாக வாழ்க்கை நூலார் கூறுகிறார்கள். அன்றே ஆரம்பித்த அன்னதானம்!

பாலப் பருவத்தில் நம் சுதாநாதர் செய்த ஒரு வஸ்திர தானம் நம் மனத்தில் பட்டாக மழமழக்கும். குழந்தை குப்புஸ்வாமி அந்த பட்டு பஸ்கானாவைச் சுற்றி கொண்டு திரிந்தபோது அத்தனை அழகாக இருந்தது! செக்கச் சிவக்க, கொழுக்கு மொழுக்கு என்றிருந்த பயல் பட்டு வேஷ்டி கட்டிக் கொண்டிருந்தால் வெகு அழகாகத் தானே இருக்கும்? அப்போது எவனோ பிச்சைக்காரப் பயல் வந்தான். பிறவி வள்ளல் தன் இடுப்பைச் சுற்றியிருந்த பட்டை அவிழ்த்து அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். அவன் அதைக் கட்டிக்கொள்ள வைத்து அதைப் பார்த்து ரசித்து, அனுப்பி வைத்தான். அம்மாவுக்கு விஷயம் தெரிந்தபோது, “ஏண்டா, இப்படிப் பண்ணலாமா?” என்று கோபித்துக் கொண்டாள். “ஏம்மா, அவனும் பட்டைக் கட்டிக்கத்தானே கட்டிக்கிறான்!” என்று அநாயாசமாக அபேதவாதம் பேசிற்று பிள்ளை!

பள்ளி நாளில் குப்புஸ்வாமி நல்ல புத்திசாலி மாணவன். பொதுவாக புத்திசாலிப் பசங்கள் மக்குப் பிள்ளைகளுடன் கலந்து பழக மாட்டார்கள்தானே? ஆனால் பிறந்ததி லிருந்தே தன் புத்தி வன்மையையெல்லாம் இதய வண்மை யிடம் தோற்க வைத்து அன்புப் பைத்தியமாயிருந்தவன் இவன் எனவே மக்குப் பசங்களிடமும் அன்பில் இழைந்து அவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பான். “கொடுப் பான்” என்றால் வாஸ்தவமாகவே இதயபூர்வக் கொடையாகவாக்கும் கொடுப்பான். விளையும் பயிரிலேயே அறிவு தானம், வித்யா தானம்!

குப்புஸ்வாமிக்கு வயது இருபத்திரண்டு. தந்தையின் மரணத்தினால் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியில் அவன் டாக்டர் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்யாமல் பாதியில் விட நேர்ந்துவிட்டது. பரீட்சை கொடுத்துப் பட்டம் பெறா விட்டாலும், புத்திசாலியான குப்புஸ்வாமி வைத்திய சாஸ்திரத்தைத் தானாகவே நன்கு கற்றுவிட்டான். உடனே அவனது கொடுக்கும் உள்ளம், தான் கற்றதை

உலகுக்கு ஆக்கத் துடிக்கலாயிற்று. சுத்தம் தெரியாமல், சுகாதாரம் தெரியாமல், நோய்கள் வருமுன் காத்துத் தடுத்துக்கொள்ளத் தெரியாமல், நோய்கள் வந்த பின்னும் தாங்களே தம்மளவில் செய்துகொள்ளக்கூடிய சிகிச்சைகள் தெரியாமல் உள்ள மக்களின் அறியாமையைக் களைய அவன் துடித்தான். எனவே வித்யாதானம், வைத்யதானம் இரண்டையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு பத்திரிகை தொடங்க முடிவு செய்தான்.

எண்பதாண்டுகளுக்கு முந்தைய அன்றைய நிலவரத்தில் ஸ்வாரஸ்யமான கதைப் பத்திரிகைகளுக்குக்கூட வெகுஜன ஆதரவு இல்லை. குப்புஸ்வாமிக்கும் அச் சமயத்தில் குடும்பத்தில் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டிருந்தது. அந்நாளில் டாக்டர் படிப்பு பூர்த்தியாகப் பெறாதவர்களும் வைத்தியத் தொழிலில் ஒரு கட்டம் வரையில் பணி புரிய இடம் இருந்ததால் அம்மாதிரி அவன் பணி புரிந்து பணம் பண்ணியிருக்கலாம். ஆனால் அவனோ தன்னிடம் வரக்கூடிய ஒருசில நோயாளிகளுக்கு மருத்துவப்பணி புரிவதை விட, எவ்வளவு அதிகம் பேருக்கு மருத்துவ அறிவைத் தர முடியுமோ அப்படித் தருவதிலேயே துடிப்பாயிருந்தான். அதனால்தான் பொருள்தட்டுப்பாட்டில் குடும்பம் சிக்குண்டிருந்தபோதிலும் தாயிடம் மன்றாடி நூறு ரூபாய் பெற்று மருத்துவத்துக்காக ஒரு மாதப் பத்திரிகை தொடங்கினான்.

“அம்ப்ரோனியா” என்பது அவ்வேட்டின் பெயர். “அம்ருதம்” என்பது பொருள். (ஸம்ஸ்கிருத “அம்ருதம்” கிரேக்க “அம்ப்ரோடஸ்” ஆயிற்று.) ஏட்டில் ஒருபகுதி ஆங்கிலத்திலும் ஒரு பகுதி தமிழிலும் அமைந்திருந்தது.

கொடுக்கும் உள்ளம்போலவே ஏற்கும் உள்ளமும் படைத்தவர் நம் கதாநாதர் என்பது அவரது விசேஷப் பெருமையாகும். தமக்குப் பிடித்தமான ஏதோ ஒன்று தான் என்று உள்ளத்தை ஒன்றோடு குறுக்கிக் கொண்ட

வரல்ல அவர். எது ஸத்யமானாலும், எது நல்லதானாலும், அதைப் பிடிப்போடு ஏற்றுக்கொள்ளும் திறந்த உள்ளம் அவருடையது. எனவே இளமையிலேயே குப்புஸ்வாமி 'மெடிஸின்' படித்ததோடு நில்லாமல், அந்நாளில் இங்கிலீஷ் வைத்தியம் படித்தவர்கள் உபயோகமற்றது என்று ஒதுக்கிய ஆயுர்வேதமும் படித்தான். "அம்ப்ரோஸியா"வில் குப்புஸ்வாமி தானே பல பெயர்களில் அல்லோபதி முறைகள் பற்றி எழுதியதோடு, ஆயுர்வேத வைத்தியர்களிடமிருந்தும் கட்டுரைகள் பெற்று பிரசுரித்தான்.

மிகக் குறைந்த லாப மார்ஜின் வைத்தே குப்புஸ்வாமி பத்திரிகை நடத்தினான். அதில் ஒரு முழுபக்க விளம்பரக் கட்டணம் முன்றே ரூபாய்தான்! அப்படியிருந்தபோதிலும் அந்தக் காலத்திலேயே இப்படிப்பட்ட விஞ்ஞான பூர்வமான ஏடு ஓரளவு பிராபல்யம் பெற்று, நூறு ரூபாய் கொடுத்த அம்மா ஒரு விரதம் ஏற்றபோது அவளுக்குப் பிள்ளை நூற்றைம்பதாகத் திருப்பித் தருமளவுக்குச் செலாவணி கண்டிருந்தது!

கொடுப்பதால் வரண்டு போகாது; கொடுக்கக் கொடுக்கத்தான் புது ஊற்று பெருகும் என்று பிற்காலத்தில் சிவாநந்தர் பலமுறை அடித்துச் சொன்னது அவரது ஆரம்ப காலம் தொட்டு அவர் பெற்ற ஸொந்த அநுபவத்தின் பலத்தில் பிறந்த உறுதியாகவே இருக்கவேண்டும்.

பத்திரிகைக்கு வரவேற்பு இல்லாமலில்லை என்றாலும் அது "நித்ய கண்டம் பூர்ணாயுஸு" என்ற மாதிரியில்தான் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஓடிற்று. வருமானத்தைப் பற்றி விசாரமில்லாமல், மெய் வருந்தி உழைக்காமல் டாக்டராகப் பணம்பண்ணியிருக்கக்கூடிய குப்புஸ்வாமி, இப்போது பொருளாதாரத்தில் ஒரு நிச்சய நிலை இல்லாமல், தானே எட்டிராக, மாணேஜராக, ஏன், டெஸ்பாட்ச் பாயாகவும் உழைத்துக் கொட்டினானென்றால் அதற்குக் காரணம் தான் பெற்ற அறிவை வையமும் பெற வைக்க வேண்டும் என்ற அவனது தானசிந்தைதான்.

கொடைச்சிந்தை என்பது விரிந்துகொண்டேபோகும் குடையாக அனைவருக்கும் நிழல்தர விரும்புவதன்றோ? விலைக்குப் பத்திரிகை விற்று வைத்திய அறிவைப் பரப்பியது மட்டும் குப்புஸ்வாமிக்குப் போதவில்லை. வைத்திய விஷயமாக யார் தனக்குக் கேள்வி கேட்டுக் கடித மெழுதினாலும் பதில் தபால் போடுவதாக அறிவித்தான். ஏராளமான கடிதங்கள் வந்தன. குப்புஸ்வாமியும் தாராளமாக ஆலோசனைக் கடிதங்கள் பதிலுக்கு எழுதினான். ஓய்ச்சல் ஒழிவு இல்லாமல், எந்த ப்ரதி ப்ரயோஜனமும் இன்றி அந்த இளம் வயனில் இப்படித் தியாகப்பணி செய்வதற்கு எப்பேர்ப்பட்ட ஈகையன்பு இருந்திருக்கவேண்டும்?

சிறிது காலத்திலேயே அவன் தெளிந்தான் - பொருளா தாரத்தை பலப்படுத்திக்கொண்டாலன்றி தான் நிறைந்த அளவிலோ நிர்விசாரமாகவோ மருத்துவப்பணியும், மருத்துவ அறிவை வழங்கும் பணியும் செய்ய இயலா தென்று. எனவே அன்று இந்திய டாக்டர்களுக்கு ஸ்வர்ண பூமியாகவும் ஸ்வர்க்க பூமியாகவுமிருந்த மலேயாவுக்குச் சென்று வைத்தியத் தொழில் செய்து, பெருக்கச் சேமித்துத் திரும்புவதென முடிவு செய்தான்.

தனக்கு ஸ்வர்ணத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் விரும்பி அல்ல இளைஞர் குப்புஸ்வாமி தமது இருபத்தி யாறாவது பிராயத்தில் கண்காணா தேசம் சென்றது! அவரது மனமே ஸ்வர்ணத்திலெல்லாம் உயர்ந்த மாற்றுப் பெற்ற ஸ்வர்ணம். ஈகையிலும், பிரேமையிலும், ஸேவையிலுமே அவர் ஸ்வர்க்காநுபவம் கண்டார். இவற்றைச் சக்திகரமாய் செயருலுவில் மக்களுக்கு விஸ்தரிக்கவே அவர் மலேயாவுக்குச் சென்றது.

ஆனால் பராசக்தியின் திட்டம் வேறுவிதமாயிருந்தது. மலேயாவில் அவர் வாரு வாரு என்று வாரத்தான் செய்தார். ஆனால் உத்தேசித்தது போல் பெருக்கச் சேமிக்கவில்லை. ஸம்பாதனையில் பெரும் பாகத்தை அப்போதைக்

கப்போதே வாரி வீசபவராக இருந்தார். அதற்குக் காரணம் அவரது உடன் பிறப்புக்குணமான ஈகைதான். என்றோ வரப்போகும் கண்காணாத எதிர்காலத்துக்கெனச் சேமித்துக்கொள்ள அவரை விடாமல், அவருடைய கண் முன்னேயே பொருளுதவி தேவைப்படுவோரை தெய்வம் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. அவர்களுக்காக அள்ளிச் செலவிட்டார். தாம் அவர்களுக்காகச் செலவிடுவதாக எள்ளளவும் எண்ணாமல், ஈசனின் சொத்தில் அந்தச் சகோதரர்களுக்கே நியாயமாக உரித்தான தாய பாகத்தைத் தாம் பிரித்துக் கொடுப்பதாகவே நினைத்து மனஸாரக் கொடுத்தார்.

தான் தாதா, பெருபவன் யாசகன் என்ற ஹோதா துளியுமில்லாமல் அவர் வழங்கிய அருமையே அருமை. பொதுவில் நினைப்பது யாசகன்தான் வெட்கத்தோடும், அச்சத்தோடும் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று. ஆனால் உபநிஷதம் உரைப்பதோ, கொடையாளிதான் வெட்கத்தோடும், அச்சத்தோடும் கொடுக்க வேண்டுமென்று! “ஹ்ரியா தேயம்; பியா தேயம்!” இன்னும் கொடுக்க முடியவில்லையே, இவ்வளவுதானே கொடுக்க முடிகிறது என்ற வெட்கம். யாவும் சிவன் ஸொத்தாயிருக்க, நானாகும் கொடுக்கிறேன் என்ற அஹம்பாவப் பாபம் சேர்ந்து விடப் போகிறதே என்ற பயம். அன்பின் மங்களத்தோடு மலர்ந்து கொடுக்கவேண்டும்: “ச்ரியா தேயம்.” அலக்ஷ்யமாகத் தூக்கிப் போடக் கூடாது: “அச்ரத்தயா அதேயம்.” பிக்ஷாண்டியாகவும், வாமன யாசகனாகவும் வந்த தெய்வமே நம் முன் கையேந்தி நிற்கிறது என்ற பக்திச் ச்ரத்தையுடன் கொடுக்கவேண்டும்: “ச்ரத்தயா தேயம்.” தைத்திரீயத்தின் இந்த உபதேசங்கள் யாவும் மலையாவில் டாக்டர் குப்புஸ்வாமியிடம் உயிர்த் துளிர்ப்புக் கொண்டு வாழ்ந்தன. இத்தனையையும் ஆரத்தமுவி அடங்கப் போர்த்தியது வெகு வெகு இயல்பான, மிக மிக ஸ்வாதீனமான அன்பு.

மலையாவில் வீசிய அந்த மலய மாருதத்தைச் சற்று ஆர அமர அநுபவிப்போம், உதாஹரணங்கள் பார்த்து.

சமையற்கார நரணிம்ம ஐயரின் உதாரணம் முன்னமே பார்த்துவிட்டோம். அந்த மல்லிகைச் சரத்தைக் கதம்பமாக்கும் தவனமும், கனகாம்பரமுமான சில:

‘யாசகர்’ என்று கௌரவம் கொடுப்பதற்கில்லாத ஓர் அசல் பிச்சைக்காரக் கிழவன். “தர்ம ப்ரபுவே! சோறு கண்டு ரெண்டு நாளாச்சு சாமீ!” என்றெல்லாம் ஜோஹோர் பாருத் தெருக்களில் ஓலமிட்டுக் கொண்டு போகிறான். அவன் பண்ணுவது மாய்மாலமாகக்கூட இருக்கலாம்.

டாக்டர் குப்புஸ்வாமியின் காதில் ஓலம் விழுகிறது. அது மெய்யானதா, மாய்மாலமா என்பதில் அவருக்கு புத்தி போகவில்லை. ஏனெனில் புத்தி என்பதே போய் இதயம் மட்டும் திறந்த நிலையில் இருக்கிறார் அவர்.

சட்டென்று தெருவுக்கு ஓடுகிறார். வித்தியாசம் பாராமல் பிச்சைக்காரனைத் தட்டிக் கொடுக்கிறார். “கொடுக்கிறார்” என்றால் மெய்யாலுமே மெய்யன்பைக் கொடுக்கிறார். “வா ப்ரதர் உள்ளே” என்று அவனை வீட்டுக்குள் வரவேற்று அழைத்து வருகிறார். மெய்யாலுமே ஈச பிதாவின் இன்னொரு பிள்ளையான அந்த “ப்ரதரு”க்கு அந்த வீட்டில் உண்ண உரிமையுண்டு என்ற உணர்வோடு அழைத்து வருகிறார்.

“ப்ரதரை” உட்கார வைக்கிறார். “நரணிம்ம தீக்ஷிதர், முதலில் இவனுக்கு ஒரு டம்ளர் குளிர்ந்த ஜலம் கொண்டு வந்து கொடுங்கள்” என்று கூறி அதிதியாக வந்த தெய்வத்துக்கு “அர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி” செய்கிறார்!

அப்புறம் மதிப்புக்குரிய ஒரு விருந்தாளிக்குச் செய்வது போலவே, தட்டிலே வகை தொகையாக, அன்னம், காய்கறி, குழம்பு, ரஸம், மோர் எல்லாம் வைத்து இலையால் மூடி சமையற்காரர் எடுத்து வந்து பிச்சைக்காரனுக்குப் படைக்கச் செய்கிறார்.

பிச்சைக் கிழவன் தனக்கா இத்தனை உபசாரம் என்ற வியப்பில் உண்ணாமல் மலைத்து அமர்ந்திருக்கிறான்.

“ஏனப்பா சாப்பிடாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்? ஒரு பிடி பிடி பார்க்கலாம்” என்று அவனை உற்சாகப்படுத்தி கிறார் டாக்டர்.

அம்ருதமே பெற்றதுபோல வாரி வாரி விழுங்குகிறான் பிச்சைக்காரன். நடு நடுவே விழுங்க முடியாமல் விழிநீர் கொட்டுகிறது.

“நைவேத்யம் ஸமர்ப்பயாமி” பாங்காக முடித்தபின், அவன் கை கழுவ டாக்டர், நீர் முகர்ந்து தந்து பக்கத்திலேயே நிற்கிறார்! பூஜை உபசாரங்களில் நைவேத்தியத்துக்குப் பிறகு “ஹஸ்த ப்ரக்ஷாலனம்” சமர்ப்பிக்க வேண்டுமே!

அதற்குப் பின்... இதுவரை படித்ததையெல்லாம் வாஸ்தவத்தில் நடந்தவை என நம்புவதே சற்று சிரமந்தானென்றால், இதை எல்லாமும்விட நம்ப முடியாத “நமஸ்கார உபசார”த்தையும் செய்துவிட்டார். எதுவும் கொடுக்கத் தயங்காத நம் வள்ளல் டாக்டர். ஆம், என்ன நடக்கிறது என்று அந்தக் கிழப் பிச்சைக்காரன் புரிந்து கொள்ளுமுன்—இந்தக் கதை யாவும் கண்முன் அன்புக் காவியமாய் விரிவதைக் கண்டு பிற்பாடு நமக்குக் கூறிய நரணிம்ம தீக்ஷிதர் வியப்பில் பிரமித்து நிற்க—ஜோஹோர் பாருவின் பிரபல டாக்டர், குப்புஸ்வாமி, தமது ஆஜாநுபாநுவான செம்மேனியைப் பிச்சைக்காரனுக்கு முன் நிலத்தில் கிடத்தி தண்டனிட்டார். தமக்கு அவன் இந்த சேவா பாக்கியப் பேரின்பம் தந்தானே என்ற நன்றியில் நனைந்து நமஸ்கரித்தார்!

இரண்டு நாள் ஆஹாரத்துக்குப் போதுமான டாலர் கொடுத்துப் பிச்சைக்காரனை அனுப்பி வைத்தார்.

குப்புஸ்வாமி துறவு பூணாமல், ஆனாலும் இல்லறத்தில் ஈடுபாடே இன்றி இப்படி விசித்திரமான தூய “இல்

வாழ்க்கை” மோக்ளாவாக நடத்தியதற்குக் காரணமே இவ்வாறு அன்னதான, வித்த (செல்வ)தான, வஸ்தர தானங்கள் செய்து ஆனந்திக்கத்தானோ என்று தோன்று கிறது. பொருள்களைச் சேர்த்துப் போற்றி இவ்வாழ்க்கை என்று ஒன்று நடத்துவதே விருந்தோம்பல் என்ற அன்பு விவசாயம் வளர்க்கத்தான் என்ற வள்ளுவர் வாசகத்தின் உரை நமது ஏகாங்கி டாக்டரின் விசித்ர இல்லறம்.

இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

இன்னொரு பிச்சைக்காரன். அவன் வந்த வேளையில் வீட்டில் “ரெடி மேட்” - ஆகச் சாப்பாடு இருக்கவில்லை. சமைத்துப் போடுவதென்றால் நாழிகையாகும். எனவே அவன் போய் ஹோட்டலில் உண்டு கொள்ளட்டும் என்று டாக்டர் எண்ணுகிறார்.

“ஹோட்டலில் சாப்பாடு எத்தனை காசப்பா?” என்று அவனைக் கேட்கிறார்.

“முப்பது ஸெண்டுங்க” என்கிறான் அவன்.

டாக்டரின் தாராளக் கை (உருவ அமைப்பிலும் பெரிய அந்தக் கை) கோட் பாக்கெட்டுள் துழாவுகிறது. அதில் எப்போதும் நிறையச் சில்லரை போட்டு வைத்திருப்பார். வீட்டு வராந்தாவிலோ, வெளியே சாலையிலோ அவர் நடக்கும் போதெல்லாம் பாக்கெட்டுள் கைவிட்டு நாணயங் களை அளைந்து ஜிலுக் ஜிலுக் சப்தம் எழுப்பிக்கொண்டே இருப்பார். குழந்தை மாதிரி! ஆனால் குழந்தை விளையாட் டாக மட்டும் அவர் இப்படிச் செய்யவில்லை. ‘இப்படிச் காசைக் குலுக்கிவிட்டுக் கொண்டேயிருந்தால்தான் அது இருப்பது நினைவு வருகிறது. வாசலில் வருகிற, அல்லது தெருவில் போகிற எல்லாப் பிச்சைக் காரர்களுக்கும் மறக்காமல் போட முடிகிறது’ என்பார். மறுவேளைக்குப் பாக்கெட்டை முற்றிலும் புதிதாக நிரப்ப வேண்டியிராமல்,

அதிலே பாக்கிக் காசு இருந்துவிட்டால், ‘அட்டா, போன வேளை முழுக் ‘கோட்டா’வும் போட முடியாமல் போச்சே!’ என்று பச்சாத்தாப்படுவாராம்!

இப்போது தாராளக் கை பாக்கெட்டுக்குள் சென்று ஓர் ஐம்பது ஸென்ட் நாணயத்தைத் தடவி அடையாளம் கண்டு வெளியே கொண்டு வந்து பிச்சைக்காரனிடம் நீட்டியது.

அவனுக்குக் கை நீளவில்லை—ப்ரமிப்பில்தான்! சாதாரணமாக ஏதும் போடாமல் அடித்து விரட்டுவதோ, அல்லது ஒரு ஸென்ட், இரண்டு ஸென்ட் போட்டு அனுப்புவதோதான் அவன் கண்டிருப்பது. இந்த மனிதரானால், முப்பது ஸென்ட்டுக்குப் பதில் ஐம்பதாக நீட்டினால் அவன் எப்படிப் பிரமிக்காமல் இருக்க முடியும்?

அவன் கை நீட்டாமலே இருப்பதைப் பார்த்த டாக்டரோ, “ஏனப்பா, நல்ல சாப்பாடு வயிறாரச் சாப்பிட இது போதாதா?” என்று கேட்டு, பாக்கெட்டுக்குள் மீண்டும் கை விடுகிறார். தாராளக் கை இன்னோர் ஐம்பது ஸென்டைத் தடவி அடையாளம் கண்டு வெளியே கொண்டு வருகிறது.

ஐம்பதோடு ஐம்பது சேர்த்து ஒரு முழு டாலரைப் பிச்சைக்காரன் கையில் அழுத்துகிறார். “நல்ல விருந்துச் சாப்பாட்டுக்கு இதுவும் போதாவிட்டால் தயங்காமல் வந்து மீதி வாங்கிக் கொண்டு போ” என்கிறார்.

காசுகள் கையில் அழுந்தியதில் பிரமிப்பு நீங்கிப் புறவுணர்வுக்கு வந்த பிச்சைக்காரன் அழுதே விடுகிறான். “சாமீ! நீ தரும தேவதையேதான். எந்நாளும் நீ மஹாராஜனா இரப்பா” என்று இதய அடிவாரத்திலிருந்து வாழ்த்திச் செல்கிறான். அந்த வாழ்த்து பிற்பாடு அற்புதமாகப் பலித்துத்தான் அவர் இமயமலையில் இதய மலையாக ஒங்கி உயிர்க் குலத்தின் உடலுக்கும் உயிருக்கும் அகூயமாக ஈந்து கொண்டிருந்தார். “ஐயமும் பிச்சையும் ஆம்தனையும்

(அதாவது, முடிந்த முழு அளவும்) கை காட்டி 'உய்யுமாறு' என்று ஆண்டாள் பாடியபோது "உய்யுமாறு" என்றது தானம் செய்பவர் உய்யுமாறு என்று பொருள்படும். ஸ்ரீ சிவாநந்த ஸரஸ்வதிகளோ தாம் ஐயமும் பிச்சையும் ஆம்தனையும் கைகாட்டி, தானம் பெறுபவர் உய்யுமாறு அருளாட்சி செய்தார்!

எத்தனை எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு 1960ல் ஒரு காட்சி. ஸ்விஸ் பிரஜையான மிரியம் சிவாநந்தாச்ரமத்துக்கு வருகிறாள். இதற்கு முன் அவள் சிவாநந்தரைப் படவுருவிலும் பார்த்ததில்லை. எனவே ஆச்ரம வாயிலிலிருந்து அவள் உள்ளே கண்ட அந்தப் பெருந்தன்மை ததும்பும் பெரும் சரீரிதான் சிவாநந்தர் என்று அவள் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளமுடியவில்லை. ஆனால் அவர் எவராயினும் அவர் செய்த காரியம் அவனை எளிமையன்பின் ஆழத்தில் முழுக்குகிறது. அவர் என்ன செய்தார்? கோவணாண்டியாக உடல் மெலிந்து ஒரு பிச்சைக்காரன் நின்று கொண்டிருக்கிறான். அவனை ஓவர்கோட் அணிந்த அந்த ஆஜாநிபாஹு மும்முறை பிரதக்ஷிணம் செய்து, மண்ணில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறார். நடுங்கி நின்ற அவனைப் பிடித்து ஆச்ரமத்தின் பாகசாலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். வயிறார உண்பிக்கிறார். தாமும் அவனோடு அமர்ந்து சிறிது உண்கிறார். ஆனந்தமாக, ஆனை கர்ஜனையாகப் பாடுகிறார்—மனித குலத்தின் ஸஹோதரத்துவத்தை முழக்கும் ஒரு பாடல்.

அந்தப் பிச்சைக்காரன் ஒரு ஹரிஜன். தனக்கு இறுதி நெருங்கிவிட்டதாக அவனுக்கு ஓர் உள்ருணர்வு. அதன்முன் சிவாநந்தாஜி மஹராஜைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று அங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறான். மஹராஜ் அவனையே மஹாராஜனாக, மஹாதேவ சிவனாகக் கண்டு ஆராதித்து விட்டார்!

1960-லிருந்து 1923-க்கு முன் திரும்பலாம்,

★ வேற்று நாட்டுக்குப் புதிதாக வந்தவர் சரியான சஹாயம் கிடைக்காமல் படும்பாடு எத்தகையது என்பது குப்புஸ்வாமிக்கு அநுபவ பூர்வமாகத் தெரிந்த விஷயம். பாரதத்திலிருந்து மலேயாவுக்கு வந்திறங்கியபின், அங்கே பொறுப்பான வைத்தியப் பணி அவருக்கு வாய்க்குமுன், அவர் பட்ட திண்டாட்டத்தை அவர் என்றும் மறக்கவில்லை. எனவே வேலை தேடி அங்கு வந்த வெளியாரிடம் விசேஷ சிரத்தை காட்டி, எங்கோ உள்ள தாயகத்திலிருந்து வந்த அவர்களுக்குத் தம் வீட்டையே தாயகமாக்கித் தந்தார். இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் அவரது ஈகை கொடி கட்டிப் பறந்தது. புதிதாக மலேயா வந்து காலுன்றாமல் கஷ்டப் பட்ட பாரத நாட்டினரை ஊரார் டாக்டர் குப்புஸ்வாமி யிடமே அனுப்பி வைத்தனர்.

ஸுப்ரமணியன் அப்படிப்பட்ட ஒரு வியக்தி. மெட்ரிகு லேஷன் தேறிப் பல வருஷங்கள் ஆகியும் தாய் நாட்டில் நல்ல வேலை கிடைக்கவில்லை. இருபத்து நான்காம் வயதில் சிங்கப்பூர் வந்திறங்கினான். அங்கே ஒரு தென்னிந்தி யப் பிரமுகரிடம் தன்னை வேலையில் அமர்த்துமாறு கேட்கப் போனான். பிரமுகர் ஜோஹோர் பாரு டாக்டரிடம் அவனை அனுப்பினார். “உனக்காக அவர் சகலமும் செய்வார். இந்தச் சீமையில் அவர் போல உபகாரி, உசந்த மநுஷர் எவருமில்லை. அவரால் உனக்கு உதவ முடியா விட்டால் யாருமே உனக்கு உதவ முடியாது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்” என்று கூறி அனுப்பினார்.

இந்தியாவில் எத்தனையோ பெரிய மநுஷாளிடம் ஏமாந்து, இப்போது சிங்கப்பூர் ப்ரமுகரிடமும் ஏமாற்றமே கண்ட சுப்ரமணியன் நம்பிக்கையில்லாமலேதான் ஜோஹோர்பாரு சென்றான்.

அவன் டாக்டர் குப்புஸ்வாமி வீட்டை அடைந்தபோது மாலை வேளை. டாக்டர் தமது சமையற்கார சஹோதரரு டன் வாக்கிங் போயிருந்தார். வேதனையும் விசாரமுமாகக்

காத்திருந்தான் நம் இளைஞன். வீடு திரும்பிய டாக்டர், “உங்களுக்கு நான் எந்த விதத்தில் உதவலாம்?” என்று கேட்ட பாங்கிலேயே இளைஞனுக்கு நம்பிக்கை துளிர்க்கத் தொடங்கியது.

விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“ஓ யெஸ்! உங்களை நிச்சயம் வேலையில் ஃபிக்ஸ் செய்கிறேன்” என்று குப்புஸ்வாமி உறுதியாகச் சொல்ல ஸுப்ரமணியனின் நம்பிக்கைத் துளிர் பூங்கொத்தாக மலர்ச்சி கண்டது.

தொடர்ந்து டாக்டர், “வாருங்கள் உள்ளே. வேலை கிடைக்கும் வரையில் நீர் நம்மோடேயே இருக்கலாம். இது உங்களுடைய சொந்த அகம். சாப்பிட உட்காரும்” என்ற போது பூங்கொத்து கிண்டு கிண்டான பழங்கொத்தாகப் பரிணமித்தது.

முழுசாக ஒரு மாஸம் டாக்டரோடு தாயபாக உரிமை கொண்ட அவரது பிரியத் தம்பியாக அந்தச் சொந்த வீட்டில் உண்டு, உடுத்து, உறங்கி உடன் வலித்தான் அநாதை போல் வந்த யாரோ சுப்ரமணியன். அதன்பின்தான் அவனை வேலையில் அமர்த்த டாக்டர் ஏற்பாடு தொடங்கினார். அவருக்கிருந்த செல்வாக்கினால் அவன் தம்மிடம் வந்தவுடனேயே வேலையில் அமர்த்தியிருக்கலாம். ஆனால் அப்படி வந்ததும் வராததுமாக அவனுக்கு ‘டாடா’ சொல்லி விடக்கூடாதென்றே ஒரு மாதகாலம் அவனுக்கு ராஜவாஸம் கொடுத்து அதன்பின் வேலை விஷயம் கவனித்தார்.

ரயில்வே நண்பர் ஒருவரிடம் சிபாரிசு செய்தார். நண்பர் நாற்பது டாலர் சம்பளத்தில் ஸுப்ரமணியனுக்கு வேலை போட்டுக் கொடுத்தார். அந்த நாளில் அது பெரிய சம்பளம். டாக்டரின் சிபாரிசால்தான் அந்தப் பெரிய சம்பள உத்யோகம் நம் இளைஞனுக்குக் கிடைத்தது. இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க விஷயம் ஜோஹோர் பாருவிலேயே அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது.

உணவு வேளையில் டாக்டர் ஸந்தோஷமாகச் சொன்னார் : “இந்த ஊரிலேயே உமக்கு ஆபீஸானதால் நீர் வேறே ஜாகை பார்த்துக்கொண்டு போவது பற்றி நினைக்க வேண்டியதில்லை.”

சுப்ரமண்யனின் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது.

மேலும் ஒரு மாதம் அங்கேயே தங்கினான்.

முதல் சம்பளம் வந்தது. நன்றியுடன் டாக்டரிடம் சென்று, “நான் இனிமேல் சொந்தத்தில் காலுன்றி நிற்பது தான் எனக்கு நல்லது. அப்போதுதான் பொறுப்பு வரும். தனியாகக் குடிபோக அநுமதிக்க வேணும். செலவுக்குக் கையில் சம்பளமிருக்கிறது” என்று தெரிவித்துக் கொண்டான்.

அவன் சொன்னதன் நியாயத்தை டாக்டர் ஒப்பினார். அதோடு தனியாக இருந்தாலே அவன் சுயேச்சையாக இருக்க முடியும் என்ற கண்ணோட்டத்திலும் அவனுடைய கோரிக்கையை அனுமோதித்தார்.

தாமே பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டு மறுநாளே அவனுக்குத் தக்கதொரு ஜாகை பார்த்துக் கொடுத்தார். பிரமாதமாகப் பிரிவுபசார விருந்து கொடுத்தார். வண்டி வைத்து அவனுடைய பெட்டி படுக்கை முதலியவற்றை ஏற்றினார். அதோடு தமது கிவ் - ஆனந்த அன்பளிப்புகளாக புதிய சமையல் பாத்திரங்களையும் வண்டியில் ஏற்றினார், ஒரு மாதத்துக்குக் காணும்படியான மளிகைச் சாமான் களோடு கூட! “மளிகைக் கடைக்காரரிடம் சொல்லியிருக்கிறேன்—நீர் எது எவ்வளவு கேட்டாலும் கடனில் கொடுப்பார்” என்ற அதிசய அக்கறை வாக்கியத்தைச் சொல்லி, முடிவில் அம்ப்ரோஸியா மழையாக, “என்ன தேவைப்பட்டாலும் கொஞ்சங்கூடத் தயங்காமல் நம்மிடம் வாரும்” என்று கூறி ஸுப்ரமண்யனை அனுப்பி வைத்தார். இல்லை, தாமும் அவனுடன் புது வீடு சென்றார்.

இரண்டு மாதத்துக்கு முன் அவருக்கு யார் என்றே தெரியாத ஒரு அயலாணை இப்படி அன்புக்கிட்டு அரவணைத்து, வேலையில் அமர்த்தி, அவனுக்கென்று ஒரு வீட்டிலும் அமர்த்திவிட்டுத் தம் வீடு திரும்பிய டாக்டரின் முகம் திருப்தியில் ஜொலித்தது. தேவையுள்ள ஓர் ஆன்மாவுக்குத் தாம் நிறைவாக உதவுவதற்கு தெய்வம் வகை செய்ததே என்ற திருப்தி.

பெறுகிறவன் திருப்திப்பட்டாலும் அது போதாமல் அதற்கு மேலும் கொடுத்தே தாம் திருப்திப்பட்டவர். இதற்கு மேல் இவர் செய்வதற்கில்லை என்று இறைவன் திருப்திப்பட்டபோதுதான் அவர் நிறுத்திக் கொள்வார்!

உதவி தேவைப்படும் ஒருவருக்கு எதுவுமில்லை என்று கையை விரிக்காமல் ஏதோ கொஞ்சம் கை காட்டினால் மட்டும் அவர் மனம் திருப்தியுறாது. இனி தாம் அவருக்குச் செய்வதற்கு எதுவுமில்லை என்று தீர்மானமாகச் செய்து தீர்த்தால்தான் திருப்தியுறுவார். வாழ்நாள் முழுதும் அவர் ஒருவருக்கு உதவி புரிகையில் அடிக்கடி தம்மைத் தாமே கேட்டுக்கொள்வார்: “இவருக்கு என்னால் செய்ய முடிந்ததையெல்லாம்—எனவே, நான் செய்யவேண்டியதையெல்லாம்—செய்து விட்டேனா?”

செய்யமுடிந்ததைச் செய்தேயாக வேண்டியதாகக் கொண்டிருந்தவரவர் என்பதற்கு மலையாக் காண்டத்திலேயே ஓர் அரிய உதாரணம் பார்ப்போம். ஸீதாராமய்யர் என்ற ஒருவர் சுப்ரமணியனைப் போலவே வேலை தேடிக்குப்புஸ்வாமியிடம் வந்தவர். ஆனால் அவர் ஸுப்ரமணியனைப் போல அவருடன் நிம்மதியாக ஒரு மாதம் தங்கியிராமல், வந்து ஒரு சில நாளிலேயே தாம் வேலைக்கு அமர்த்தப் படாததால் ஏமாற்றமுற்றுப் போய்விட்டார். தம் முகவரிகூடத் தராமல் போய்விட்டார்.

அவர் போன பிறகு, ‘ஏதோ முன்பின் தெரியாதவர் வந்தார், போனார்; நமக்கு ஒரு பொறுப்பு விட்டது, என்றிருக்கக் குப்புஸ்வாமியால் முடியவில்லை, அவருக்கு

இருப்பாகவே இல்லை. 'இறைவனருளில் நமக்குள்ள செல் வாக்கால் அந்த மனிதருக்கு வேலை பண்ணி வைக்கமுடியும். தம்மால் முடிந்த அந்த உதவியைச் செய்தேயாக வேண்டாமோ?' என்று தவித்தார். ஸீதாராமய்யருக்கு ஏற்ற ஒரு வேலை மெய்யாலுமே காலியாகி, தமது சிபாரிசு அங்கே செல்லுபடியாகும் என்று டாக்டர் கண்டபோது தவிப்பு அதிக மாயிற்று. இனியும் சும்மாயிருக்கக்கூடாதென்று ஐயருடன் தொடர்புள்ளவர்களாக இருக்கக்கூடுமென அவர் நினைவு படுத்திக்கொண்ட சில விலாசதாரர்களுக்குத் தந்தி கொடுத்தார். அவரது அந்தரங்க முயற்சி பயன்தராது போக முடியுமா? தந்திகளின் ஒன்று ஸீதாராமையரை அடைந்தது. அவர் ஜோஹோர் பாருவுக்கு விரைந்து வந்தார். அவரை உத்யோகத்தில் அமர்த்தி, அதோடு சில காலம் தம் வீட்டிலேயே உடன் பிறந்தானாகவும் வைத்துக் கொண்டு உபசரித்து அனுப்பியபின்தான் கடமையிலிருந்து தவறாமல் பிழைத்தோம் என்ற நிம்மதி குப்புஸ்வாமிக்கு உண்டாயிற்று.

பி.வி. குப்புஸ்வாமிக்கு எவரும் பிரிய விருந்தினர். அவரிடம் எவரும் பெற்றது பிரியா விடை.

★ கொடுக்கும் உள்ளம் பால் கொடுக்காவிடில் மடிகனத்துத் துடிக்கும் தாய்ப் பசுவாக எப்படிப் பாடுபடும், கொடுத்தபிறகே பாலுட்டிய பசுவாக எப்படிக் கண் சொருகி அமைதிகாணும் என்பதற்கு இன்னுமோர் எடுத்துக் காட்டு:

சிவாநந்தாச்ரமத்துக்கு முன்னோடியாக நமது காவிய புருஷர் அமைத்த ஸத்ய ஸேவாச்ரமம் நடந்து வந்த காலத்தில் ஒரு தினம். இயேஸு நாதனைப் போலவும், ஷீர்டி—பர்த்தி ஸாயிபாபாக்களைப் போலவும் உடல் நோய்களைக் குணம் செய்வதைக் கடைசி நாள்வரையில் ஒரு முக்யமான கடமையாகக் கொண்டிருந்தவர் ஸ்ரீ சிவாநந்தர். இதற்கேற்க ஸத்ய ஸேவாச்ரமத்திலும் நோயாளிகளுக்கு ஸத்யமான ஸேவை நடந்தது. ஆங்கில வைத்தியத்தோடு

ஆயுர்வேத வைத்தியமும் அளித்ததில் இங்கும், பிற்பாடு சிவாநந்தாச்ரமத்திலும் ஒரு சிறப்பு என்னவெனில் சத்து மிகுந்த ஹிமாலய மூலிகை முதலானவற்றைக் கொண்டு ஆயுர்வேத மருந்துகள் தயாரிக்கப்பட்டதாகும். இன்றைக்கும் ரிஷிகேசத்து ச்யவனப்ராஸம் முதலியன விசேஷமாகக் கருதப்படுகின்றனல்லவா?

பதரி—கேதாரங்களுக்குச் செல்லும் வழியில் ஸத்ய சேவாச்ரமம் இருந்ததால் அத்தலங்களுக்குச் செல்லும் யாத்ரிகர்களுக்கு ஏற்பட கூடிய உபாதைகளுக்கு மருந்துகள் கொடுக்கும் பணியை சிவாநந்தர் குறிப்பாகச் செய்து வந்தார்.

அப்படிப்பட்ட ஸாது யாத்திரிகர் ஒருவர் யாத்திரையின் முதல் கட்டமான ரிஷிகேசத்திலேயே உடற் சோர்வுற்றார். அவரை சிவாநந்தர் வைத்தியம் செய்து குணப்படுத்தி, கையில் சில மருந்துகள் கொடுத்து அனுப்பிவைத்தார். அப்புறம் வேறு நோயாளிகளைக் கவனிக்கலானார். அப்போது சட்டென “அம்ருத் தாரா” என்ற ஒளஷதத்தின் நினைவு வந்தது. ஸர்வ ரோக நிவாரணி எனத்தக்க ஒரு மருந்து அது. “இதை அந்த ஸாதுவுக்குத் தராமல் போனேனே! இப்படியொரு ரூபகம் கெட்ட முட்டாளாக இருந்துவிட்டேனே!” என்று தம்மைத் தாமே நொந்து கொண்டார். ஆனால் இப்போதும் அவரால் செய்யமுடிந்த ஒன்று இருந்ததே! செய்ய முடிந்த அதைச் செய்தேயாக வேண்டுமென்பதல்லவா அவரது ஜீவிதக் கொள்கை? அதாவது, இப்போதும் கூட அவர் ஓடிப்போய் அந்த ஸாதுவைப் பிடித்து அம்ருத் தாராவைக் கொடுக்க முடியலாமல்லவா? அந்த “முடியலா”மை முடித்த செயலாகவே ஆக்க வேண்டுமென்பதுதானே அவரது வாழ்க்கைத் தர்மம்?

அம்ருத் தாரா ஒளஷதத்தை எடுத்துக்கொண்டு யாத்ரிகரைத் தேடி ஓடினார் ஸ்ரீ சிவாநந்தர். இவர் கொடுத்த மருந்துச் சக்தியாலும், அதைவிட இவரது அன்பின் சக்தியாலும் அந்த ஸாது நன்றாகத் தேறி சோர்வு நீங்கி

விரைவுநடை போட்டிருப்பார் போலும். மைல் மைலாக ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நாலு என்று மலைப்பாதையில் சிவாநந்தா லொங்கு லொங்கு என்று ஓடியும் ஆசாமி அகப் படவில்லை. அன்புத்தொண்டில் முன் வைத்த காலைப் பின் வைத்தறியா சிவாநந்தரும் அதற்காக விட்டுவிடுவதாக இல்லை. இப்போதைக்கு அந்த ஸாது தெம்பு பெற்றிருப்பினும்கூட, ஒரு முறை நோய் கண்டவரின் மலைப் பயணத்தில் மறுபடியும் நோய் தாக்கலாமாதலால் அவர் கையில் அம்ருத் தாரா இருப்பது அத்யாவசியம் எனக் கருதிய சிவாநந்தர் மேலும் ஓடினார்.

அடுத்த மைலில் ஸாதுவைப் பிடித்தார். ஓடியதில் சுவாஸம் வாங்கினாலும் அன்புக் கடமையைச் செய்ய முடிந்ததே என்ற நிறைவில் ஆசுவாஸத்துடன் அம்ருத் தாராவை ஸாதுவுக்குக் கொடுத்தார்.

ஸாதுவுக்கோ சிவாநந்தரேதான் அம்ருத தாரையாகத் தெரிந்தார்.

★ இதையும்விட நெஞ்சை அள்ளும் இன்னொரு அன்புக்கொடை பார்க்கலாம். இதுவும் சிவாநந்தாச்ரமம் அமைவதற்கு முற்காலத்தில் அவர் ஸத்யஸேவாச்ரமத்தில் இருந்தபோது நடந்ததே.

யோக சக்தியால் ஸ்ரீ சிவாநந்தர் தமது ஸ்பரிசத்தின் மூலம் நோயை ஆற்றும் வல்லமை பெற்றிருந்தார். மருந்து கொடுப்பதோடுகூட நோயாளியின் கால்களை நீவிக் கொடுத்து அதன்மூலம் தமது ஸ்பரிச சக்தியை அவர்களுக்குள் செலுத்துவார். இதற்குள்ளேயே தமது உள்ளத்துக்கு நிறைவு தரும் ஒன்றையும் கள்ளத்தனமாக அவர் ஒளித்து வைத்திருந்தார்—நோயாளியையும் நோய் தீண்டாத “நிராமய” பரமாத்மனாக பாவித்துப் பாதம் பிடித்துத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ற தமது வேட்கையை இப்படித் தணித்துக்கொண்டார்! யோக சக்தியோடு ப்ரேம சக்தியும் அவரது தீண்டுகையின் மூலம் நோயாளியின் உட்புகுந்து வியாதி தீர்த்தது. மற்றவர்கள் அருகே போகவே

அஞ்சிய, அருவருத்த காலராக்காரர்களின் காலையும் இப்படி நீவிப் பிடித்துவிட்டார்; தொழு நோயாளிகளுக்கும் இந்தக் கள்ளத் தொழுகையான தொடுகை வைத்தியம் கொடுத்தார்.

காலி கம்பளிவாளா கேஷத்ரம் என்ற புகழ்பெற்ற தர்ம சாலையில் ஒரு பெண் நோயாளி இருந்தாள். தென்னிந்தியாவிலிருந்து பதரி—கேதார யாத்திரைக்கு வந்த அம் மாதூரிஷிகேசத்தில் அந்த தர்மசாலையில் தங்கியிருந்தபோது நோய்வாய்ப்பட்டாள். அவளுக்கு மருந்து கொடுத்த ஸ்வாமிகள் அவளுடைய பாதங்களை நீவிக்கொடுக்க அநுமதி கேட்டார். அவரது ஸ்தானத்தால் மட்டுமின்றி அவர் ஆடவர் என்பதாலும் அவள் மறுத்துவிட்டாள். அவரும் அவளை கேஷத்ரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டார்.

ஆனால் பிற்பாடு மனம் குற்றப் பத்திரிகை படிக்கலாயிற்று. ஒரு நோயாளிக்கு அவர் தரக்கூடிய சிகிதையை, எனவே தந்தேயாகவேண்டிய கடமையை, தராமல் குற்றவாளியாகிவிட்டார் என்று நெஞ்சு 'ப்ராணிக்யூஷன்' படித்தது. 'அவள் ஏதோ மரியாதைப் பண்பு, நாணம் என்பவற்றின்மேல் மறுத்தாளென்றால், துறவியும் தொண்டனுமான தாம் அவளுக்கு எடுத்துச் சொல்லி இணங்க வைத்திருக்கவேண்டும். அதைச் செய்யாமல் பெரும் தவறு புரிந்து விட்டோம்' என்று மனச்சாக்கி அவரை உறுத்திக் கொட்டி இரா முழுதும் உறங்கவிடாமல் வருத்தியது.

அதிகாலைக்கு மேல் படுக்கை கொள்ள முடியவில்லை அவரால். விழுந்தடித்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்மணியைத் தேடிப் புறப்பட்டார். அவளைக் கண்டதும் மீண்டும் தமது ஸ்பரிசு சிகிதையைக்கு அநுமதி கோரினார். அவளுடைய மனமுருகுமாறு தமது மனமுருகி எடுத்துச் சொன்னார். மருத்துவம் என்று வந்தபோது மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்கக்கூடாது; நீவித் தேய்த்துவிடுவதென்பது ஒருவித 'ரேடியேஷன் தெரபி' என்பது தவிர ஸாதுவாயிற்கே,

ஆடவராயிற்றே என்ற விஷயங்களைப் பொருட்படுத்தலாகாது; ஒரு வைத்தியர் தாமறிந்த சிகிதையை முறைகளை மேற்கொள்வதற்கு நோயாளி தடை செய்யக்கூடாது என்ற ரீதியில் எடுத்துச் சொன்னதோடு அவர் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. மற்ற நோயாளிகளிடம் வெளியிடாமல் அவர் ஒளித்து வைத்திருந்த அந்தக் கள்ள வேட்கையையும் வெளியிட்டுச் சொன்னார்: “அம்மா! உங்கள் ரூபத்தில் பராசக்தியே நோயாளியாக வந்திருக்கிறாளென்று காண்கிறேன். அவளுக்குப் பாத வந்தனமாக ஸ்பரிசு சிகிதையை செய்ய வேண்டியது என் கடமை இல்லையா? உங்களுக்குள்ளே உள்ள பராசக்திக்குப் பாத சேவை செய்ய எனக்குக் கிடைத்திருக்கிற வாய்ப்பு பலிதமாகாதபடி நீங்கள் தடை செய்யலாமா?” என்று அவர் நெஞ்சருகிக் கேட்டதும் அவளும் நெஞ்சருகி ஒப்புதல் தந்து விட்டாள்.

ஸ்ரீ சிவாநந்தர் அந்தப் பராசக்தியின் பாதத்தை பக்தியுடன் பிடித்து நீவிக் கொடுத்தார். நோய் சடுதியில் விலகிற்று.

★ “சீரம் தான்”த்தில் நமது வள்ளல் சிறந்து நின்றதைப் பார்ப்போம். தம்மையே உழைப்பில் இழைத்துக் கரைத்துக் கொண்டு நோயாளிகளுக்கு தத்தம் செய்து கொண்டார்.

டாக்டராகத் தொழில் செய்தபோது மட்டுந்தானா?

ஆசீரமத் தலைவராக அவர் ஆகியும், அதன் பின்னும் கடைசி நாள் வரையில் அவரைப் போல “சீரம் தான்” செய்தவர் எவருமில்லை. “சீரம் தானம்” என்பது ஒரு விதத்தில் பொருந்தாத சொற்றொடர்தான். ஏனெனில் அவர் அயரா உழைப்பையும் சிரமமானதாகக் காணவேயில்லை. உழைப்பு அவருக்கு மேன்மேலும் உற்சாகமும் சக்தியும்தான் ஊட்டின. தாம் தானம் செய்வதாகவும் அவர் எண்ணவில்லை. உடன் பிறந்தோருக்குச் செய்வதை எவரேனும் தானம் என்பார்களா? ‘உடன் பிறந்தார்’

என்றாலுங்கூட அந்த அத்வைத அன்பருக்குப் போதாது. தனக்கே செய்து கொள்வதைத் தானம் என்று அறிவிலியும் நினைக்கமாட்டானே!

சிவாநந்தாச்ரமம் என அவரை அதிபராகக் கொண்டு உலகறிந்த அமைப்புத் தோன்றிய பின்னரும், அந்தப் பேட்டை “சிவாநந்த நகர்” என்றே பெயர் பெருமளவுக்கு அவர் பெயர் கொண்ட பின்னருங்கூடக் கழிவு காலைத் துப்புரவு செய்வது உள்பட எந்த உடற்பணியும் செய்தவரவர். இடுப்புப் பிடிப்பின்போதுகூடத் தவழ்ந்தபடியே பணி செய்திருக்கிறார். அடியாருக்காக கங்கையிலிருந்து பக்கெட் பக்கெட்டாக நீர் மொண்டுவந்த அதிசய ஆசாரியர்! சிரமதானத்தில் சூராதிகூரர்தாம்!

மலேயாவுக்கு வந்து சில காலம் வேலையின்றித் தவித்த குப்புஸ்வாமி ஸேனாவாங் ரப்பர் தோட்ட ஆஸ்பத்திரியின் நிர்வாகியான ராபின்ஸ் முன் போய் நின்றபோது அந்த வெள்ளையர், “தனியொருவராக நீர் இந்த ஆஸ்பத்திரியை நிர்வகிப்பீரா?” என்று கேட்டார். உடனே, குப்புஸ்வாமி பளிச்சென்று, “ஒன்று என்ன? மூன்று ஆஸ்பத்திரியை வேண்டுமாயினும் நிர்வகிப்பேன்” என்றார். வெறும் தடபுடல் தம்பட்டமல்ல; உழைப்பில், ஊழியத்தில் தம் உடலை, உயிரைக் கொடுத்துக் கொள்ளும் ஈகை விழைவின் அமிருத மிருதங்கம்!

ஸேனாவாங் மருத்துவமனையில் பொறுப்பேற்ற குப்புஸ்வாமி நோயாளிகளைக் கவனித்துச் சிகிதையை தந்தது மட்டுமின்றித் தாமே கம்பவுன்டராக மருந்து கலந்தார்; அக்கவுன்டராகக் கணக்கும் வைத்தார்.

இங்கும் சரி, பிற்பாடு ஜோஹோர் பாருவிலும் சரி, நோயாளி ஒவ்வொருவர் பற்றியும் அவர் விவரமாக வைத்திருந்த குறிப்பேடுகள் தொழிலில் அவர் தம்மையே தந்து கொண்டதற்கு அத்தாட்சிப் பத்திரங்களுமாகும்.

இயந்திரமாகத் தொழில் செய்யாமல் இதயமயமாக, இதயத்தையே தானம் செய்வதாக அவர் நோயாளிகளுக்குப் பணி செய்தார். பணப் பயிர் காணவே தயா தாக்ஷிண்யங்களைவிட்டு வைத்தியத் தொழில் நடத்தியவர்களிடையே ஓர் அபூர்வ விதி விலக்காக, அன்பு விளக்காகப் பிரகாசித்தார். பணக்காரர்களிடம் கொள்ளை அடிக்கவே மற்ற டாக்டர்கள் தனி ப்ராக்டிஸ் நடத்தினார்களென்றால், இவரோ தனி ப்ராக்டிஸில் பரம ஏழைகளைத் தேடித் தேடிப் போய் தம் செலவில் அவர்களுக்குச் சிகிதையை தந்தார். சில தரித்ர நாராயணர்களைத் தம் வீட்டிலேயே கொண்டு வைத்துக்கொண்டு சிகிதையை தந்து, உணவு தந்து, சொஸ்தம் செய்து, தொகையும் கொடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். மருத்துவ மனையில் சிகிதையை பெற்று டிஸ்சார்ஜ் ஆகிற வறியார்களுக்கும் தாமே கைப்பணம் கொடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்பினார்.

நோயாளிகளுக்கு அவர் கொடுத்த உற்சாகதானம் உண்டே! பிரியமாகப் பழகி, சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசி அவர்கள் உள்ளம் நலியாமல் உவகை பூத்திருக்கச் செய்வார்.

ஜோஹோர் பாருவில் ஆஸ்பத்திரிக் காம்பவுண்டுக்குள்ளேயே அவருக்கு ஜாகை அளிக்கப்பட்ட பின் வேலை நேரம், ஓய்வு நேரம் என்று பிரித்துக்கொள்ளாமல் இருபத்து நான்கு மணியும் தொண்டுக்குத் தயாராக உயிர்ச் செழிப்போடு இருந்தார். கடைசி நாள் வரையில் கால அட்டவணை தவறாமல் கடும் உழைப்புத் தந்த கடுமையறியா தொண்டர் குலசேகரர்!

தயா, தாக்ஷிண்யங்களின் எல்லையாக அவர் இருந்ததை மற்ற ஊழியர்கள் துஷ்பிரயோஜனம் செய்து கொண்டது முண்டு. செரம்பான், ஜோஹோர் பாரு ஆகிய இடங்களில் அவருக்குக் கீழ் நாஸ்கள், வார்ட் பாய்கள் முதலிய பல ஊழியர் இருந்தனர். அவர்கள் டாக்டரிடம் பயமே இல்லாததால் தங்கள் வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்யாமல் சோம்பேறித்தனம் காட்டினர். அவரும் அதற்காகக்

கோபித்துக் கொள்ளவில்லை. மாணேஜ்மென்டுக்குப் புகாரும் கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் செய்யாமல் விட்ட வேலையையும் தாமே இன்முகத்துடன் செய்தார். அவருக்குத்தான் வேலையின் அளவைப் பற்றிக் கவலையில்லையே; அதிலே உசத்தி தாழ்த்தியும் இல்லையே! அதனால் வார்ட் பாய் வேலையையும் மகிழ்ச்சியாய் செய்தார்.

ஜோஹோர் பாருவில் அவருக்கு உதவியாளராக இன்னொரு டாக்டரும் இருந்தார். ஆனால் அவர் வேலை செய்யவே மாட்டார். அவர் எழுத வேண்டிய கடிதங்களையும் குப்புஸ்வாமியே கடுத்துக் கொள்ளாமல் எழுதுவார். அவர் கலந்து கொடுக்க வேண்டிய மருந்துகளையும் இவரே கலந்து கொடுப்பார். மருந்து கசப்பாயிருக்கலாம்—ஆனால் இவர் மனம் கசக்காமல் அந்த அதிகப்படி வேலையைச் செய்தார். மாறுபாடு கொள்ளவே தெரியாத மனசு அவருடையது என்று நன்றாகக் கண்டு கொண்ட அந்த “உதவியாளர்” என்கப்பட்டவர், தம் வேலைக்கு உரிய நேரத்தில் வராமல், போஜனத்துக்கு மட்டும் நேரம் தப்பாமல் குப்புஸ்வாமியிடம் வந்து விடுவார்! இவரும் அவருக்கு இரண்டு வயிறு நிரம்பும்படி அள்ளி அள்ளிப் பரிமாறுவார்! கட்டுக்கதை என்னுமளவுக்குக் குற்றம் காணாத அதிசய அன்பு நெஞ்சு!

இங்கே ஒரு கேள்வி: கடமையை ஸரியாகச் செய்யாத வர்களைக் கண்டித்துத் திருத்தாமல் விடுவது யுத்தமா? நானும் நீங்களும் இப்படி விட்டால் அது யுத்தமில்லைதான். ஆனால் நம் கதாநாயகர் விஷயம் வேறு. அவர் அபூர்வத் திலும் அபூர்வமான ஒரு பிறவி. அன்பு, பரிவு, மன்னிப்பு, பொறுமை முதலியவற்றை நூற்றுக்கு நூற்றியொரு விழுக்காடு வாழ்ந்து காட்டவே ஏற்பட்ட அசாதாரணப் பிறவி. எனவே நாம் யுக்தா யுக்தங்கள் கருதிச் செயல் படுவதுபோலவே அவரும் செய்திருக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பதில் ஸாரமில்லை. அம்மா சாரதாமணியை இங்கு முன்னோடி காட்டலாம். மருஷ்யர்களின் தப்பிதங்களைத்

துளிக்கூடக் கண்டு கொள்ளாமல் யார் எது செய்தாலும் சரி என்றே இருந்த அன்பரசி அவள். இப்படி அவள் இருப்பது சரியா, தப்பைத் தப்பாகத் தெரிந்துகொண்டு அவள் திருத்த வேண்டாமா என்று அணுக்கச் சீடர்கள் கேட்பார்கள். அதற்கு அவள் சிரித்துக்கொண்டே, “அதுதான் லோகத்திலே இத்தனை பேரும் எங்கே, யார், என்ன தப்பு பண்ணுகிறாங்கிறதை நன்னா கண்டு பிடிச்சுண்டிருக்கேளே! நான் ஒருத்தி வித்தியாஸமா இருந்துட்டா என்ன போயிடும்?” என்பாள்!

நமது கதாநாதரின் குணசித்ரத்தில் ஒரு நூதனமான அழகு என்னவென்றால் அவர் கொடுப்பதில் எப்படி மன்னரோ அப்படியே வாங்கிக் கொள்வதிலும் மன்னர். அதாவது, தம்மை எப்படி தத்தம் செய்து கொண்டு மகிழ்ந்தாரோ, அப்படியே மற்றவர் எப்படி இருந்தாலும், ஸந்தர்ப்பங்கள் எப்படியெப்படி அமைந்தாலும் அவர்கள் எல்லாரையும், அவை எல்லாவற்றையும் சுணங்காமல் சுளிக்காமல் அவரவர் உள்ளபடியே, அதது நடந்தபடியே ஏற்றுக்கொண்டும் மகிழ்ந்தார். அத்தனையும் ஈச்வரன் போடும் நாடகம் என்று உணர்ந்து, அவன் போடுவதில் ஒன்றைத் தள்ளவும் செய்யவா என்று, எதையும் அவனுடைய ப்ரஸாதமாக வாங்கிக் கொண்டார். திருத்துவது என்னும்போது ஒன்றை உள்ளபடி ஏற்காமல் அதை மாற்ற அல்லவா வேண்டியிருக்கிறது? இது எப்படி ஸர்வத் தையும் அங்கீகரிக்கும் மனப்பாங்குக்குச் சரி வரும்?

எந்த விதிக்கும் விலக்கு உண்டு. அப்படி நமது காவிய நாயகரை நம்மிடமிருந்து விதிவிலக்காகவே கொள்ள வேண்டும்.

இங்கே இன்னொன்றும் சொல்லவேண்டும். கண்டிப்புக் காட்டித் திருத்த அறியாததே பொதுவில் அவரது இயல்பு எனினும், இந்த இயல்பு விதிக்கு விலக்காக அவர் ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் இருந்ததுமுண்டு. குறிப்பாக ஆசார்யன் என்ற முறையில் சிவாநந்த ஸரஸ்வதிகளாக

அவர் அறம் இயற்றுகையில் — மற்ற ஆசார்யர்களை யெல்லாம்விட மிக மிக தாக்ஷிண்ய மூர்த்தியாய் குற்றம் காணாமல்தான் இருந்தாரெனினும் — சில பல சந்தர்ப்பங்களில் மிகவும் கண்டிப்புக் காட்டிச் சீடர்களின் குற்றத்துக்குத் தண்டனை கொடுத்துமிருக்கிறார்.

இது விதிவிலக்காக அபூர்வமே நடந்த ஒன்றுதான். பொதுவிதியாக அவர் பாத்திரம் அபாத்திரம் பாராது, ஏமாற்றுப் பேர்வழிகளுக்கும் தாக்ஷிண்ய தானத்தினால் சிரம தானம், திரவ்யதானம் முதலியன செய்தவர்தாம். பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடவேண்டும் என்ற அறக்கட்டளைக்கு அதீதமாகச் செயற்பட்டவரவர்.

கடமையில் தவறிய பணியாளருக்காகவும் தாமே சிரமதானம் செய்த அவர் வியாபாரம் செய்யும்போதும் இப்படியே உசித அநுசிதம் பாராமல் திரவ்ய தானம் செய்தார். அவர் 'வியாபாரம்' என்பதாக பேர நோக்குடன் பொருள் வாங்கி அறியார். ஆதலால் அவர் கொடுத்த பணத்தையும் விலை என்று சொல்லாமல் தானம் என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

கொடுப்பது போல் ஏற்பதிலும் மன்னாதி மன்னரான டாக்டர் வாழ்க்கையின் குற்றமற்ற இன்பங்களையெல்லாம் தயக்கமில்லாது ஏற்றவராதலால் அவர் 'ஷாப்பிங்' செய்யும் போது கடை கடையாய்ப் புகுந்து கப்பல் கப்பலாக வாங்குவார் - வித வித சராய்கள், அங்கிகள், குல்லாய்கள், செருப்புகள், கைத்தடிகள் என்றிப்படி. ஒரு சமயம் அவர் வீட்டில் இரண்டு டைப் ரைட்டர்களும், மூன்று க்ராம ஃபோன்களும், நாலு ஹார்மோனியங்களும் இருந்தனவாம்! புதிதாக நல்ல 'மேக்' எது வந்தாலும் வாங்கி விடுவார். 'லக்ஷரி' என்று கண்டிப்பதற்கில்லாமல் இந்த அதிகப்படி வஸ்துக்களை அன்பளிப்பாக வாரிக் கொடுத்து விடுவார்.

'ஷாப்பிங்' எனும் பெயரில் அவர் செய்த தானத்தை அல்லவா சொல்லவந்தோம்? மலேயா கடைக்காரர்கள்

வெகு ஸாமர்த்யசாலிகள். சற்று அசதி மறதியாயிருந்தாலும் வைத்துத் தீட்டி விடுவார்கள். தமது வெள்ளையுள்ளத்தைத் தோற்றத்தாலும், மனக் கரவற்ற ஒவ்வொரு செயலாலும் வெளிப்படுத்திவிடும் டாக்டரிடம் அவர்கள் இஷ்டப்படி விலை சொல்வார்கள். அவரும் பேரம் பேசாமல் கேட்ட விலையைக் கொடுத்துவிடுவார். விலையா தந்தார்? தானமாக்கும் செய்தார்.

இப்படி அவர் பேரம் பேசாமல் ஏமாந்து போவது சரியல்ல என்று நரளிம்மையர் எடுத்துக் கூறினார். ஆனால் அவர் ஏமாந்தே போகவில்லையே! ஏதாவது எதிர் பார்த்தால்தானே ஏமாற்றம் ஏற்படும்? இங்கோ எதுவும், எல்லாமும் ஏற்புதானே ஒழிய எதைக் குறித்தும் எவ்வித எதிர்பார்ப்பும் இல்லையே!

நரளிம்மையரிடம் டாக்டர் சொன்னார்: “இந்தக் கடைக்காரர்கள்தான் கூட நாலு காசு வாங்கிக்கொண்டு பிழைத்துப் போகட்டுமே! என் ஸ்வபாவத்தைப் புரிந்து கொண்டுவிட்டால் அப்புறம் தாங்களே அதிக விலை சொல்வதை விட்டுவிடுவார்கள்.”

ந ர ி ய ி ன் ஸ்வபாவம் அறியாத கஜராஜனாகப் பேசினார்! இவருடைய வெள்ளை ஸ்வபாவம் தெரிந்து தான் வியாபாரிகள் நன்றாக ஏமாற்றினார்கள். ஆனால் அவருக்கோ நல்லதாக உள்ள ஒன்றின் சக்தியில் அத்தனை நம்பிக்கை! வாய்மை வெல்லும் என்பதுபோல் நல்லது வெல்லும், அதை ஏமாற்ற முடியாது என்று நம்பினார்.

சந்தேகிக்காமல், யார் எது சொன்னாலும் உண்மை என்று எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்குக் கேட்டதைக் கொடுத்துக்கொண்டு அவர் இருந்தார். அவருக்குக் கார் வாங்கித் தருவதாகச் சொல்லி ஒருவர் அட்வான்ஸ் பணம் பெற்றுக்கொண்டார். அப்புறம் தெரிந்தது, அவர் மோசடிப் பேர்வழி என்று. ஆனால் அவரை மோசக்காரர் என்று குப்புஸ்வாமி நினைக்கவில்லை. “ஒன்றும் மோசம் போய்

விடவில்லை. பகவான் ஸங்கல்பம், அவருக்கு இப்படிப் பணம் போய்ச் சேரவேண்டுமென்று” என்றே சொன்னார். உணர்ந்து சொன்னார் - ப்ரபஞ்சத்தில் நடப்பதெல்லாம் அவன் ஒருத்தனே பல வேஷத்தில் போடும் நாடகம் என்று உணர்ந்து!

பிற்காலத்திலும் குருதேவ சிவாநந்தர் இப்படியேதான் இருந்து, இதையே சீடர்களுக்கும் உபதேசித்தார். “திருடனைக்கூட நம்புங்கள்” என்றார். “அவனிடம் வைக்கும் நம்பிக்கையாலேயே அவன் நம்பத்தக்க நேர்மையாளனாக மாற வாய்ப்புண்டு” என்றும் சொன்னார். பின்னால் சொன்னது நம் நிலையில் நமக்கு எடுபடுவதற்காகவே அவர் கூறியது என்றே தோன்றுகிறது. அவர் நிலையில் அவர் திருடனைத் திருடனாகவே, திருட்டுக் கடவுளாகவே, “தஸ்கராணாம் பதி”யாகவே ஏற்று ரஸிக்கப் பண்பட்டவர் தாம்!

ஏமாற்றுகிறவர்களிடமும் ஸந்தோஷமாக ஏமாந்து கொடுத்தவர் ஊழியர்களிடம் பேசியதற்கதிகமாகச் சம்பளம் கொடுத்ததில் வியப்பென்ன? தவறாகச் சொல்லி விட்டோம். அவர் ஊழியர்களையோ, சம்பளத்தையோ அறிந்தவரல்ல. உபகாரிகளையே அறிவார். அவர்களை வெகுமானித்துச் செலுத்தும் சம்பாவனையையே அறிவார். இப் புத்தகத்தின் முதல் கட்டுரையில் பார்த்த விஷயம் நினைவிருக்கிறதல்லவா? சமையற்காரருக்கு அவர் கேட்ட இருபத்தைந்து டாலருக்குப் பதில் முப்பத்தைந்து தந்தார். தாம் ஒருமாதம் ஹார்மோனிய சிகை பெற்றேபோது, கற்றுக்கொடுத்த வாத்தியாருக்கு வள்ளிசாக இருநூறு டாலர் வாரி வழங்கினார். முப்பது நாட்களும் கச்சேரி செய்தால்கூட அந்நாட்களில் எந்தப் பிரபல வித்வானும் அவ்வளவு சம்பாதித்திருக்க முடியாது. ஒரு கூலிக்காரன் உட்படப் பொதுவாக அக்காலத்தில் ஒருவருக்கு வெளியுலகம் கொடுத்ததைப் போல நான்கு மடங்காவது இவர் கொடுப்பார்,

★ “கிவ்-அன்ட்-டேக்” - கொள்கை என்று ஒன்று சொல்கிறோம். பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு ஓர் ஒப்புதலுக்கு வருவதை இப்படி ‘கிவ் அன்ட் டேக்’ - ‘கொடுத்துவிட்டு எடுத்துக்கொள்வது’ என்கிறோம். நமது கிவ் - ஆனந்தரோ வேறொரு விதத்திவ் ‘கிவ் அன்ட் டேக்’கை வாழ்க்கைத் தத்வமாகக் கடைப்பிடித்தார். “எந்த நல்ல வஸ்துவையும் முதலில் மற்றவருக்குக் கொடு (‘கிவ்’); அதற்கப்புறமே நீ அதை எடுத்துக்கொள் (‘டேக்’ - அநுபவி)” என்பதுதான் அவர் வாழ்ந்த விநோத கிவ் - அன்ட் - டேக்!

வாழைக்காய் கறி நளபாகமாக நரளிம்ஹ ஐயர் செய்துவிட்டாரா? அதில் முதல் வாய் குப்புஸ்வாமிக்கு ருசியை அறிவித்துவிட்டதா? அவ்வளவுதான், இரண்டாம் வாய் ருசி பார்க்க மாட்டார். எச்சிற் கையுடனேயே டெலிஃபோனுக்கு ஓடுவார். வாழைக்காய் பிரியரான நண்பர் ஸுப்ரமணிய அய்யரிடம் ஃபோனில் பேசுவார்! “அய்யர்! ஃபர்ஸ்ட் க்ளாஸ் வாழைக்காய் கறி நம் ஆத்தில் ப்ரிபேர் ஆகி, வாணலியில் ஆவி பறந்துண்டு இருக்கு. இதோ நம்ப புது குக் நரளிம்ம தீக்ஷிதர் உங்களுக்கு எடுத்துண்டு வரார். அவருக்கு உங்க வீடு புதிசு. கண்டு பிடிக்கக் கஷ்டப்படப் போறார் - அதனாலே நீங்க தெருப் பக்கம் ஒரு கண் ஒட்டிண்டு இருங்கோ. வாட்ட சாட்டமாயிருப்பார். இடுப்பைச் சுத்தி டவல் கட்டிண்டு இருப்பார்”.

தம் சாப்பாட்டை நிறுத்தி வைத்து விட்டு அப்போதே நரளிம்மையர் மூலமாக ஸுப்ரஹ்மணய ஐயருக்குச் “சூட்டோடு சூடாக” வாழைக்காய் கறி அனுப்பி வைக்கிறார். அவர் ரஸிகருக்கு அதைக் கொடுத்துவிட்டு வந்த பிறகுதான் இவர் வாய்க்கு இரண்டாம் முறை அந்த ருசிப் பண்டம் போகிறது.

வாழைக்காய் தானத்தில் ஒரு வாழ்க்கை தானமே கவி பாடுகிறது!

தாய் நாட்டிலிருந்து முதல் முதலாகக் கப்பலில் மலேயா சென்றாரே, அப்போது கப்பலில் அளிக்கப்பட்ட உணவைக் கொள்ளாமல் தாயார் கட்டிக் கொடுத்திருந்த லட்டுகளைத் தின்றேதான் பசியாறினார். அந்த ஸ்டாக் குறைந்து கொண்டே வந்த போதிலும் தாம் லட்டு தின்னும்போது உடனிருந்த சகப் பிரயாணிகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் உண்டார். அது மாத்திரமல்ல, கடலில் இருந்த மீன்களுக்காகவும் கப்பலுக்கே வெளியே மறக்காமல் பூந்திகளைப் பொழிந்து விட்டுத்தான் உண்டார். பூந்திகளா? அன்புப் பூந்துகள்!

மீனை விருந்து செய்து மகிழும் உலகில் மீனுக்கு விருந்திட்டு மகிழ்ந்த ஒருவர்!

ரிஷிகேசத்தில் சிவாநந்தாச்ரமம் என்பதாகச் 'சொந்த' இருக்கை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு முன் அவர் ஸ்வர்க் காச்ரமம் என்ற பொது மடத்தில் வனித்து வந்தாரெனக் கண்டோமல்லவா? அக்காலத்தில் அவர் பெற்ற பிணை உணவின் அளவு போதும் போதாததாகத்தான் இருந்தது. எனினும் அதில் முதலில் ஒரு பகுதியை கங்கையில் வாழும் மீன்களுக்கு விருந்திட்ட பிறகுதான் அவரது குக்ஷி மீதியுள்ள பிட்சையுணவுக்கு இடம் கொடுத்தது!

சிவாநந்தாச்ரமத் தலைவராக அவர் ஆகிப் பல்லாண்டு களுக்குப் பின் ஒரு ஞாயிறு. அக் கிழமையில் அவர் பாலும் பழமும் மட்டுமே கொள்வார். அத்ருஷ்டவசமாக, அந்த ஸீஸனில் அபூர்வமாகியிருந்த உயர்ஜாதி ஆரஞ்சு எரோ ஒரு கூடை அனுப்பியிருந்ததால் அன்று "குருதேவ்" நன்றாகப் "பல(பழ) ஆஹாரம்" செய்யலாமெனச் சீடர்கள் எண்ணினர். குருதேவரானால் பழம் பழமாக எடுத்து அந்தச் சீடர்களுக்கும் அடியார்களுக்குமே கொடுத்து வந்தார், தம் வாயில் ஒரு சுளை இட்டுக் கொள்ளாமல். (காவி வேஷ்டி நுனிகளை மார்ப்பு புறம் குறுக்காக மடித்து, கழுத்துக்குப் பின் முடிச்சப் போட்டுக் கட்டிக்கொண்ட எளிய எழில்

தோற்றத்தில் ஆஜாநுபாஹுவான ஸ்வாமிகள் தலையில் கூட்டையைச் சுமந்துகொண்டும் ருமாகச் சென்று கூடையிலிருந்து பழம் எடுத்து விநியோகம் செய்தபடியே அன்பின் நர்த்தன கதியில் ஆடுவது சிவாநந்தாச்ரமத்தில் அடிக்கடிகிட்டிய ஒரு அம்ருதக் காட்சி.) இன்று அவர் ருசி பார்க்காமலே ஆரஞ்சுக் கூடை கிறுகிறுவென்று காலியாகி வருகிறதே என்று தவித்த ஒரு சீடர் நாலே பழம் மிஞ்சிய போது தவிப்புத் தாங்காமல், “ஸ்வாமிஜி, நாலுதான் பாக்கி. தாங்கள் சாப்பிடவே இல்லையே. மறுபடி ஆரஞ்சு கிடைப்பது துர்லபம்” என்று அவரிடமே கூறிவிட்டார்.

“ஓ, அத்தனை அபூர்வமா இது? அப்படியானால் நல் மீன்கள் ருசி பார்க்க வேண்டாமோ?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அவர் கங்கைக்கு விரைந்தார். போவதற்குள்ளேயே அவருடை காரிய சாதுரியக் கை ஆரஞ்சுத் தோலியை உரித்திருந்தது. சுளை சுளையாக எடுத்து தானச் செங்கோல் ஏந்திய செங்கை கங்கையின் குழந்தைகளான “நம்” மீன் ஸ்ஹோதரர்களுக்குப் பிரேமக் காணிக்கை செலுத்தியது. கங்கா பவானியின் மேற்பரப்பைச் சுளை தொட்ட மாத்திரத்தில் உள்ளேயிருந்து வாயைப் பிளந்து கொண்டு மீன் மீனாக வந்து அதை ‘லபக்’ செய்வது கண்டு களித்து நிறைந்தார் ஸர்வாத்ம பாவம் பெற்ற வள்ளல்.

மற்றவர்களின் திருப்திக்காக, கடைசியில் ஒரு கூடைப் பழத்தில் ஒன்று அவர் புசித்திருப்பாரோ என்னவோ?

இறுதிநாள் வரை மனிதகுலத்துக்கு மட்டுமின்றி மிருக பക്ഷிகளுக்கும் கொடுத்துக் கொடுத்துக் களித்தார். பക്ഷிகளுக்கு தானியம் போடுவது, குரங்குகளுக்கு பட்டாணி இத்யாதி போடுவது, மீனுக்கு ரொட்டி போடுவது ஆகியன ஆச்ரமத்தின் நித்யப்படி வைச்வதேவமாகும்.

கங்கைக் கட்டத்தில் பானை நீர் எடுத்துப் படிவரிசை ஏறிக் கொண்டு வந்து ஆச்ரமத்தில் வைத்திருப்பார்கள்

அனத ஒரு குரங்கு குடிக்கப் போனால் விரட்டத்
தோன்றுவதுதானே பொது இயல்பு? அப்படி விரட்டுபவர்
களை இவர் விரட்டிவிட்டு, குரங்கு தாகமாறுவது கண்டு
தாம் குளிர்வார்!

ஸ்ரீ ரமணர் போலவே சிவாநந்தரும், மிருக - பட்சிகளை
“அதுகள்” என்பதாய் அவர்கள் என்று உறவோடு
கூறுவார்.

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILLOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
PHONE: A-486846

★ உயிர்க்குல முழுவதற்கும் அவர் ஈகைத் தொண்டு
புரிந்தாரென்றும்போது உயிர் போன குலத்தாருக்கும்
இத்தொண்டு விரிந்தது நினைவு வருகிறது. உயிர் நீத்த
மூதாதையரின்றிருப்பதியை உத்தேசித்துப் பிரதி மாதமும்
முதல் தேதி சிராத்தமாக ஆச்ரமத்தில் அன்னதானம் நடத்
தினார். ஆச்ரமவாசிகளின் மூதாதையருக்கு மட்டுமா?
அல்ல. All souls' day என்பது போல இறந்துபட்ட சகல
ஆன்மாக்களின் சாந்திக்காகவும் அன்று காலையில் ஏகாதச
ருத்ராபிஷேகம் செய்து, அன்னம் நிவேதித்து அதை
ஏழையருக்கும் ஸாதுக்களுக்கும் விநியோகம் செய்வித்தார்.
மாலையில் கங்கைக்குப் பூஜை செய்து இறந்தவர்களின்
பெயரில் கங்கையில் தீபங்களை மிதக்கவிடச் செய்தார்.
ஆகாய மாதா நக்ஷத்ரக் கண்கள் கொண்டு கங்கா
மாதாவைப் பார்ப்பதற்கு மறுமொழியாக, அல்லது
மறுவிழியாக, கங்கா மாதா தீபக் கண்கள் கொண்டு
ஆகாயமாதாவைப் பார்ப்பது போலிருக்கும் அரிய காட்சி!
ஆச்ரம ஆலயமும் அன்று தீபாலங்காரம் பெறும்.
இவையே ப்ரேம பிண்டமான அவர் மரித்தோருக்குந் செய்த
பிண்டதானம்!

இனி ஸ்தூலமான அன்னதானம் பற்றிப் பார்க்கலாம்.

★ ஸாதுக்களுக்கு மித போஜனமே உசிதமானது
என்பதால் ஸ்வர்க்காச்ரமக்ஷேத்ரத்தில் போதும்
போதாதாகவே உணவு வழங்கப்பட்டாலும், நாளாவட்டத்

தில் சிவாநந்தர் ஸாது ச்ரேஷ்டராகச் சிறப்புக் கொண்டதால் அப்படிப்பட்டவருக்குச் சிறப்பான வகையில் பிஷ்பா கைங்கர்யம் செய்வது புண்யமாகும் என்ற கருத்தில் அவருக்கு விசேஷமாக வெண்ணெய், நெய், தயிர் முதலியன வழங்கலானார்கள். தனக்கு மட்டும் தனியாக எதையும் ஏற்க உள்ளம் கொள்ளாத சிவாநந்தரும் அவற்றை ஏற்றார். எதற்குத் தெரியுமா? அவற்றைத் தேவைப்படும் பிற ஸாது ஸஹோதரருக்குக் கொடுப்பதற்காகத்தான். தாம் ஏனைய ஆண்டியர் போலவே வெறும் ரொட்டியும் பருப்பும் உண்டு, வெண்ணெய் தயிர் நெய் முதலானவற்றை லக்ஷ்மணஜாலாவுக்கு எடுத்துச் சென்று அங்குள்ள பலவீன ஸந்நியாஸியருக்குக் கொடுப்பார்.

அன்புத் தொண்டு என்பது வாட்டசாட்டமான ஒரு மனித உருக்கொண்டு செயற்பட்டதை மனக்கண்ணில் சித்திரித்துப் பாருங்கள் : வெயிலான வெயில். தாக சாந்தியாகத் தாம் தயிர் உண்ணாமல் எங்கோ தொலை தூரம் நடந்து சென்று இந்த கிவாநந்த கிவாநந்தர் ஒரு பேதி நோயாளிக்கு அத்தயிரைப் புகட்டுகிறார். அப்பாலும் ஒரு கோப்பைப் பாலோடு எங்கோ செல்கிறார். இன்னொரு நோயாளிக்கு அந்தப் பாலைத் தாயினும் சாலப் பரிந்து ஊட்டுகிறார். பழங்களைத் தருகிறார். அப்புறம்தான் தமது குடில் திரும்பி வரட்டு ரொட்டியும் பருப்பும் மட்டும் உண்கிறார். வரட்டு ரொட்டியை மெத்துப்பண்ண கேஷத்திரத்தினர் வெண்ணெய் தரத்தான் செய்திருந்தார்கள். ஆனால் வழியில் ஒரு நோஞ்சான் ஸாதுவைக் கண்டு இவரது மெத்து நெஞ்சு வெண்ணெயாக உருகியதில் வெண்ணெய் அந்த ஸாதுவின் குட்சிக்குப் போய்விட்டது! ஆறிப் போனதில் மேலும் கெட்டிப்பட்டுவிட்ட அந்த வரட்டு ரொட்டியை உண்டாலும் அவர் பாவத்தில் எத்தனை ஆனந்தம்! கிவ்—ஆனந்தம்தான்! உதிரத்தில் அந்த ஆனந்தம் பாயும்போது உதரத்தில் எது விழுந்தால் என்ன? இந்த வரட்டு ரொட்டியிலுங்கூடப் பெரும் பகுதி வழியில்

கண்ட பிச்சைக்காரர்களின் ஒட்டி உலர்ந்த வயிற்றுக்குப் போன நாட்களிலும் கொடையின்பம் அவரை நிறைவுடனும் தெம்புடனுமே வைத்திருந்தது!

அவரும் தம்மளவில் ஒரு தர்ம சத்திரமாயிருப்பதறிந்த கேஷத்ர நிர்வாகிகள் அவரது ரேஷனை மேலும் உயர்த்தி, ரொட்டிகளைக் கூடுதலாக்கினர். இப்போது அந்த ரொட்டிகளில் சில மிஞ்சிப்போன நாட்களும் உண்டு. அதற்காக அவற்றை அவர் தூக்கிப் போட்டுவிடமாட்டார். மறு தினமும் தம் பல்லுக்குள்ள உறுதியை உரம் பார்ப்பதுபோல அந்தக் காய்ந்துபோன ரொட்டிகளையே பிசைவு கொள்வார்!

ஒரு சமயம் தம்மிடமிருந்த ஒரே போர்வையைக் கடும் குளிர் காலத்தில் வேறொரு ஆத்மாவுக்கு ஈந்துவிட்டு அன்பின் கதகதப்பில் நமது அன்ன வஸ்த்ர தாதா கணப்புக் காய்ந்ததுமுண்டு!

★ எவருக்கும், எதற்கும் பேதமறியாது அன்புத் தொண்டினைக் கொடுத்த அவர் ஸாதுக்களின் தொண்டில் எப்போதுமே அலாதி ஈடுபாடு காட்டினார். எவரிலும், எதிலும் அவர் இறைவனைப் பார்த்தாரெனினும், ஸாதுக்கள் என்போர்தானே இறைவனைத் தாங்களும் பார்க்கக்கிஞ்சித்தேனும் முயல்பவர்கள்? அதனால் அவர்கள் விஷயமாக இறைவன் அவரது பணியைக் கூடுதலாக ஈர்த்தான் போலும்!

சிவாநந்தராக ஆன பின் அவர் செய்த மகத்தான ஆரோக்ய தானம்கூட குறிப்பாக ஸாதுக்களை முன்னிட்டுத் தான் தொடங்கியது. ரிஷிகேசத்து லக்ஷ்மண்ணுலாவில் ஸாதுப் பட்டாளம் நிறையக் கூடியிருப்பது வழக்கம். அவர்கள் ஆஹாரம் போதாமலும், குளிர் தாங்காமலும் நோய்களுக்கு ஆளாவது கண்டு சிவாநந்தருக்கு மனசு தாங்கவில்லை. இந்தப் பரிவு மட்டும் அப்போது அவருக்குச் சுரந்திருக்காவிட்டால் அவர் உலகின் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஓர் ஏகாந்தத் துறவியாகவே ஆகியிருப்பார்.

ஸ்ஹ துறவிகளின் உடல் நோய்தான் அவரை உலகில் சேவைக்காக நிறுத்திப் பிடித்து வைத்தது. மருத்துவம் அறிந்த அவர் அச் சந்நியாஸிகளுக்கு வைத்தியப் பணி புரிவதில் தம்மை அர்ப்பணம் செய்து கொண்டார். அர்ப்பணம் இருக்கட்டும், மருந்துகள் வாங்கப் பணம் வேண்டுமே! மலேயாவில் லக்ஷாதிபதியாயிருந்து இன்று பிஷாதிபதியாய் நின்ற இவர் பணத்துக்கு எங்கு போவார்? இதென்ன கேள்வி? அர்ப்பண புத்திக்கு அங்கீகாரமாக ஆண்டவன் உதவி அனுப்பாமலும் இருப்பானா? மற்ற சொத்து சுதந்திரங்களைத் தாம் பூர்ணமாக உதறித் தள்ளி விட்டாலும் இன்ஷூரென்ஸ் பாலிஸி ஒன்று ஸரென்டர் செய்யாமல், ப்ரீமியமும் கட்டாமல், கட்டிய சேமிப்போடு எஞ்சியுள்ளது என்று அவருக்கு நினைவு வந்தது. எனவே மக்கட் தொண்டின் பொருட்டுத் தமது திரவியத் தியாகத் தையும் தியாகம் செய்து, வழக்குரைஞரான ஒரு நண்பரின் மூலம் இன்ஷூரன்ஸ் சேமிப்பைப் பெற்றார். ஐயாயிரம் ரூபாய். அந்நாளில் அற்ப சொற்பமான தொகையல்ல. அதைத் தபால் நிலைய ஸேவிங்ஸ் பாங்கில் போட்டார். அதன் வட்டியிலிருந்து மருந்துகள் வாங்கி, அவற்றினும் வீர்யமான 'ப்ரேம தெரபி'யும் சேர்த்து ஆண்டிப் பண்டாரங்களுக்கு வைத்திய தானம் தொடங்கினார். இவ்வாறே பிற்பாடு நாம் சற்று விரிவாகப் பார்க்கவிருக்கும் இன்னொரு மஹாதானமும் குறிப்பாக சந்நியாஸிகளை முன்னிட்டே தொடங்கியது — நூல்கள் வெளியிடுவதன் மூலம் செய்த ஞானதானம்தான்.

சாது சேவை மலேயாவிலேயே கொடியேறிவிட்டது.

ஜோஹோர் பாருவில் ஒரு நாள் டாக்டர் குப்புஸ்வாமி தம் வீட்டுக் காம்பவுண்டுக்குள் ஒரு ஸாது நுழையக் கண்டதும் ஆனந்தத்தில் துள்ளினார். அந் நாட்களில் மலேயாவில் துறவியரை காண்பது அபூர்வமானதால்தான் அந்தத் துள்ளல். குதி போட்டுக்கொண்டு வாசலுக்கு ஓடினார். சாதுவுக்கு உடல் நிலம் படத் தண்டனிட்டார்,

நீரெடுத்து வந்து அவரது கால்களைத் தொட்டுக் கழுவினார். அவரைப் பூஜிதையாக ஹாலுக்கு அழைத்து வந்து ஸோஃபாவில் அமர்த்தித் தாமே விசிறிவிட்டார். நரசிம்மையரை ஸுக உஷ்ணமாக ஒரு பேலா பால் கொண்டு வரச் செய்து அதிதிக்கு அருத்தினார். “பிசுஷு செய்து, இங்கேயே தங்க வேணும். எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் தயங்காமல் தங்கலாம். இது தங்கள் ஆசிரமம்” என்று உண்மையுணர்ச்சியுடன் ஸாதுவிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

ஸாது அங்கு இரண்டு நாட்கள் தங்கினார். சிங்கப்பூரில் அவரது நிகழ்ச்சி நிரல் முன்னமே நிர்ணயிக்கப்பட்டு விட்டதால் இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் டாக்டரால் அவரை அன்புச் சிறையில் வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

இருதினங்களும் ஸாதுவுக்குப் பஞ்சபட்சிய பரமான்னம் அமிசை செய்தார். அவர் கையில் எடுத்துச் செல்வதற்காக நரஸிம்மையரின் நளபாக நிபுணத்தன்மையை மணத்துக் காட்டிய விதவிதமான தமிழ்நாட்டு பசுணங்கள் தயாரித்துப் ‘பாக்’ செய்தார். ரயிலில் முதல் வகுப்பு டிக்கெட் எடுத்து அவரை ஏற்றிவிட்டார்.

ரயில் புறப்படவிருக்கையில் குப்புஸ்வாமியின் கண்கள் குபுகுபுவென்று கொட்டத் தொடங்கிவிட்டன.

ஸாதுவும் கண் மல்கிவிட்டார்.

“மறுபடி இந்தப் பக்கம் வரும்போது கண்டிப்பாக அகத்துக்கு வரவேண்டும்” என்று குப்புஸ்வாமி கேட்டுக் கொண்டார்.

சில காலத்துக்குப் பின் ஸாது மறுபடி ஜோஹோர் பாரு வழியாகச் செல்ல நேர்ந்தது. தாம் அவ்வூர் வழி செல்வதாகவும், ஆயினும் அங்கே இறங்கித் தங்குவதற்கில்லாமலிருக்கிறது என்றும் அவர் கடிதம் போட்டிருந்தார்.

ரயில் நிலையத்தில் அவரைக் குப்புஸ்வாமி சந்தித்தார்—ஒரு பெரிய ஃப்ளாஸ்க் நிறைய முதல்தரமான காப்பியுடனும், ஒரு பெரிய 'பாக்' தமிழ்நாட்டு பச்சிணவகைகளுடனும்.

பிற்காலத்தில் திருட்டுத்தனமாகக்கூட ஸ்ரீ சிவாநந்தர் ஸாது ஸேவை செய்திருக்கிறார்! அதென்ன திருட்டுத்தனம் என்கிறீர்களா? அவரது பெருமை வெளிப்படத் தொடங்கிய பின், 'இப்படிப்பட்டவர் நமக்குச் சேவகனைப் போல எந்த சேவையும் செய்கிறாரே! இதற்கு நாம் இடமளிக்கலாமா?' என எண்ணிய மற்ற ஸாதுக்கள் அவர் தங்களுக்குக் குற்றேவல் தொண்டு செய்யவிடாமல் தடுத்தார்கள். அதனால் அவர் அச் சாதுக்கள் கங்கா ஸ்நானத்துக்கோ வேறெதற்கோ வெளியே போயிருக்கும் சமயம் பார்த்துத் திருட்டுத்தனமாக அவர்களுடைய குடில்களுக்குள் செல்வார். பெருக்கி மெழுகி, அவர்களுடைய ஒருசில பாத்திரம் பண்டங்களைத் துலக்கி, துவராடைகளைத் துவைத்துப் போட்டு, நீர்க் கரகத்தைக் கழுவிப் புது நீர் நிரப்பி வைத்து விட்டுச் சப்தம் போடாமல் கம்பி நீட்டுவார்!

ஆன்ம நூலறிவாலும், தவச் சாதனையாலும் தான் பெற்ற ஆனந்தத்தை உலகுக்கெல்லாம் ஈயும் கொடையார் வத்தினாலேயே தமது ஏகாந்த வாழ்க்கையைத் துறந்து தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கம் என்ற உலக ஸ்தாபனத்தைத் தோற்றுவித்துத் திறம்பட நடத்திய சிவாநந்தர் முடிவாக அதன் ஸாதகர்கள் ஸாதுக்களாகப் பரிணமிக்க வேண்டுமென்றுதானே விரும்பினார்? எனவே ஸாது ஸேவையில் அவர் தனித்ததோர் ஈடுபாடு கொண்டிருந்ததில் வியப்பென்ன?

பிற்காலத்திலும் மஹாபட்ட சிவாநந்த ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளிடமிருந்து ச்ரமதானம் பெறுவது பலருக்குச் சிரமமாகத்தானிருந்தது. அதனால் ஆச்ரமத்துக்குப் புதிதாக வரும் விஷயம் தெரியாதவர்களிடம் அவர்

தாம்தான் சிவாநந்தர் என்று அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளாமல் குற்றேவல் செய்யும் சூழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து வந்தார்.

★ கொடையில் பொருள் கொடை, உழைப்புக் கொடை ஆகியன போல வார்த்தைக் கொடையும் உண்டு. ஒரு விதத்தில் இதுவே மற்ற கொடைகளைவிடவும் ஆற்றுவ தற்குக் கடினமானது. உயர்த்தி தாழ்த்தி பார்க்காமல் எவரிடமும் சரி சமமாக, மனசுவிட்டு, பிரியத்தோடு பேசுவ தென்பது எளிதில் இயலும் விஷயமில்லை. இதனால்தான் ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்தியின் குணச் சிறப்புக்களைப் பேசும் வால்மீகி அவன் மற்றவர் பேசவேண்டுமென்றில்லாமல் தான் முந்திப் பேசிய “பூர்வ பாஷி,” அதுவும் மெத்தென அன்புடன் முன்புறப் பேசிய “மருது பூர்வ பாஷி” என்கிறார்.

சிவாநந்தரைச் சற்றேனும் அறிந்த எவரும் அவரை இப்படிப்பட்ட மருது பூர்வ பாஷியாக சிலாகித்துச் சொல் வார்கள். தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரையில் யாவரையும், “ஓ, ஜீ” என்று “அவர்கள்” போட்டு அழைத்தோ, “பகவான்” என்றே விளித்தோ அவர் உரையாடியது பிரஸித்தம். அல்லது நாம் ஒருவருக்கொருவர் கூப்பிட்டுக் கொள்வது போல் “ஸார்” போட்டு ஸஹஜமாகப் பேசுவார். ஒரு வங்காளியைக் கண்டாரா? “கேமோன் ஆசேன்!” என்று வங்காளியிலேயே அவருக்கு முக மலர்ந்து முகமன்கூறி அன்பில் பங்காளியாக்கிக் கொள்வார். ஆமதாபாத்திலிருந்து வந்தவரை ஆமோதித்து ஏற்பார், “கேம் சே?” என்ற குஜராத்திக் குசல ப்ரச்னத் துடன். துறவி, யோகி, ஆச்ரமத் தலைவர் என்பதற்கான ஸீரியஸ் காம்ப்ளெக்ஸ் கிஞ்சித்தும் இல்லாமல், பக்கத்தே பாயும் கங்கை போலவே கலகலவெனப் பேசிக் கொண்டு சகலருடனும் சரளமாகப் பழகியவரவர். “பூர்வ பாஷி” என்ப தற்கு இன்னோர் அர்த்தமும் சொல்லலாம் போல் இருக்கும். அதாவது முதன் முறை அப்போதுதான் பார்க்கிற ஒருவரையும் கூடப் பூர்வ காலத்திலிருந்தே நெருங்கியிருந்து

அறிந்தவராக அத்தனை அன்யோன்யத்துடன் பேசுவார். நம்மைப் போல் ஹ்ருதயத்தையும் வாயையும் பூட்டி வைத்துக்கொள்ளாமல் கோபுர வாசலாகத் திறந்து விட்டவர்!

நாநலம் என்னும் நலன் உடைமை அந்நலம்
யாநலத்(து) உள்ளதூஉம் அன்று

பல நலங்களில் ஒன்று மட்டுமல்ல நா நலமென்பது; அதுவே மற்ற எந்த நலத்திலும் இல்லாத பெருநலம் கொண்டது என்று குறள் கூறுவதற்கு ஓர் உயிருதாரணம் காட்ட வேண்மென்றால் அது சிவாநந்தர்தான் என்று அவரை அறிந்தவர்கள் எழுதுவதிலிருந்தும் சொல்வதிலிருந்தும் தெரிகிறது.

சந்நியாசியொருவர் எவ்வுயிரும் ஸமமாக, எவ்வுயிரும் தாமாகக் கண்டு, பேதம் பாராட்டாமல் பேசுவதைவிடவும் சமூகத்தில் அந்தஸ்து ஸ்தானத்தில் உள்ள ஒரு மனிதர் அப்படியிருப்பதுதான் பேரதிசயமானது. ஸ்வாமி சிவாநந்தரோ டாக்டர் பி.வி. குப்புஸ்வாமியாக மலையாவில் 'எட்டு கண்ணும் விட்டடித்துக் கொண்டிருந்த' காலத்திலேயே அப்படியிருந்தவர். கூலிக்காரன் உட்பட எவரானாலும் நடுத்தெருவில் அவனோடு ஒட்டி நின்று சகஜமாக உரையாடுவார். அவர் இப்படிச் செய்வது கௌரவமாக இல்லை என்று அவரது பெரிய மநுஷ ஸகாக்கள் அவரிடம் கடிந்து கொண்டதுண்டு. ஆனால் அவருக்கு கௌரவக் கிரீடம் கனக்கவே செய்தது. அன்புச் சூடாமணி சூடவே அவர் விரும்பினார். பெரிய மநுஷ ஸகாக்கள் கடிந்து கொண்டபோது, "அந்தக் கூலிக்காரன் என் பேச்சில் எவ்வளவு சந்தோஷப் பட்டான்? இப்படி ஒரு ஸந்தோஷம் நம்மால் கொடுக்க முடிந்ததேயென்று நானும் சந்தோஷப் படுகிறேன். இதன்றி, கௌரவ ஹானியோ வேறெந்த நஷ்டமோ எனக்குத் தெரியவில்லை" என்று மறுமொழி கூறுவார்.

ஆம், கௌரவம் தெரியாதவர்தான். “குரு”வின் தன்மை எதுவோ அதுதான் “கௌரவம்”. புருஷன் - பெளருஷம் என்பதுபோலச் சொல்லிலக்கணப்படி குரு - கௌரவம். ஆனால் சிவாநந்த ஸத்குரு, மஹாகுரு, குருதேவ் என்றெல்லாம் உலகம் அவரைச் சொன்ன நாளில்கூட குரு என்பவரின் அதிகார பீட “கௌரவம்” தெரியாமலே அவர்பாட்டுக்கு இருந்தார். சீடர்கள், தம்மைவிட வயதில் மிகவும் சிறியவர்கள் ஆகியோரையும் “ஓ ஜீ” என்று மரியாதை கொடுத்தே அழைப்பார். அத்வைத ஒருமை கண்ட அவருக்குப் பேச்சில் மட்டும் ஒருமை தெரியாது! பன்மை போட்டு “நீங்கள்” என்று தான் இளைஞரிடமும் யுவதியரிடமும் கூடப் பேசுவார். அவர் ‘பூர்வ பாஷி’ மட்டுமல்ல, ‘பூர்வ நமஸ்காரி’யும் ஆவார். சீடரோ, அடியாரோ, வேறு எவரோ தம்மை வணங்கு முன் தாம் அவரை வணங்கி விடுவார். குரு பூர்ணிமையன்று சீடர்கள் அவரைப் பூஜிக்கச் சென்றால், அவர்களை மறித்து முதலில் அவர் புஷ்பத்தை எடுத்து அவர்களுக்கு அர்ச்சிப்பார்!

தகுதி பார்க்காமல் பிறருக்கு அவர் கொடுத்தவற்றில் மிகப் பெரிய கொடை இந்த நமஸ்காரம். ஒரே பிரம்மத்தின் பல வேஷங்களிடையே தகுதியும் தகுதியின்மையும் எங்கே வந்தன என்றே எண்ணினார் போலும்.

(அவர் செய்த நமஸ்காரங்களில் குறிப்பாக ஒன்று நினைவு வருகிறது. பிராமணரல்லாத மடாதிபதிகளுக்கு சாமானியமான லௌகிகப் பிராமணருங்கூட நமஸ்காரம் செய்யலாமா என்று ஒரு தயக்கம் இப்போதும் சிலரிடை இருந்து வருகிறது. முப்பத்தேழாண்டுகளுக்கு முன் கேட்கவே வேண்டாம். அப்படிப்பட்ட அந்த 1950-ல் தமது அகில பாரத-இலங்கை யாத்திரையின்போது தமிழகப் பயணத்தில் நமது ஸ்வாமிகள் அன்றைய தர்மபுரம் ஆதின கர்த்தரைச் சந்தித்தார். அந்த இரு துறவிகள் — ஒருவர் அப்பைய தீக்ஷிதர் வம்சத்தில் அந்தனோத்தமராகப்

பூர்வாச்ரமம் கொண்டவர், மற்றவர் நான்காம் வர்ணத்தில் பிறந்தவர்—ஒருவருக்கொருவர் எம்முறையில் முகமன் கூறிக் கொள்ளப் போகிறார்களென்று அனைவரும் பார்த்திருக்க, ஸ்ரீ சிவாநந்தர் மிகவும் சகஜமாகப் பண்டார ஸந்நிதிகளின் காலில் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்துவிட்டார்! உலகப் புகழ் கொண்டதோர் ஆச்ரமத் தலைவரான அவர் ரமணர் போன்ற ஒருவருக்கு நமஸ்காரம் செய்யாவிட்டால்கூட எவரும் தவறாக எண்ணியிரார். ஆனால் சிவாநந்தரோ சிவனுக்குகந்த “ஸ்ரீ ருத்ரம்” சொல்வதுபோல ஸகலத்துக்கும் “நமோ நம” செய்தவராயிற்றே!

சிவாநந்தரிடம் இது ஒரு விந்தை: பிறரிடம் தாம் மரியாதை ஸ்தானம் பாராட்டாதது மட்டுமின்றி, அவர்களோடு ஸம ஸ்தானம்கூடப் பாராட்டாமல் ஒரு படி, அல்லது பல் படிகள் கீழே நிற்பது போல நமஸ்கரித்துக் காட்டினார். ஆயினும் அவரது நடக்கை பிறருக்கோ ‘நைச் சியம்’ என்ற தாஸாநுதாஸப் பான்மையாகக் கண்ணை (ஏன், மனத்தையும்தான்) உறுத்திக் கொண்டு தெரியாமல், ஸம ஸ்தானத்திலிருந்து கொண்டு இழையப் பொழியும் இனிய அன்பாகவே தெரிந்தது. ஸமம் என்பதால் இவர்கள் மனத்தில் அவரிடம் மரியாதை உணர்ச்சி குன்றிவிடாதபடி அவரிடம் ஒரு பெரும் கௌரவமும் நிச்சயமாகத் தெரிந்து அவர்பால் உள்ளார்ந்த மரியாதையைத் தோற்றுவித்தது. அவரது தோற்றமே போதுமே, எத்தனை கௌரவப் பொலிவு கொண்டது!

“நான் எல்லோருடனும் எல்லாவற்றுடனும் கலந்து பழகுகிறேன். நான் யாவருடனும் யாவற்றுடனும் ஒன்றாகி விடுகிறேன்” என்று ஆன்ம சமத்துவத்தில் சொல்லிக் கொண்ட அவர் கையோடு கையாக, “நான் அனைவரிடமும், அனைத்திடமும் ஆண்டவனைப் பார்க்கிறேன்: கழுதைக்கும் நாய்க்கும் மரத்துக்கும் செங்கல்லுக்கும் பாறாங்கல்லுக்கும் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் மானஸிக நமஸ்காரம் செய்கிறேன்” என்றும் தம்மை தாஸ பாவத்தில் நிறுத்திக்

கொண்டு சொல்லியிருக்கிறார். அவர் சொல்லாது விட்டாலும் இன்னொன்றும் செய்தார். தாம் வணங்கியவர்கள் தம்மை வணங்குமாறும் இயற்கையான கௌரவதையால் செய்துவிட்டார். முன்பே சொன்னாற்போல்

தன்னுயிர் தான் அறத் தந்தானை ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்

என்பதை உண்மையாக்கினார். இந்த அஹம்பாவ உலகுக்கும் அவர் தொழும் பாவனையைக் கொடுத்தாரே, இதுவும் அவரது மகத்தான கொடைகளில் ஒன்றுதான்!

நமது ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைக் கொடையில் அல்லவா இருந்தோம்? அது பற்றிச் சொல்ல நிறைய உண்டு.

உத்தமப் பண்புகளுக்கு இலக்கியமாக சிவாநந்தர் விளங்கியதை நினைக்கும்போது அப் பண்புகளுக்குக் குறள் வகுக்கும் இலக்கணங்களும் பின்னிக்கொண்டு நினைவில் வருகின்றன. சிவாநந்தரின் ம்ருது பாஷணத்தைச் சொல்கையிலும் 'இனியவை கூறல்' பற்றிக் குறளின் குரல் பின்னணி இசை பாடுகிறது:

இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிநிலவாம்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

செம்பொருளான பரமாத்மனைக் கண்டோரின் வாக்கு இனிமையாக, அன்பாம் ஈரத்தில் ஊறியதாக, வஞ்சனையற்றதாக இருக்குமாம். சிவமெனும் செம்பொருள் கண்ட சிவாநந்தரின் வாக்கு முற்றிலும் அப்படியிருந்ததுதான். பலவிதக் கொடைகளால் தம்மையே கொடுத்துக் கொண்ட அவர் வாக்கு மூலமும் தம்மையே தத்தம் செய்து கொண்டார். "வாக்கு தத்தம்" என்ற சொற்றொடர் அந்த தானகுரரிடம் இப்படிப் புதுப் பொருள், செம்பொருள், கொண்டது!

உரையாடலில் அவர் வாக்கு தத்தம் செய்தது மட்டும் தானா? மேடை உபந்நியாஸங்களிலும் புதுப் புனலாக

வாக்கு தந்த வெள்ளம் பெருக்கினார். உரைநடையில் மட்டுமின்றிக் கீர்த்தனமாகவும் பேராறு பெருக்கியிருக்கிறார். நூல் மூலம் செய்த வாக்கு தானம் மற்றொரு மஹாநதி. கடிதமூலம் தனி நபர்களுடன் உயிர்த் தொடர்பு கொண்டு அவர் செய்த வாக்க்தானம் ஒரு ஸாகரமே எனலாம். சிவபெருமான் கங்கையின் பெரும் பகுதியைத் தமது சடை முடியுள் கரந்து, சில இழைகளை உலகுக்கு உவந்தா னென்றால், சிவாநந்தரோ தாமே வாக்காகக் கரைந்து சம்பாஷணையாகவும் சங்கீர்த்தனமாகவும் பிரஸங்கமாகவும் புத்தகமாகவும் பல பிரவாஹங்களைப் பெருகவிட்டார்.

நாம் ஒரு ஸமயத்தில் எடுத்துக் கொள்ளும் விஷயத்தின் உயர்வு மற்றவர்களுக்கு ஆழமாகப் பதிவதற்காக அதைப் போன்ற உயர்வு வேறெங்குமில்லை என்று மிகையாகச் சாற்றுவது உண்டு. இதன் உயர்வு தெரியவே இப்படிச் சொல்வதேயன்றி, மற்றவற்றைத் தாழ்த்துவதற்காக அல்ல எனக் கொண்டு இப்படிப்பட்ட மிகைக் கூற்றை “நஹி நிந்தா ந்யாயம்” என்பதாக நூல் மரபில் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ சிவாநந்த ஸரஸ்வதிகளின் விஷயமாக இப்படிப்பட்ட மிகையான “நஹி நிந்தா”க் கூற்றாக இன்றி, வாஸ்தவத் திலும் வாஸ்தவமாக ஒன்று சொல்லலாம்: அந்தக் கொடைவள்ளலின் அளவுக்கு வேறெந்த மஹானாவது எழுதியதும் பேசியதும் உண்டா என்பது சந்தேகமே.

புயல்வேகப் பயணங்கள் மேற்கொண்டு, எத்தனை மேடைகளில் ஏறி எத்தனை நேரம் பேசியும், சங்கீர்த்தனம் செய்துமிருக்கிறார்? இதன் சக்தி ரஹஸ்யத்தை அவரே இப்படி வெளியிட்டிருக்கிறார்: “நான் ஒரு கூட்டத்தில் பேச எழுந்தவுடன், என்னை என்முன் இருப்போர் எல்லோரு டனும் தன்மயம் செய்து கொண்டுவிடுகிறேன். அவர்களில் ஒவ்வொருவரிடமும் அன்பு கொண்டுவிடுகிறேன். அவர்களுக்கு என் உள்ளத்தைப் பூர்ணமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென எண்ணிவிடுகிறேன். எனவே அப்படி முழுக்கக் கொடுத்து, முடிந்த அளவும் ஸேவை செய்தாகிவிட்டது

என்ற பூர்ணதிருப்தி ஏற்பட்டாலொழியப் பேச்சை நிறுத்த முடியாது என்றாகி, பேசிக்கொண்டே போகிறேன்.”

1950-ல் சென்னையில் ஒரு வாரம் அவர் அருள்வாரி பெருக்கியதில் கடைசிக் கூட்டத்தில் சோர்ந்ததுபோல் காணப்பட்டார். அப்படியும் பேசுவேன் என்று பிடிவாதமாக எழுந்தார். உட்கார்ந்தபடியே பேசச் சொல்லியதையும் மறுத்து எழுந்தார். “நின்று கொண்டு பேசுகையில் நான் எப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி பாவத்துடன் ஸபையோருக்குத் தொண்டு செய்ய முடிகிறதோ அப்படி உட்கார்ந்து பேசினால் முடியாது. நான் கூட்டம் முழுதையும் நன்றாகப் பார்க்கவேண்டும். கூட்டத்தினரில் சகலரும் என்னைப் பார்க்கவேண்டும். அப்போதுதான் பாவம் நிறைவு பெறும்” என்று கூறி, ஐம்பது நிமிஷங்கள் சோனாமாரியாகச் சொற்பொழிவாற்றினார். சொற்பொழிவா? பொற் பொழிவு! பொன் மனத்தின் சுய தானம்!

அவருடைய ஸங்கீர்த்தன தானமுண்டே! அது மலையாளில் டாக்டர் பி.வி. குப்புஸ்வாமியாக அவர் இருந்தபோதே தொடங்கிவிட்டது.

ஆம், அவர் ஒரு விந்தை வியக்தி! ஆத்மிக ஆசானாக ஆனபின்னும் உடல் நல மருத்துவத்துக்கு முக்யம் தந்தார்; உடல் நல மருத்துவராக இருந்தபோதே ஆத்மிகப் பணிக்கும் முக்யத்வம் தந்தார். (சாதகரொருவருக்கு ஆன்மிய நூல்கள் எவ்வளவு தேவைப்படுகின்றனவென்பதையும், அது மட்டுமின்றி, அதே போல வயிற்றுக்கு உணவும், வியாதிக்கு மருந்தும் எவ்வளவு தேவைப்படுகிறதென்றும் தாம் சொந்த அநுபவத்தில் கண்டு கொண்டிருந்ததாலேயே பிற்பாடு சிவாநந்தாச்சரமத்தில் கிரந்த சாலை, போஜன சாலை, வைத்ய சாலை ஆகிய மூன்றுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்ததாக அவர் கூறுவார். இதற்கேற்க அவர் எங்கே போனாலும் மூன்று பைகள் கொண்டு போவது வழக்கம். ஒன்றில் ஆன்மிய நூல்கள் இருக்கும். இன்னொன்றில்

பழங்களுமும், ஸவீட்சும். மூன்றாவதில் மருந்துகள்.) இந்த விந்தை வியக்தி சிலம்பம் பயின்ற சிறிய வயதிலும், போக்ய வாழ்க்கை என்றே சொல்லக்கூடிய சுக ஜீவனம் நடத்திய மத்திம வயதிலுங்கூட உள்ளூர ஆன்மிகச் சூனையின் இழைகளில் நனைந்து கொண்டேதான் இருந்தார். அதனால் தான் “அம்ப்ரோஸியா”வில் அவர் எழுதிய வைத்திய வியாசங்களிலும் ஆங்காங்கே வேதாந்தமும் பக்தியும் குரல் கொடுத்தன. மலேயாவில் போக்ய வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் சிற்றின்ப வெறி கொள்ளாதிருந்தார். உள்சூனை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியிலும் தாரை பொழிய லாயிற்று, பகவன் நாம தாரை என்ற ஸங்கீர்த்தன மாகத்தான்! மலேயாவில் குஷிப் பேர்வழியாக விகடக் கச்சேரி செய்தவர், கோணங்கிப் பாட்டுக்கள் பாடியவர், ஹார்மோனியமோ புல்புல்தாராவோ வாசித்து அமர்க்களப் படுத்தியவர் பக்தியில் தோய்ந்து நாம ஸங்கீர்த்தனமும் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்.

அப்புறம், தம் கொடைக் குணப்படிப் “பெறுக இவ் வையகம்” என்று இறைவனின் பேர் தரும் பேரின்பத்தை மற்றவர்களுக்கும் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார். இந்தரிய இன்பம் காண்பதிலேயே கவனம் கொண்ட இந்த்ர லோக மாகிய மலேயாவில் நாமம் எல்லோருக்கும் இன்பம் தந்துவிடுமா? அதோடு அக்காலத்தில் வேகமாகப் பரவத் தொடங்கிய “விஞ்ஞான மனப்பான்மை”யில் “அறிவாளி”கள் நாம பஜனை செய்ய முன் வரவில்லை. ஆனால் குப்புஸ்வாமியின் பிடிவாதக் கொடைக் குணம் இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை. ஊரில் பெரிய மனுஷர்கள் என்கப்பட்டவர் எவர் வீட்டில் எந்த விழா நடந்தாலும் அந்தப் பிரபல டாக்டரை அழைப்பார்களாதலால், இவர் அந்தக் கூட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நாம கீர்த்தனம் தொடங்கிவிடுவார். கூட்டத்தில் பெரும்பாலோர் வெறும் போகிகளாயிற்றே, வெற்றறிவாளர்களாயிற்றே என்று பார்க்கமாட்டார், பார்க்கப் போனால் அப்படிப்

பட்டவர்களை தெய்விக வாழ்க்கை நெறிக்குத் திருப்புவது தானே உயர்தொண்டு?

“இதென்னடா கஷ்டம்! நாம் ஏதோ தின்று கொண்டு, அரட்டையடித்துக்கொண்டு கும்மாளியாகப் பொழுதைக் கழிக்கலாம் என்று பார்ட்டி நடத்தினால் இந்த டாக்டர் வந்து ஜாலரா தட்டத் தொடங்குகிறார்! நாம் குறிப்பிடும் காலத்துக்கு ‘முன்னதாகவே வந்திருந்து’ ஹிம்சையைத் தொடங்கிவிடுகிறாரே!” என்று சலித்துக்கொண்ட புண்யாத்மாக்கள் உண்டு. அப்படிப்பட்டவர்களின் எண்ணத்தைத் தெரிந்து கொண்டும் நமது டாக்டர் அவர்களையும் வலுக்கட்டாயமாக நாம பஜனை செய்ய வைத்துத்தான் திரும்புவார். அவருக்கு அழைப்பிதழே அனுப்பாமல் நிறுத்திக்கொண்ட மஹா புண்யாத்மாக்களும் இருந்தார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் வீட்டில் ஏதோ ஒரு விழா, பார்ட்டி நடக்கிறதென்று டாக்டருக்குத் தெரிந்துவிட்டால் உடனே ஜாலரா சகிதம் அங்கே போய்விடுவார். அந்த மஹா புண்ணியாத்மாவிடம், “நீங்கள் ‘இன்வைட்’ செய்யாததாலென்ன, வேற்று மநுஷனாகிவிடுவேனா? உங்கள் வீட்டில் ஒரு கொண்டாட்டம் நடக்கும்போது அதில் கலந்து கொள்ளவேண்டியது என் கடமை அல்லவா?” என்று கேட்டு, “ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே” என்று ஆரம்பித்துவிடுவார் ஆரவாரமாக!

பக்தியில்லாதவனுக்கு சொல்லப்படாது என்று பூர்விகர் கூறினார்கள். பக்தியில்லாதவனை பக்தியுள்ளவனாக ஆக்கவேண்டாமா என்ற பிடிவாதத்தில், எதையும் கொடுத்தே இன்புறும் கிவ்—ஆனந்தத்தில் நம் நூல் நாயகர் அப்படிப்பட்டவருக்கும் நிர்ப்பந்த நாம தானம் செய்தார்.

பல்லாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி இங்கு சொல்ல வேண்டும். 1950-ல் ஸ்வாமி சிவாநந்த ஸரஸ்வதி சென்னையில் தென்னிந்தியப் பத்திரிகையாளர் சங்கத்தில் உரையாற்ற வந்திருக்கிறார். “உரை” ஆற்றாமல், “விட்டலா விட்டலா!” என்று பாடத் தொடங்குகிறார்,

இவர் முன்பாடி, கூட்டத்தினர் பின்பாட வேண்டிய பஜனைப் பாடல். அப்படியெல்லாம் அந்தக் கூட்டத்தினர் யாவரும் பகவந்நாமத்தை வாய்விட்டுப் பாடிவிடுவார்களா? உலகத்தில் நடக்கும் சகல விஷயங்களிலும் நியாய அநியாயத் தீர்ப்புச் சொல்லத் தங்களுக்குத் தகுதி இருப்பதாக எண்ணும் அறிவாளிகளான பல பத்திரிகையாளர்கள், மஹான் கிஹான் என்கிற எவராக இருந்தாலும் அவரையும் தாங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் கேள்வி கேட்கத் தகுதி படைத்தவர்கள் என்ற எண்ணம் கொண்ட பலர், அப்படிப் பட்ட ஒருவர் பாட அதைத் தாங்கள் திருப்பிப் பாடுவார்களா? இப்படிப்பட்ட அஹம்பாவமில்லாதவர்களிலும் பலருக்கு பஜனை பாட வெட்கத்தால் வாய் திறக்க மறுக்கிறது. எனவே “விட்டலா”வுக்கு வாய் விட்டவர்கள் வெகு சிலரே இருக்கிறார்கள். அதற்காக சிவாநந்தர் விட்டு விடுவரா? திருநாம மஹிமை கூறி, அதனை அசட்டை செய்யலாகாதென அன்போடு சொல்கிறார். மீண்டும் “விட்டலா” என்று அவர் எடுக்க, இப்போது பல குரல்கள் கண்ரெனப் பிளந்தொடர்ந்து ஒலிக்கின்றன. ஆயினும் பல குரல்கள்தாமே தவிர எல்லாக் குரல்களும் அல்ல எனக் கண்ட அவர் முழுத்ருப்தி அடையவில்லை. “இன்னமும் சிலர் வெட்கப்படுகிறீர்கள். இஹம், பரம் இரண்டிலும் வெட்கம் என்பது மானுடனின் முன்னேற்றத்துக்கு முட்டுக் கட்டையாகும்” என்று உபதேசிக்கிறார். மஹாராணி என்பதை மறந்து சந்திலும் பொந்திலும் ஆடிப் பாடிய மீரா “லோக லாஜ் கோயி” என்று வெட்கம் விட்டுப் பெற்ற பேரின்பத்தை விளக்குகிறார்.

★ “இப்படியெல்லாமா மஹான் என்கப்பட்ட ஒருவர் முழுவதும் பகவத் விஷயமாக இல்லாமல், லௌகிக அறிவுரைகளையுங்கூட, ஆங்கிலத்தில் கூட, பஜனை போலக் கவனம் செய்து பிள்ளைத்தனமாகப் பாடுவது?” என்று “டேஸ்ட்” மிக்கவர்கள் கூறியதையும் பொருள் செய்யாது அவர் பாட்டுக்கு அப்படிப்பட்ட பாட்டுக்களும் இயற்றிக்

குழந்தைபோல் பாடிக்கொண்டுதான் இருந்தார். வெட்கம் விட்ட அவரது வெள்ளைத்தனத்தில் பிறந்த பிள்ளைத் தனம்! உதாஹரணமாக, ஒரு பெண்ணடியார் மகாநாட்டில், அவர்கள் சப்பாத்தி சுடும்போதும், ராட்டை நூற்கும் போதுங்கூட நாம வேள்வியோடு அக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும் என்பதை பஜனையாகவே ஆக்கிப் பாடினார்:

“ரோடி பநாவோ ஹரே க்ருஷ்ண போலோ!
சர்க்கா கரோ ஹரே க்ருஷ்ண போலோ!”

இளைஞர் பிரிவில் குழந்தையேயாகி இப்படிப் பாடினார், ஆங்கிலத்தில்:

“டோன்ட் ஸ்மோக், கோவிந்தா!”
(புகைப் பிடிக்காதே, கோவிந்தா!)

சம்பிரதாயவாதிகளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போடும்படி தமது ஸர்வ மத ஸம்மத உள்ளத்தால் இப்படியெல்லாமும் பஜனை பாடினார் :

ஓ மை ஜீஸஸ், ஓ லார்ட் ஜீஸஸ்!
ஹெய்ல் ஹெய்ல் ஜீஸஸ்! ஸேவியர், ஸேவியர்!
ஓ மை அல்லா, ஓ லார்ட் அல்லா!
ஹெய்ல் ஹெய்ல் அல்லா! குதா, குதா!

முப்பதுகளில் ஆன்மியப் பிரசாரகராக அவர் பெரு மலர்ச்சி பெற தொடங்கிய ஆரம்ப கட்டத்தில் முக்யமாக பஜனை மன்னராகத்தான் பஞ்சாப், உ.பி, தற்போது பாகிஸ்தானுக்குப் போய்விட்ட சிந்து, எல்லை மாகாணம் முதலிய மாநிலங்களில் புதியதோர் ஆன்மியக் கிளர்ச்சியைக் கிளுகிளுக்க விட்டார். “பஜனை மன்னர்” என்று நாம சொன்னதை அவர்கள் “ஸங்கீர்த்தன் ஸம்ராட்” என்றும் “ஸங்கீர்த்தன் சக்ரவர்த்தி” என்றும் விருதாகச் சூட்டினார்கள்.

எத்தனை வித வித விசித்ரங்களில் இந்த திவ்ய நாம கான தானம் செய்து விட்டார்—கஜ கீர்த்தன், லாரி கீர்த்தன், போட் கீர்த்தன் என்றெல்லாம்? இவை என்ன என்று கேட்கிறீர்களா? யானை மீது மத்தகஜமாக (பக்தித் தொண்டில் உன்மத்தமாக) அவர் உட்கார்ந்து பஜனை செய்தவாறு செல்வதுதான் கஜ கீர்த்தன். அலங்காரம் செய்த லாரிகளில் பயிற்சி பெற்ற பஜனகர்கள் தெருத் தெருவாக நாம கீர்த்தனம் பாடிச் செல்வது லாரி கீர்த்தன். யமுனையிலும் கங்கையிலும் அவர் நீராடியதோடு அடியார்களோடு படகில் பாடி ஆடிப் பயணம் செய்ததே போட் கீர்த்தன். தாம் செய்யும் தானத்தை இப்படி நூதன முறைகளில் கவர்ச்சி மிக்கதாக்கி நாமதனத்தை வெகு ஜனங்களுக்கு வாரியிறைத்தார் வள்ளல்.

நிறுத்தத் தெரியாமல் மழை கொடுக்கும் கொண்டல் அல்லவா அவர்? நாம் இருபத்து நான்கு மணி விடாமல் பஜனை நடத்துவதைத்தான் பெரிதாக எண்ணி “அகண்ட கீர்த்தனம்” என்று டெயர் கொடுத்திருக்கிறோமெனில் நமது கிவாநந்தரோ 1936-ல் அம்பாலாவில் ஒரு முழு வாரம் விடாமல் அகண்ட கீர்த்தனம் நடத்தியிருக்கிறார்! சேரிவாசிகளிலிருந்து வி.ஐ.பிக்கள்வரை ஆயிரமாயிரவர் பங்கு கொண்ட அற்புத ஸங்கீர்த்தன ஸப்தாஹம். அவர்களில் பலர் ஏழு நாட்களும் பழம் மட்டுமே உண்டு உபவாஸமும் காத்தார்கள். எல்லாம் அவரது ஆத்ம சக்தியும் தெய்வ பக்தியும் கம்பீரமான, மதுரமான கானமாகிக் கருணைக் கடவுளைக் கட்டிப்பிடித்துக் காட்டிக் கொடுத்த தால்தான்! இப்படிக் காட்டிக் “கொடுக்க” வேண்டும் என்று அவரது கொடை நெஞ்சு அடியாழத்திலிருந்து அவாவிய தால்தான்!

அபூர்வமாயினும் ஒரு சில சமயங்களில் அவர் கதா காலக்ஷேபமும் பத்ததிப்படி “ஆதேள கீர்த்தனாரம்பத்தில்” தொடங்கிச் செய்திருக்கிறார். பக்தி நாடகங்களும் மிக அபூர்வமாகத் தயாரித்தளித்திருக்கிறார். அதுதான்

சொன்னோமே, தானத்தைக் கவர்ச்சியாக்கி அது அதிக பட்ச மக்களை ஈர்ப்பதற்காக அதில் வித வித வெரெய்டிகள் காட்டினாரென்று!

ஞான தானத்தில் ஸ்தூலமாகப் புஸ்தக தானம் செய்ததுபோல, நாம தானத்தில் ஸ்தூலமாக ஜப மாலைகள் தானம் செய்தார். மறுபடியும் “நஹி நிந்தா” வாசகம் சொல்ல வேண்டியதுதான்: பகவந் நாம போதேந்திராள் கூட அத்தனை ஸுத்திரம் தந்திருப்பாரோ மாட்டாரோ, ஸ்ரீ சிவாநந்தர் நாம ஜபமும் மந்திர ஜபமும் செய்ய ஊக்கி ஆயிரம் ஆயிரம் பேருக்கு ஜபமாலை வழங்கியிருக்கிறார். மலேயா நாட்களிலேயே இந்த ஜபமாலை தானம் தொடங்கி விட்டது. பிற்பாடு சில கூட்டங்களில் ஆளுக் கொரு துண்டுப் பிரசுரம் தந்ததுபோலவே ஜப மாலையும் கொடுத்திருக்கிறார்!

ஜபமாலை என்னும்போது, பஜனை என்பதாக வெளியே பாடிப் பரப்பும் நாமத்தை ஜபம் என்பதாகத் தனக்குள்ளேயே உறைவித்துக் கொள்வதைச் சொன்னதாகிறது. இப்படிச் சொன்னதால் ஜபம் வெளியில் ஒலிக்கக் கூடாதென்று பொருள் அல்ல. பொதுவாகத் தனிமையில் தனக்குள்ளே செய்து கொள்ளவே ஜபம் என்பதால் சொன்னோம். பல முறை உருவேற்றினால் அதிகப் பயன் தருகிற மந்திர வாசகங்களையே ஜபம் செய்வது வழக்கம். திவ்ய நாமம் யாவும் ஜபிக்கத் தக்க மந்திரங்களாகும். இவற்றில் கலியிலே விசேஷமான தாரக மந்திரமாகக் கருதப்படுவது, “ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே” என்பதாகும். இதனை “மஹா மந்த்ரம்” என்றே குறிப்பிட்டு வெகுவாகப் பரப்பினார் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள். சிவாநந்தாச்ரமத்தில் “அகண்டம்” என்ற பதப் பொருள் முற்றும் பொருந்த ஆண்டாண்டுகளாக இம் மந்திரம் விடாமல் ஒலித்து வருகிறது.

திவ்ய நாமமாக இல்லாத பீஜாக்ஷரங்கள், வேத வாசகங்கள் ஆகியவையும் மந்திரங்களாக ஜபிக்கப்படுகின்றன. மந்த்ரம் என்றால் வேத வாக்கு மட்டும் தான் என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு. வைதிக, தாந்த்ரிக மந்த்ர ஜபத்துக்கும், இம் மந்த்ரங்களைக் கொண்டு செய்யும் வேள்விகளுக்கும் நம் வள்ளல் தமது கொடை லிஸ்டில் இடம் கொடாதிருப்பாரா? இவற்றையும் வெகுவாகப் போஷித்திருக்கிறார். தாமே ஏராளமானவருக்கு மந்த்ரோப தேசம் தந்து, “ஜபமாலை தந்த ஸத்குருநாத”னாகியிருக்கிறார். இவற்றில், மக்களின் உடல் நலனில் விசேஷ அக்கறை கொண்ட அவர் மஹா ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்த்ரத்தைப் பரப்பியதுபோல் எவரும் செய்திருக்கமாட்டாரென்று “ந ஹி நிந்தா”வுக்குக் கூச்சப்படாமல் சாற்றலாம்! வியாதி மட்டுமின்றி ஆவி சேஷ்டைக்கும் இம் மந்திரத்தையே ஜபிக்கப் பணித்துப் பல்லோர் பிணி தீர்த்திருக்கிறார். குறிப்பாக நேத்ர ரோகங்களுக்கு ஸூர்ய பகவானின் பன்னிரு நாமங்களும் ஆதித்ய ஹ்ருதயமும் உபதேசித்திருக்கிறார். சிவ பஞ்சாக்ஷரமும், ஹரி ஒழும் கணக்கில்லாமல் தீக்ஷ கொடுத்திருக்கிறார். நல்ல கணவனை அடையக் கன்னியர் பலருக்குக் காத்யாயனி மந்த்ரம் தந்தார். அவர் கொடுத்த ஸந்தான கோபால மந்திரத்தால் தாய்மை எய்திய மகளிர் பல “சிவாநந்தா”க்களையும் “சிவாநந்தினி”களையும் உலகின் மக்கட் தொகைக்கு ஒட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆன்மிய ஸோஷலிஸ்டான நமது ஸ்வாமிகள் எவருக்கு வேண்டுமாயினும் எந்தச் சூழ்நிலையிலானாலும் எந்த மந்திரத்தையும் வழங்கிவிடுவார். தபால் மூலம் மந்த்ரோப தேசம் தரக்கூடக் தயங்கவில்லை அந்த தானகூரர்! ஆசார வாதிகள் முகம் சுளிக்கத்தான் செய்தனர். என்ன செய்யலாம்? அவருக்கு ஆசாரத்தை மீற வேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லை. அவரது சித்தத்தில் ஊறிப் போய் வித்தியால விட்ட ப்ரேம மந்திரத்தின் ஆட்டுவிப்பில்தான் இப்படி யெல்லாம் செய்தார்.

(மந்த்ரோபதேசத்துக்கு மட்டுமல்ல; ஆச்ரமத்தில் வாஸம் செய்ய வருபவருக்கும் அவர் எந்தத் தகுதியும் விதிக்கவில்லை. தம் மனஸைப் போலவே ஆச்ரம வாசலையும் தாராளமாகத் திறந்து விட்டார், சகலருக்குமாக. ஆச்ரமத்தில் சேர்வதற்கு என்ன தகுதி என்று அவரிடம் ஒருவர் கேட்டபோது அவர் பளிச்செனப் பகர்ந்த விடை என்றும் மனத்தை விட்டகலாது. “சேருவதற்குத் தகுதியா? எவரும் சேரலாம். சேர்ந்தபின் தகுதிகள் தாமாகவே வரும்” என்றார்!)

எத்தனை விதமான யோக ஸாதனைகள் எத்தனை பேருக்குத் தானம் செய்திருக்கிறார்! யோகப் புஸ்தகம் போட்டு விட்டால் போதாது; பக்கத்திலிருந்து பக்குவமாக அணு அணுவும் கூர்த்த கவனத்துடன் கற்பிக்கவேண்டிய சிக்கலான விஷயம் அது என்பதை நன்குணர்ந்தவர் அவர். நரஸிம்மையர் புஸ்தகம் படித்து யோகம் தொடங்கி அவதிப் பட்டபோது அவர் கூறிய அறிவுரை நினைவிருக்கிறதல்லவா? எனவே, மிக நிறைய யோக நூல்கள் எழுதிய அவர், மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியுடன் நிறையப் பொழுதைச் செலவிட்டுப் பல்லோருக்கு யோகப் பயிற்சியும் தாமே நேராகக் கற்பித்தார். அந்த நாளிலேயே நிறைய புகைப் படங்கள், டாகுமென்டரி ஆகியனவும் யோக ஸாதனைகளை விளக்கத் தயாரித்தார். அப்படிச் கண்ணில் தெளிவாகக் காட்டினால்தான் யோகாப்யாஸ நுண்மைகள் பிசகின்றித் தெரியும் என்பதால்!

ஆச்ரமத்துக்கு வரும் யோகிகளையும் அவர்கள் அறிந்த யோக ஸாதனைகளை செய்து காட்டி விளக்கி வைக்கச் செய்தார்.

இங்கே கொட்டை எழுத்தில் ஒன்று குறிப்பிட வேண்டும். சிவாநந்தர் தாம் தானஞரராக இருந்தது மட்டுமின்றி ஆச்ரமத்துக்கு வருகிறவர்களில் எவர் எந்த விததையில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும் அவர் அதனை மற்றவர்களுக்

கும் கொடுத்துதவுமாறு செய்தார். யோகி வந்தால் யோகாப் யாஸம் கற்றுக் கொடுக்க வைத்தது போலவே 'கீர்த்தன்கார்' வந்தால் பஜனை நடத்துவித்தார். தத்வப் பேராசிரியர் வந்தால் ஞான உரை நல்க வைத்தார். இது போல் ஆத்ம ஸம்பந்தமான வித்யைதான் என்றில்லை. வந்துள்ள பக்தரில் ஒருவர் காசநோய் ஸ்பெஷலிஸ்ட் என்றால் உடனே அவரைக் கொண்டு ஆச்ரமத்தினரைப் பரீக்ஷிக்கச் செய்வார். யாரோ ஒரு அம்மாள் தையல் அறிந்த வளா? ஏழைப் பரதேசிகளுக்காக அவளைக் கொண்டு நாலு குர்தா தைத்து வாங்கிக் கொண்டு விடுவார்! மல்யுத்தமும் மந்திர ஜாலமும் கூட விலக்கில்லாமல் நடந்திருக்கிறது, அந்த அதிசய ஆசிரமத்திலே! வந்தவருக்குத் தெரிந்த வித்யை மற்றவருக்கும் தானம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று அதன் தலைவர் குறியாக இருந்ததால்தான்.

விளம்பர வித்தையில் கெட்டிக்காரர்களான ஷிகரெட் விற்பனையாளர்களைக்கூட அவர் விட்டுவைக்கவில்லை. 1938-ம் ஆண்டு கும்பமேளாவில் ஒரு சிறு கும்பல் ஷிகரெட் விளம்பரமாக டப்பாப் பாட்டுக்கள் பாடி அமார்க்களம் பண்ணிக்கொண்டு போவதைப் பார்த்தார். உடனே சற்றும் கூச்சம் பார்க்காமல் ஐந்து ரூபாயும், ஒரு கத்தை தமது துண்டு ப்ரசுரங்களும் எடுத்துக்கொண்டு அவர்களிடம் சென்றார். "ஓ ஜீ! புகையிலை மாஹாத்தியம் பலே பேஷாகப் பாடி விட்டீர்கள். இந்தாருங்கள் ஸம்பாவனை" என்று ஐந்து ரூபாயைக் கொடுத்தார். "உங்கள் பாட்டுக் களுக்கு ஒரு மாறுதல் ருசியாக நடுநடுவே நாமாவளியும் பாடுங்களேன்! உங்களுடைய நோட்டீஸ்களோடு இந்த ப்ரசுரங்களையும் கொடுங்களேன்" என்று சொல்லித் துண்டுப் ப்ரசுரங்களை அவர்களிடம் கொடுத்து, அங்கேயே அப்போதே சுலபமான சில நாமாவளிகளும் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டார். "புகைப் பிடிக்காதே கோவிந்தா" பாடியவர் அந்தத் துளசிவனத்தானை புகையிலைப் பாட்டுக் களுக்கு நடுவேயே புகுத்தி அனுப்பி விட்டார்! வெகு ஜன

தர்ம தானத்தில் எப்படிப்பட்டவரையும் கருவியாக்கிக் கொள்ள யோசிக்காத தாராளர்!

ஸாதனை நேரம் போகத் தமது ஆச்ரமவாஸிகளை ஸதாவும் ஏதாவது ஒரு பணியில் அவர் சுருசுருவென்று வைத்திருந்ததால் அவர்களையெல்லாம் உலகுக்கு உதவும் ஏதாவது ஒன்றினைச் செய்ய வைத்தார். அவரது ஊக்குவிப்பிலும், அன்புச் சாந்நித்தியத்திலும் எவரும் புத்தெழுச்சி பெற்று சிரமமின்றி சிரமதானம் ஆற்றினர்.

இனி அவரது எழுத்து தானத்துக்குப் போகலாம்.

★ 1929-ல் “யோகப் பயிற்சி - முதற்பகுதி” (Practice of Yoga”, Vol. I) என்ற முதல் நூல் எழுதிய அவர் பின்னர் விதேஹ கைவல்யம் எய்திய 1963 வரையில் ஓயாத எழுத்துப் பணியில் ஈடுபட்டு, அளப்பரும் அறிவு தானம், வியப்புறும் வித்யா தானம் செய்தார். சிறியதும் பெரியதுமாக அவர் எழுதிய நூல்களின் எண்ணிக்கை சுமார் இருநூறாக்கும்! இது தவிர சஞ்சிகைகளுக்கு அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் எத்தனை டன் இருக்குமோ? இதுவும் போதாமல் கப்பலாகத் துண்டு ப்ரசுரங்கள்! இதற்கும் மேல் பக்த கோடிகளுக்கு அவர் சரவர்ஷமாக எழுதிய கடிதங்கள் கோடிப் பக்கமிருந்தாலும் அதிசயிப்பதற்கில்லை. கொடுக்கக் கொடுக்க சக்தி இழப்பதற்கு பதில் மேன்மேலும் பெருகி ஆக்க ஊக்க சக்திகளின் தேக்கமாகவே இருந்த அவர் எழுதுவதில் காமதேநுவாகவே அக்ஷயமாகச் சுரந்துகொண்டிருந்தார்.

காமதேநு என்னதான் கொடுக்காது? உரை நடையில் கட்டுரைகளாகக் கொடுத்தவையே அதிகமெனினும் கதைகளாகவும் அருளை, அறத்தை, அறிவை, ஆன்மிகத்தை, ஆஸ்திகத்தைக் கொடுத்தார். நாடகமாகக்கூடக் கொடுத்தார். கவிதைகளாகவும் கொடுத்தார்.

ஆன்மியத்தில் எத்தனை துறைகள் உண்டோ அத்தனையிலும் பாட புஸ்தகங்களாக இருக்கக்கூடிய நூல்களைத்

தந்தவர் என்ற தனிப் பெருமை அவருக்கு உண்டு. ஞான மார்க்க நூல்கள், பற்பல விதமான யோக ஸாதனைகளில் ஒவ்வொன்றும் குறித்த நூல்கள், பக்தி நூல்கள், மஹா புருஷர்களின் வாழ்க்கை நூல்கள், இன்னும் ஆன்மியச் சார்புள்ள சகல அம்சங்கள் குறித்த நூல்கள் என்று எழுதித் தள்ளினார்.

புரிபடாத விஷயங்கள், ரஹஸ்யமான விஷயங்கள் என்றெல்லாம் பொத்திப் பொத்தி வைத்த பலவும் அவர் பேனா வழியே தொப்புத் தொப்பு என்று நூல்களாகக் குதித்தன!

அவரொத்த ஒரு மஹான் எழுதக் கூடாத, அளவுக்குத் தரம் போதாத பத்திரிகை என்று பலர் கருதிய அக்கால “மை மாகஸின்” போன்ற ஏடுகளுக்கும் பிடிவாதமாக விஷயதானம் செய்தார். “விஷயம்” என்ற புலன் நுகர்ச்சிப் பொருட்களை மக்கள் “தானம்” செய்யுமாறு செய்யவே எழுதினார்! இந்திரிய ரஞ்ஜகமான விஷ விஷயங்களைப் படித்தவர்களுக்குத்தான் விஷ முறிவாகத் தமது ஆன்மிய விஷயதானம் அதிகம் தேவைப்பட்டதென அடித்துக்கூறி அவர் பாட்டுக்கு எழுதினார்.

அவரொத்த ஒரு மஹான் தமக்குக் கட்டுரை எழுதப் பொழுதில்லை என்று கை விரிப்பதோ, அல்லது போனால் போகிறதென்று அளவில் சிறிய வியாஸம் அனுப்பி வைப்பதோதான் பொது வழக்கு. இவரோ ஒரு கட்டுரை கேட்ட பத்திரிகைக்கு நீண்டதாக நாலைந்து அனுப்புவார். பரம எளிமையோடு, ‘அவர்களுக்கு அவற்றில் பிடித்த ஒன்றைப் பிரசுரிக்கட்டும்’ என்பார். “மற்றவற்றையும் ஆசிரியர் குழாத்தினராவது படிப்பார்களல்லவா? அதில் ஏதோ சில அம்சங்களாவது அவர்களில் யாரோ ஒருவர் மனத்துக்குள்ளாவது புகக்கூடுமல்லவா?” என்று மகிழ்வார்-தானறப் பெய்யும் மேகமாக விஷயதானம் செய்த அருள் பாங்கினர்.

“நான் தியானத்திலேயே பெரும் பொழுதைச் செலவிட்ட காலமுண்டு. யோக ஸாதனைகளில் பல்விதமான வற்றையும் பயின்றேன். இவற்றால் நான் பெற்ற அநுபவங்களெல்லாம் நூல்களாக உருவானால் ஸாதகர்களுக்கு உரிய ஆலோசனைகளை அளிக்க முடியும், அவர்களுக்கு வேண்டிய போதனைகளைத் தரமுடியும் என்று கண்டேன். அந்த நோக்கத்தில்தான், ஸத்யத்தைத் தேடிப் போராடும் ஸாதகர்களுக்கு உதவுவதற்காகத்தான், லோகோபகார மாகத்தான் என் அநுபவங்களையும் சிந்தனைகளையும் விரைவுடன் எழுதலானேன்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

“விரைவுடன்” என்பதை அடிக்கோடிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். பத்து நாளில் கடகட என்று ஒரு புத்தகம் எழுதி இருபது நாளில் அதைத் தடதட என்று அச்சிட்டுவிட வேண்டுமென்ப பறந்தவர் அவர். கன்றுக்கு ஊட்டப் பறக்கும் காமதேநுதான். ஒரு அச்சுக்கூடத்தை மட்டும் நம்பிக் கொண்டிராமல் பலவற்றில் பல புஸ்தகங்களை அச்சுக்குக் கொடுத்துப் பரக்கப் பரக்க எழுத்துப் பணி ஆற்றியவர் அவர்.

எப்போது சிறிது அவகாசம் கிடைத்தாலும் எழுத வேண்டும் என்பதால் தம் எழுத்தறையில் மட்டுமின்றி, அலுவலகத்திலும் நோட்டுப் புஸ்தகங்கள் தயாராக வைத்திருந்தார். பல பேனாக்கள் மசி போடப்பட்டு எப்போதும் னித்தமாயிருக்கும், அவரது அன்புக் கரத்தின் அறவுரை ஆயுதங்களாவதற்காக. இப்படியே இரு இடங்களிலும் இரு மூக்குக் கண்ணாடிகள் வைத்திருந்தார். எழுத்தறை டெஸ்க், அலுவலக மேஜை ஆகிய இரண்டு இடங்களோடு இளைப்பாறும் ஈஸிசேர், படுத்துறங்கும் கட்டில் இவற்றின் பக்கத்திலுமாக மொத்தம் நான்கு டார்ச் லைட் வைத்திருந்தார். மின்விளக்கு போய்விட்டாலும் அஞ்ஞான இருளில் விளக்குப் போடும் பணி நிற்கக்கூடாது; ஓய்விலும், உறக்கத்திலும் ஏதாவது நல்ல கருத்து தோன்றினாலும் அது உலகுக்குக் கிட்டாமற் போய்விடாமல்

உடனுக்குடன் எழுதி வைத்துவிடவேண்டும் என்ற கொடை வெறியால்தான்.

டார்ச் லைட் என்ன, அரிக் கேன் விளக்குக்குக்கூட ஐவேஜியில்லாத ஆண்டியாக அவரிருந்த காலமும் உண்டு. அப்போதே அவருக்கு எழுத்துக் கொடை வெறி எடுத்து விட்டது. அதனால் மசிப் புட்டியில் மண்ணெண்ணெய் விட்டுத் திரி போட்டு ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு இரவெல்லாம் எழுதினார்—

அன்பே தகளியா(ய்) ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா(ய்)—நன்புருகு
ஞானச் சுடர் விளக்கு

ஏற்றினார்!

அவரது நீண்ட ஓவர் கோட்டில், அல்லது கோட் போடாத சமயத்தில் கையில், ஒரு நோட்டுடன் தான் அவர் உலாவச் செல்வார். உலாவும்போது தோன்றும் கருத்துக் களை அப்போதைக்கப்போதே நோட் செய்து கொண்டு விடுவார். தேகாப்பியாஸமாக பஜனை மன்றத்தைச் சுற்றி அவர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போதே கூட, சுருக்கெழுத்த ருக்கு டிக்டேட்டும் செய்த விந்தையைக் கண்டவருண்டு!

அவரது எழுத்துப்பணி வேக நடை போட்டதிருக் கட்டும், எழுத்து நடை எப்படியிருந்தது என்றால்—இங்கே யும் அவரது கொடை மாண்புதான் முந்தி வந்தது. இந்த இதய மாண்புக்குப் பிற்பட்டே நின்றது இலக்கிய மாண்பு. அதாவது, அவர் இலக்கிய நகாஸோடு எழுதவேண்டுமென்று கருத்துச் செலுத்தாமல் ஒரு குழந்தைக்கும், குடும்ப ஸ்த்ரீக்கும், பக்கா பிஸினஸ்காரருக்கும் கூட எளிதில் புரிய வேண்டுமென்ற கருத்தில்தான் எழுதினார். தமது எழுத்துக் கொடை அதிகபக்ஷ மக்களுக்கு உதவவேண்டுமென்ற கருத்தில் ஸாதாரண எளிய நடையிலேயே எழுதினார். அகில உலக மொழியான ஆங்கிலத்தின் மூலம் ஐக்கியம் காண்பது அவரது லக்ஷயங்களில் ஒன்றாக இருந்ததால்

அம்மொழியிலேயே எழுதினாரெனினும், பள்ளிப் படிப்பு மட்டும் பெற்ற இந்தியனுக்கும் புரிகிற முறையிலேயே அம்மொழியைக் கையாண்டார். சின்னச் சின்ன வாக்கியங்களாக எழுதினார். சுற்றிவளைக்காமல் நேரே மனஸில் பதிவதாகப் பளிச்சென்று எழுதினார். எத்தனை நுணுக்கமான யோக சாஸ்திர விஷயமாயினும் குழப்பாமல், தெளிவாக, நேராக, எளிய நடையில் அவரது எழுதுகலத்தின் வழி வந்தது.

அவரது எளிய குணத்துக்கேற்ற எளிய எழுத்து. அதிலே இலக்கணப் பிழைகள்கூட இருக்கும். அதை எவரேனும் எடுத்துக் காட்டினால், சிரித்தவாறு, “நான் நடை யழகிலோ, இலக்கணத்திலோ கவனம் கொண்டிருக்கவில்லை. கருத்தை அழுத்தமாகச் சொல்வதிலேயே என்கவனம் இருக்கிறது. திருத்துவதும், அழகுபடுத்துவதும் பண்டிதர்களின் காரியம்” என்பார். எத்தனை எளிமை! விரைந்து தானம் செய்யவேண்டும் என்ற விழைவொன்றே அவருக்குப் ப்ரதானமாக இருந்ததால் ஜோடனைகளில் புத்தியைச் செலுத்தாமல் தோன்றியது தோன்றியபடி எழுதிக்கொண்டு போனார். கருத்துத் தோன்றுகையில் உடனுக்குடன் நேராகத் தாமே தடதடவென்று டைப் அடித்து அவர் அச்சுக்கூடத்துக்கு அனுப்பிவைத்து நூலாக வந்த விஷயங்களும் உண்டு.

இப்படியாக அவர், தான் உண்ட புல், வைக்கோல், பிண்ணாக்கு, பொட்டு, நீர் யாவற்றையும் மக்களுக்குப் பாலாக்கிப் பொழியும் பசுவாகத் தாம் பெற்ற கல்வி, உற்ற சிந்தனை, எய்திய அநுபவம் யாவற்றையும் கிட்டதட்ட இருநூறு நூல்களாகப் பொழிந்தார்.

நூல் தானம் மெய்யாலுமே பால் தானத்தில்தான் அஸ்திவாரம் கொண்டது. அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட பால் தானத்தை அவர் தானம் செய்த கதை அது. சிவாநந்தாச்சரம் தோன்றியிராத அந்த ஆதி நாளில் ஸீதாப்பூர்

வழக்குரைஞரான சந்த் நாராயண் ஹர்குலி என்பவர் சிவாநந்தரிடம் அன்பு பூண்டு அவர் பால் வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டி ஐந்து ரூபாய் அர்ப்பணித்தார். மலேயாவில் ஆயிரம் ஆயிரம் டாலராக வாரியவர் இன்று ஆண்டிப் பரதேசியாகியிருந்த நிலையில் அந்த ஐந்து ரூபாய் ஐயாயிர மாகத் தெரிந்தது. (இன்றைய ரூபாய் மதிப்பில் அது மெய்யாலுமே ஐநூறு ரூபாய் மதிப்பிடுக்கும்தான்.) இந்தப் புதையலைத் தாம் பாலாக்கி வயிற்றில் வார்த்துக் கொள்வது துஷ்பிரயோஜனமாக்கித் கொள்வதாகவே அந்த த்யாக சீலருக்குத் தோன்றிற்று. அதற்குப் பதிலாக அப்போது தம் மனத்தில் பொங்கிக் கொண்டிருந்த சில ஆன்மீயக் கருத்துக்களைத் துண்டுப் பிரசுரமாக அந்த ஐந்து ரூபாயில் அச்சிட்டார். “ப்ரஹ்ம வித்யா” என்ற மகத்தான பெயர் கொண்ட அந்த ப்ரசுரமே அவரது முதல் குட்டியூண்டு நூல். (அசல் புஸ்தகமாகவே வந்த முதல் நூல், இதற்குப் பிறகு சென்னை கணேஷ் கம்பெனியார் வெளியிட்ட “யோகா ப்ராக்டிஸ்.”)

இலவசமாக சிவாநந்தர் லக்ஷக்கணக்கில் வழங்கிய இது போன்ற துண்டு ப்ரசுரங்களுக்கு இணையாக எவரும் வழங்கியதில்லையென “நலி நிந்தா ந்யாய”மாக இன்றி மெய்யாலுமே கூறலாம். குறிப்பாகத் தாம் உரையாற்றும் கூட்டங்களிலெல்லாம், காற்றோடு போகும் உரையோடு மட்டும் விட்டுவிடாமல் கூட்டத்தினர் வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் வைத்துக்கொள்ளும்படியாக இலவசக் குட்டி வெளியீடுகள் விநியோகிப்பதில் அவர் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்.

1937-லேயே சிவாநந்தாச்ரமத்தில் ஸைக்ளோஸ்டைல் இயந்திரம் நிறுவித் துண்டுப் பிரசுரங்களும், குறுநூல்களும் வர்ஷித்தபடியிருந்தார். இதில் திருப்தியுறாமல்தான் அடுத்த ஆண்டே “தி டிவைன் லைஃப்” (“தெய்விக வாழ்க்கை”) என்ற மாத ஏட்டினைத் தொடங்கினார். (இதற்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் 1936 ஜனவரி தொடக்

கத்தில் சிவாநந்தர் தமது ஸ்தாபனமாகத் தொடங்கி, பிறகு உலக நாடுகள் பலவற்றில் விழுதுவிட்டு வளர்ந்த மாபெரும் ஆன்மீய ஆல விருஷத்தின் பெயரும் “டிவைன் லைஃப் ஸொஸைடி” — “தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கம்” என்பதுதான்.)

1938-ல் தொடங்கிய மாத ஏடு குட்டி போட்டுக் கொண்டே போய், 1952-ல் சிவாநந்தாச்சரமத்திலிருந்து ஐந்து சஞ்சிகைகளாக்கும் வெளிவந்தன. இவற்றில் “யோக் வேதாந்த” என்ற ஹிந்திப் பத்திரிகை ஒன்று தவிர பாக்கி நான்கும் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தவையாகும். 1951-ல் ஆச்சரமத்திலேயே அச்சுக்கூடமும் அமைந்து அனவரதம் “அறுவடை” தரலாயிற்று.

அத்தனை ஏடுகளுக்கும் விஷயதானம், அது தவிரப் புத்தகங்களாக எழுதிக் குவிப்பது, அடியார்களுக்குக் கணக்கின்றிக் கடிதம் எழுதுவது என்று — அப்பப்பா, எப்படித்தான் அவரால் தாக்குப்பிடிக்க முடிந்ததோ? அன்பெனும் அமிர்த ஸஞ்ஜீவினி அவரது ஜீவனைப் பச்சை வளத்துடனேயே வைத்திருந்ததால் சோர்வேயின்றி எழுதித் தள்ளியவாறு இருந்தார். “குருடாகும்வரையில் எழுதுவேன். ஏன், குருடானாலும் ‘டிக்டேட்’ செய்து எழுத்து வேலை தொடர்ந்து நடக்கச் செய்வேன்! என்னால் எழுதுவதை நிறுத்த முடியாது” என்று கூறியவரவர். ஒருமுறை வலது கையில் குடைச்சல் வலி கண்டிருந்தபோதுகூட எழுதியபடி இருந்தார். ஓரிரு நாள் எழுதாதிருக்கலாமே என்று ஆச்சரமத்தினர் விண்ணப்பித்துக் கொண்டபோது, “எழுதாமல் இருப்பதா? அது இருக்கும் போதே இறப்பது தான்” என்றார்!

விஷயதானத்தின் மூலம் சிவாநந்தர் இதய தானமாகத் தம்மையே தந்து கொண்டாரென்பதுதான் உண்மை. நூல்கள் எழுதுவதில் இப்படி ஆன்ம தானம் செய்ததும்பட்டு மில்லை; அந்த நூல்களையும் விற்பதற்குப் பதில் பெருமளவு

தானமாகவே கொடுத்து, 'காம்ப்ளிமென்டரி' கொடுப்பதில் இவருக்கு ஈடிணை இன்னொருவரில்லை என்று 'காம்ப்ளிமென்ட்' பெற்றார்! விலைக்கும் அவரது புத்தகங்கள் விற்பனையாகத்தான் செய்தன. ஆனால் அதைவிட அதிகமாகவே இருக்கலாம், அன்பளிப்புகளாக அவை அந்தப் பசுவின் கன்றுகளுக்கு விநியோகமாயின.

கூட்டங்களில் துண்டுப் பிரசுரம் வழங்குவதோடு, தாம் எவருக்குக் கடிதம் எழுதினாலும் உடன் ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் அல்லது குறுநூலும் வைத்து அனுப்ப அவர் தவறியதேயில்லை. ஆசிரமத்துக்கு நேரில் வருகிறவர்களுக்கு நிச்சயமாக முழு, அசல் புஸ்தகமாக ஒன்றாவது அன்பளிப்பு வழங்காமலிருக்க அவரால் முடியாது. கட்டுக் கட்டாகவும் எத்தனையோ பேருக்கு அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறார். தபால் மூலமும் இப்படி இலவசமாகச் சென்ற நூல்கள் ஏராளம். இப்படியே "டிவைன் லைஃப்" பத்திரிகைக்கும் சந்தாதார் லிஸ்டைவிடப் பெரிதாக காம்ப்ளிமென்டரி லிஸ்ட் இருந்தது. பல ஆசிரமங்கள் அல்லது மடங்கள் அசல் வியாபாரிகளை விடவும் வியாபாரிகளாக நூற்பதிப்பும், பத்திரிகை வெளியீடும் செய்து கொழிப்பதைப் பார்க்கும் நாம் நமது நூல் நாயகரோ தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கத்துக்குப் பல ஸமயங்களில் ஒரு "நஷ்ட மூல"மாகவே பதிப்பகம் நடத்தியதைப் பார்த்து அந்த உள்ளத்தில் கொழித்த தான சிந்தையைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறோம். ஸாதாரண தானமா? ஞானதானம், வித்யாதானம்!

முதற் பத்திரிகையான "டிவைன் லைஃப்" தொடங்கிச் சில ஆண்டுகளுக்கு பின்னால் இப்படிப்பட்ட நஷ்ட சமய மொன்றில், ஆசிரமத்தின் நிதிநிலைமை சீர்ப்படும்வரையில் பத்திரிகை வெளியீட்டை நிறுத்தி வைக்கலாமென்று நிர்வாக சகாக்கள் யோசனை கூறினார்கள். கன்றுக்குச் சுரப்பு விடுவதை நிறுத்திக் கொள் என்றால் தாய்ப்பசு கேட்குமா என்ன? ஸ்ரீ சிவாநந்தர் சொன்னார்: "என்னதான் நஷ்டமேற்பட்டாலும் சரி, பத்திரிகையை நிறுத்தி வைப்பது

என்பதை என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது இன்னம் சொன்னால், நான் மேலும் சில பத்திரிகைகள் ஆரம்பிக்கலாமா என்றாக்கும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நஷ்டத்தைப் பார்த்து மக்களுக்கு ஆன்மீய ஞானத்தைப் பரப்பும் தொண்டை நிறுத்துவது முறையல்ல. நஷ்டம் ஏற்பட்டால் பரவாயில்லை. நாம் தொண்டை விடாதிருந்தால் ஆண்டவன் கண் திறப்பான். இப்போது நம் ஆச்ரமத்துக்கு மாதம் பத்தாயிரத்துக்கு மேல் வருமானம் வருகிறதே, பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி இவ்வளவு வருமென்று எதிர்பார்த்திருப்போமா? இந்தப் பத்தாண்டில் நாம் விடாமல் செய்த தொண்டுக்காகத்தான் ஆண்டவன் நமக்கு இந்த வருமானம் அருளியிருக்கிறார். இப்போது அதுவும் போதாமல் நாம் தொண்டுகளைத் தொடர்ந்தால் இதற்குப் பலனும் பத்து வருஷத்தில் அருள்வான். நீங்களே பார்ப்பீர்கள், இப்போது ரூபாயாக நமக்குப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறதென்றால், வருங்காலத்தில் கடல் மடையாகப் பொன்னே நமக்குப் பாயும்!"

சொன்ன சொல்லுக்கேற்ப, அந்த நஷ்டச் சூழ்நிலை யிலும் நடந்த ஒரு பத்திரிகையை மூடாததோடு ஒவ்வொன்றாக அடுத்த ஆண்டுகளில் மேலும் நான்கு ஏடுகளைத் தொடங்கினார்! அவர் நம்பிக்கையுடன் சொன்ன சொல்லுக்கேற்பவே ஆண்டவனும் பொன்னாகப் பொழியத்தான் செய்தான். இந்தக் கொடை வள்ளல் கொடுப்பதற்குப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு இவருக்குக் கொடுக்கும் கொடை வள்ளல்களை அனுப்பி வைத்தான். உதாஹரணமாக, கல்கத்தா அச்சகம் ஒன்றின் அதிபரான காசிராம் குப்தா கிவாநந்தரின் பதினெட்டு புஸ்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கான செலவைத் தானே ஏற்றார். அவரது செயல் வேகத்தில் வாரந்தோறும் பெரிய பெரிய புத்தகப் பார்ஸல்கள் ஆச்ரமத்திற்கு வந்திறங்கியபடி இருக்க, பூரிப்புடன் நமது நூல் நாயகர் அவற்றை எடுத்து எடுத்து அன்பளிப்பாக தானம் செய்தபடி இருந்தார்! இதனால் சுணங்குவதற்குப்

பதில் மலர்ந்த காசிராம், “ஸ்வாமிஜி கொடுக்கட்டும், கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கட்டும். அதனால் அவர் ஸ்டாக் குறையாமல் நிரப்பிக்கொண்டேயிருப்பது நம் கடமை” என்று சொல்லி வண்மையில் போட்டி போட்டார்!

இன்னொரு சமயம் நிதி நெருக்கடியின்போது, “ஆச்ரமத்தின் சமையலறையை வேண்டுமாயினும் மூடுவேன், அச்சகத்தை மூடச் சம்மதிக்கமாட்டேன். வயிற்றுக்குப் போடுவதைவிட ஆத்மாவுக்குப் போடுவதான இந்த ஞான யஜ்ஞம் விடாமல் நடப்பது முக்யமாகும். நாம் ஆசிரம வாஸிகள்; பிச்சை எடுப்பது நமக்கு தர்மம்தான். இங்கோ கேஷத்ரங்களுக்கு (தர்ம சத்திரங்களுக்கு)க் குறைவில்லை. நாம் அங்கு போய் பிஷையுணவு சாப்பிட்டுக்கொண்டு நூல் பதிப்புக்களை விடாமல் நடத்துவோம்” என்று முழங்கினார்.

தம்முடைய ஏராளமான அன்பளிப்புகளுக்கு ஸ்டாம்ப் ஒட்டி வெளியூர்களுக்கு அனுப்புவதற்கான செலவை மேற்கொள்ள முடியாவிடில், ஆச்ரமத்தில் எல்லாம் புஸ்தகங்களையும் பிரித்துப்போட்டுவிடலாம்; போகிறவர், வருகிறவர்களில் எவர் வேண்டுமானாலும் எத்தனை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளட்டும் என்று கொடைப் பாஞ்சஜன்யத்தை பூம் பூம் என முழக்கினார் !

ஆண்டவன் அப்போதும் கனக வர்ஷம் பொழிந்தான்! அடுத்த ஆண்டே (1950) ஸ்ரீ சிவாநந்தர் இந்திய - ஸ்ரீலங்கா விஸ்தாரப் பயணம் செய்து தம் பொன்னுள்ளத்தைச் சொல் வெள்ளமாக உருக்கி மக்களுக்கு அளிக்க, அவர்களும் பொருட் காணிக்கையைப் பிரவாஹமாகச் சொரிந்து விட்டார்கள். பதிப்புவேலை சற்றும் ஆட்டமின்றி கனஜோராகத் தொடர்ந்தது!

★ ஸ்வாமிகளின் வாக்கு தானங்களில் முக்கியமாகச் சேர்க்கவேண்டிய ஒன்று அவரது கடிதக் கொடை. “நஹி நிந்தா” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னால் அலுப்பாயிருக்கலாம்; அதனால் கின்னெஸ் புத்தகத்தினரை அழைக்

கிறோம், மிக அதிகப் பக்கங்கள் கடிதம் எழுதியவர் இவர் தானா என்று அவர்கள் புள்ளி விவர ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக!

வாழ்க்கைப் ப்ரச்னைகளில் அருட் தீர்வு கோரியோ, அல்லது ஸாதனா மார்க்கத்தில் ஸந்தேஹ நில்ருத்தி கேட்டோ எந்த மஹானுக்கும் நிறையக் கடிதங்கள் வரத்தான் செய்யும். ஆனால் எல்லா கடிதங்களுக்கும் அவர்கள் பதில் போடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. போட்டாலும் சுருக்கமாகத்தான் எழுது வா ர் க ள். தானறப் பெய்யும் முகிலான சிவாநந்தரோ இப்படியின்றி இரவு பகல் பாராது, சோராது ஒவ்வொரு கடிதத்துக்கும் விஸ்தாரமாகப் பதில் எழுதினார். உபதேசம் என்று இயந்திர கதியில் எழுதாமல் இதய மொழியில் உயிருடன் உயிரை ஒட்டி அநுதாபமயமாக எழுதினார். அதோடு நில்லாமல் தாம் எழுதியது அவர்கள் மனத்தில் எப்படிப் பதிந்தது, அதனால் அவர்கள் ஏதேனும் பயனடைந்தார்களா என்றெல்லாம் தமக்கு மீளவும் பதில் எழுதப் பணித்தார். அப்படி அவர்கள் எழுதியதற்கும், பதில் போட்டார். அவரது சரித நூலாசிரியர் ஒருவர் 'அவர் எவருடன் கொண்டிருந்த கடிதப் போக்குவரத்திலும் சரி, அவரது கடிதம்தான் கடைசியாயிருந்ததே ஒழிய, அந்த யாரோ ஒருவர் எழுதி இவர் பதில் போடாமல் முடிந்ததாக ஒரு போதும் இருந்ததில்லை' என்கிறார்! இதில் எத்தனை எளிமையையும் காண்கிறோம்!

அவர் இத்தனை பரிவாக, விரிவாக எழுதுகிறார் என்பது பரவியதாலேயே உலக நாடுகள் பலவற்றிலுமுள்ள ஸாதகரும், ஸாமானியரும் அவருக்குக் கடிதம் எழுத, வற்றாச் சுனையாக அவரும் அவ்வளவு பேருடனும் தொடர் கடிதப் போக்குவரத்துக் கொண்டார். அவரிடமிருந்து ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கடிதங்கள் பெற்றுள்ள அடியாரும் உண்டு என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள், அவரது விகித வண்மை எப்படிப்பட்டதென்று!

“சிவாநந்தத் தடாகத்தில் சில உபதேச அலைகள்” என்ற அத்யாயத்தில் அவர் தீர்க்கமாக வகுத்த “ஆன்மிய நாட்குறிப்பு” பார்த்தோமல்லவா? இப்படிப்பட்ட நாட்குறிப்பு எழுதுமாறு தூண்டுவித்து, இவற்றை எத்தனை ஸாதகர்களிடமிருந்து தொடர்ந்து பெற்று, அவற்றையெல்லாம் அணுகிப் பரிசீலித்து, அவற்றின் மீது தமது ஆலோசனைகளை எழுதி வந்திருக்கிறார்! இங்கே நாலு வரியில் எழுதி ஆச்சர்யக் குறிபோட்டு விட்டோம். செய்து பார்த்தால் தெரியும், எத்தனை அதியாச்சரியமான கருணைக் கருமயோகம் அது என்று! ஊரார் உலகத்தாரின் உள்ளத்துடைய ஏறுமாறுகளையெல்லாம் படித்துப் பார்த்து ஆய்ந்தோய்ந்து அறிவுரை வழங்குவதில் அவர் அளித்த கொடை அவரொருவரே அளிக்கமுடியும்!

★ “தானறப் பெய்வது” என்பதை நம் மனம் உருகிக் கரையுமாறு அவர் நிரூபித்துக் காட்டியது பேச்சுத் தானத்தில் தான்.

ஸ்வாமிஜி மறைந்தது 1963 ஜூலை 14 இரவு. சிறிது காலமாகியிருந்தால் தக்ஷிணாயனம் பிறந்திருக்கும். அப்படிச் சின்னி உத்தமமான உத்தராயணம் அடங்கும்போதே அவரும் அடங்கிவிட்டார். இதற்கு அவர் இரு மாதம் முன்பே நாள் பார்த்துக் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார். மே, ஜூன் மாதங்களில் அவர் பல முறை பஞ்சாங்கம் கொண்டு வரச் சொல்லி ஏதோ தேதி வைத்துக்கொண்டு, பேசாமலே பஞ்சாங்கத்தை திருப்பித் தந்தபோது இதற்குத் தான் அவர் முஹூர்த்தம் வைத்துக் கொண்டாரென்று அடியார் ஊகிக்கவில்லை. (விவேகாநந்தரும் இவ்விதமே நிர்யாணத்துக்கு ஒரு மாதம் முன்பு பஞ்சாங்கம் பார்த்துத் தேதி நிர்ணயம் செய்து கொண்டார்.)

தக்ஷிணாயனம் பிறப்பதற்கு முன்பாகத் தலை சாய்த்துவிட வேண்டும்; இடை இரு மாதங்களில் தானறப் பெய்துவிடவேண்டும் என்று அவர் தீர்மானித்தார் போலும். தியாகி அந்த மே தொடக்கத்திலிருந்து டேப்பில் பதிவு

செய்வதற்காக அறவுரைகள் பேசினாரோ, பேசினாரோ, அப்படிப் பேசினார்! மணிக் கணக்கில் நா வரளப்பேசினார், ஹருதயம் வரளாத வளம் கொண்டதாதலால்! “என்னென்ன கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமோ எல்லாம் டேப் செய்து கொண்டு விடுங்கள். பார்வை மங்கி வருகிறது. காது மந்தமாகி வருகிறது. நாவும் தடுமாறத் தொடங்கிவிட்டது. விரைவாக முத்துங்கள்” என்று அடியாரை உத்தினார்—தம் யாக்கை மறைந்த பின்னும் வாக்கைக் கொண்டு ஆன்மிய தனத்தை நிரந்தரமாக தானம் செய்யத் துடித்த வள்ளல் பெருமானார்.

அவ்வப்போது “எவ்வளவு டேப் செய்திருப்பேன்?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். முடிந்த அவ்வளவையும் முடித்தேயாகவேண்டும் என்ற பிடிவாதக் கொள்கையாளர் பார்த்த கணக்கு!

இப்படியே கண் மங்கி, கை கோணும் வரையில் கட்டுரைகளும் எழுதினார்.

பக்கவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பின்னும் டேப்பில் உபதேசிக்கும் அருள் வெறி தணியவில்லை. அந்த ஜூன் 24 காலை ரத்த அழுத்தம் ஏறிப் பேசுவது பிரயாஸையாக இருந்தது. அப்படியும் வெளி வராந்தாவில் ஓய்வுக்கு அமர்த்தப்பட்டிருந்த அவர், “கொண்டு வாருங்கள், டேப் ரிகார்டரை” என்றார்.

மிகவும் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டாக்கும் அந்தத் தியாக கங்கைக்கு அடியார்கள் அணைபோட வேண்டியிருந்தது.

டேப் பதிவுக்கு அக் காலத்தில் செலவு அதிகமாதலால் டேப்போடு கூட நிறைய டிக்டேட் செய்தும் சீடர்களை எழுதிக் கொள்ளச் செய்தார் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள். ஸாதாரணமாக ஆச்ரமங்களில் ‘ஸர்வாதிகாரி’ என்று ஒருவர் இருப்பதுண்டு. ஆச்ரமத் தலைவராயினும் ஸர்வாதிகாரம் எனும் டிக்டேடர்தனம் அடியோடு அறியாத நம் நூல் நாயகர் அறிவுரை டிக்டேட் செய்வதில்தான் டிக்டேடராக இருந்

தார்! அவர் டிக்டேட் செய்த கடைசி வாக்கியம், ஆஹா, எத்தனை பொருளாழ்ந்த பொருத்தம் வாய்ந்ததாக இருந்தது! அவ்வுபதேசம் இதுதான் : மானுடன் ஆண்டவனுடன் இரண்டறக் கலந்துவிடும்போது பேரானந்தம் பிறக்கிறது. அல்பமான ஜீவாநந்தங்கள் பூர்ணமான அந்த ஏக சாந்த சிவாநந்தமாவதைச் சொன்னவுடன் அவர் சாந்தத்தில் அமிழ்ந்தார். சிவப் பொழுதில் சில நிமிடம் சென்றது. பேனாவும் பேப்பருமாகக் கேள்விக்குறியுடன் அவரது முகத்தைப் பார்த்து நின்ற எழுத்தரிடம், “போறும்” என்ற ஒரே தமிழ் வார்த்தையில் நிறைந்த நிறைவை ஜாடை காட்டி நிறுத்தி விட்டார்.

மறைவுக்கு ஐந்தாறு நாட்களுக்கு முன் ஸ்வாமிஜியால் எந்த அளவுக்குச் சிந்தனா சக்தி, கண், கை ஆகியவற்றை உபயோகிக்க முடிகிறது என்று அறிய விரும்பிய அடியார்கள் அவர் முன் காகிதம், பேனா, மூக்குக் கண்ணாடி ஆகியவற்றை வைத்தனர். தமது உடல் நிலை குறித்து அவர்கள் வருத்தப்படக் கூடாதே என்ற கருணையில் அப்போதைக்கு மனோசக்தியால் உடற்சக்தியைத் தட்டி எழுப்பிக் கொண்டாரோ என்னவோ? கண்ணாடி அணிந்து, பேனாவைக் கையால் அழுந்த எடுத்துக் காகிதத்தில் நடுக்கமின்றி எழுதினார். என்ன எழுதினார்? கர்மா, பக்தி, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கையும் அடக்கித் தரும் நான்மறை மந்திரமாக அவர் நானிலமெங்கும் பரப்பியிருந்த, நானும் உயிர் வாழ்ந்த, மஹா வாக்கியத்தைத்தான் எழுதினார் : “Serve, Love, Meditate, Realise”—“தொண்டு செய், அன்பு செய், தியானம் செய், அநுபூதி அடை.”

மஹா ஸமாதிக்கு இரண்டு தினம் முந்திப் பரம பக்தை டாக்டர் தேவகி குட்டி புனித ஞாபகப் பரிசாக அவரிடம் எழுத்துபதேசம் வேண்டி காகிதமும் பேனாவும் கொடுத்தார். டன் டன்னான காகிதத்தில் புட்டி புட்டியாக மரியைத் தீர்த்துள்ள கரம் கடைசி கடைசியாகக் காகிதத்தில் கலத்தால் எழுதியது ஒரு புதிர் வாசகத்தை:

“Remember, Forget.”

“நினைவு வைத்துக்கொள், மறந்து விடு.”

இதற்கு மேல் எதுவும் வேண்டியதில்லையென்று சைகையால் “போறும்” பண்ணி விட்டார்!

என்ன வேண்டும் இதற்கு மேல்? ஆண்டவனை எப்போதும் நினைவு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அந் நினைவுக்குத் தடை செய்யும் அனைத்தையும் மறந்துவிட வேண்டும். பிறர் செய்த நன்மைகளை மட்டும் நினைவு கொண்டு தீமைகளை மறந்துவிடவேண்டும். நாம் செய்த தீமைகளை, மீண்டும் அப்படிச் செய்யாதிருக்கும் பொருட்டுப் பாடமாக நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்; நாம் செய்த நன்மைகளை நினைப்பதால் அஹம் தலை தூக்கக் கூடுமாதலால் அவற்றை மறந்துவிடவேண்டும். இன்னும் நாம் செய்யவேண்டிய பணி என்னவென்பதை எப்போதும் நினைவு கொண்டு, இதுவரை செய்ததை மறந்தே விடவேண்டும். இவ்வுபதேசங்களை தேவகி குட்டி எத்தனையோ முறை குருநாதரிடம் கேட்டுத்தானே இருந்தார்? அதனால்தான் சுருக்கமாக, நமக்குப் புதிர் போல, அப்படி நேர்மாறாக இரண்டை எழுதியதோடு “போறும்” பண்ணிவிட்டார் போலும்! அல்லது, தாம் அமர ஆத்மாவே என்பதை நினைவுகொண்டு, தமது அழியும் சரீரத்தை மறந்து விடுமாறு உபதேசித்தாரோ? இல்லா விடில், எனிய, இனிய, நன்றி மறவா இயல்பினரான அவர் தமது மறைவுக்குப் பின்னும் தம்மிடம் தேவகி குட்டி பூண்டிருந்த அன்பு விச்வாஸத்தை அந்த அம்மாள் நினைவு கொண்டால் அதுவே அவருக்கு ஆச்வாஸம் தருமென்பதால் அதை “நினைவில் வைத்திரு” என்றும், தாம் எப்போதேனும் அவரிடம் கடுமையாய் நடந்து கொண்டிருந்தால் அதை “மறந்துவிடு” ம்படியும் கோரினாரா?

காகிதத்தில் கலம் கொண்டு அவர் எழுதிய இறுதி வாசகம் இதுவெனில், அன்றிரவு தமது வலது தொடையிலேயே விரலால் “ஓம்” என்ற மஹா வாக்கியத்தைத்

திரும்பத் திரும்ப எழுதிக் கொண்டிருந்தார். எல்லா அக்ஷரங்களும் நிறையும் அக்ஷர பதத்தில் தம் எழுத்துக் கொடையைப் பூர்த்தி செய்தாரெனலாம்.

★ அவர், இவர் என்னாமல் மாரி போல் அனைவருக்கும் தாமாக ஈந்த அவர், தமக்கு ஏதும் சிறிது பணி புரிந்து விட்டவருக்கோ அவர்கள் லஜை படுமளவுக்கு வெகுமானம் செய்வார். ஸ்தூலப் பரிசுகளாகவே அள்ளிக் கொடுத்த வள்ளல் அவர். மறைவுக்கு இரு தினம் முன்புகூட, கடல் நுரையால் அவருக்கு 'ஸ்நானம்' செய்வித்த நர்ஸ் ஸுந்தராவுக்கு ஒரு பட்டுச் சேலையைத் தூக்கிக் கொடுத்தார்.

ஸாது சிரேஷ்டர், ஆச்ரமத் தலைவர் என்றால் அப்படிப் பட்டவருக்குப் பலர் பணமாகவும், உண்வகைகளாகவும், வஸ்திரமாகவும் கையுறை செலுத்தத்தானே செய்வார்கள்? இப்படி வந்ததையெல்லாம் ஸ்தூலமான பொருள் தானமாக சிவாநந்தரும் அள்ளிக் கொடுத்தார். ஸந்நியா ஸாகிரமம் என்பது உடைமையற்றிருப்பதே என்பது போய் ஸந்நியாஸிகளிடம்தான் பக்திக் காணிக்கைகளால் அதிகம் பொருள் சேர்வது என்றாகிவிட்டது. துரதிருஷ்டவசமாக அத்துறவிகளில் பெரும்பாலோரும் தாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளவேதான் இருப்பதாக மயங்கி, கொடுப்பதில் ஏனைய உலகத்தாருக்கும் பின் நிற்கிறார்கள். எத்தகு அற்புத எதிர்வெட்டாயிருந்து விட்டார் ஸ்ரீ சிவாநந்த அடிகள்!

பரீக்ஷைக்குப் பணம் கட்ட வேண்டுமென்று ஒரு பையன் வந்து நிற்பான். கேஷத்ராடன மார்க்கத்தில் பர்ஸ் பறி போய்விட்டதென்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு 'யாத்ரி' வருவார். "ஜெயில்லேருந்து இப்பதான் விடுவிச்சாங்கோ. வெறுங்கையோட எப்படி வீட்டிலே போய் முளிப்பேன்?" என்று முறையிடுவான் மூன்றாமவன். இவர்கள் சொல்வது நிஜமா, பொய்யா என்ற சோதிப்பில் இறங்காமல் திரவிய

தானம் செய்வார் ஞான தானத்துக்கே வந்த நம் நூல் நாயகர்.

அதோடு, பெறுபவரை யாசகராக இறக்கிவிடாமல் உபகாரியாக உயர்த்தி, தமது தானத்தை அவ்வுபகாரத்துக்குச் செய்த ஸம்பாவனையாக மாற்றி விடுவார், மனித உயிரனைத்தையும் மதிக்க அறிந்த ஸ்ரீ சிவாநந்தர். உதாஹரணமாக, ஒரு ஸாது அவரிடம் கம்பளி கேட்கிறாரா? உடனே அவரிடம், “மஹராஜ்! உங்கள் குரலைக் கேட்டால் மதுரமாகக் கீர்த்தன் செய்வீர்களென்று தோன்றுகிறதே! கொஞ்சம் நமக்கு நாமாம்ருதம் தரலாமா?” என்று, தாம் யாசகராகி அவரைத் தானம் கேட்பார்! ஸாது சிறிது நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்வார். அதற்குச் சம்பாவனையாக ஸ்ரீ சிவாநந்தர் ஒரு சால்வையைக் கொண்டு வந்து அவருக்குப் போர்த்தி விடுவார்! எத்தனை அருமை அந்தக் குணம்!

ஐஸ் க்ரீம், கடலை முதலியன விற்போரிடம் கருணையினாலேயே அவர்களுடைய சரக்கு முழுவதையும் அவர்கள் கேட்கும் விலைக்கு வாங்கி அவர் அன்பர்களுக்கு விநியோகிப்பது பல முறை நடந்த நிகழ்ச்சியாகும்.

★ சாமர்த்திய வியாபாரிகளிடமும், மோசடிப் பேர்வழிகளிடமும் மனமறிந்து, மன மகிழ்ந்து அவர் ஏமாந்த தான குரத்தனத்தை முன்பு பார்த்தோம். இதை விடவும் விசித்திரமாக ஒன்று: மகளிர் கல்வி நிலையம் ஒன்றுக்கு அவர் விஜயம் செய்திருந்தார். அங்கே மாணவிகளுடைய விடைத்தாள்கள் அடுக்கி வைத்திருப்பதைப் பார்த்தார். ஆசிரியையிடம், “நிறைய மார்க் போடுங்கள். இரக்க மனசுடன் மதிப்பீடு செய்யுங்கள். எல்லா ஜீவனுக்குள்ளும் தான் எல்லா அறிவும் இருக்கிறது. சிலருக்குச் சில சமயங்களில் அது வெளிப்பட மாட்டேன் என்கிறது. பரீக்ஷை என்பதில் பய காம்ப்ளெக்ஸ் உண்டாகியே புத்திசாலி மாணவர்கள் தப்பாக எழுதுவதுமுண்டு. அதனால் மாக்ஸிமம் ஸ்டூடென்ட்ஸ் மாக்ஸிமம் வாங்குகிற மாதிரி நன்றாக மார்க் போடுங்கள்” என்றார்!

அவரைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் இப்படித்தான் எல்லோருக்கும் D-க்கு மேல் மார்க் போட்டார்! ஏதோ இரண்டு தியாகராஜ கிருதி சற்று நெஞ்சைத் தொடுகிற மாதிரி ஒருவர் பாடிவிட்டால் உடனே “கான பாஸ்கர்” என்பது போன்ற ஒரு பட்டம் தந்துவிடுவார்! ஆன்மியத்தில் காமாசோமா என்று அரிச்சுவடிப் புத்தகம் போட்டவரை “ஞான ஸாகர” மாக்கிவிடுவார்! பரந்த உள்ளத்தின் விரிந்த கொடைப் பான்மைதான், வேறென்ன? அன்பு அணிவித்த பூதக் கண்ணாடியில் எவர் திறமையும் பெரிதாகவே தெரிந்தது. பட்டங்கள் தானம் செய்தவரில் இவரே முதற் பட்டவர் என்று அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து விடலாம்!

இவற்றில் தம்மையே தந்து கொள்பவர் என்பது தொனிக்குமாறு சிலருக்குச் “சிவாநந்த”ப் பட்டமே தந்திருக்கிறார். நமக்குத் தெரிந்த ஒரு ஸ்ரீமதி சிவாநந்த விஜயலக்ஷ்மி இருக்கிறாரெனில், தெரியாத சிவாநந்தப் பட்டதாரிகள் பலர்!

தம்மைத் தந்து கொள்ளும் பாவம் கடிதங்களில் அவர் பெறுநரை விளிப்பதிலும் வெளிப்படும். “ஆத்மன்” என்றே பெறுநரை அழைத்திருப்பார். பாபி என்று தன்னைத் தானே கரித்துக் கொட்டிக் கொண்டவரையும் “ப்ரிய ஆத்மன்”, “அமர ஆத்மன்,” “ப்ரியமிக்க அமர ஆத்மன்” என்றெல்லாம் அன்பு கொழிக்க அடைமொழிகள் போட்டுத் தான் கடிதங்களில் அழைப்பார். கையொப்பமிடுகையில் “உங்களுடைய சொந்த ஆத்மாவேயான சிவாநந்தா” என எழுதுவார். மனமொட்டும் மாண்பின் உச்சநிலைக்கு முத்திரையாக்கும் அக் கையொப்பம்.

அன்பால் அத்வைதமாகிவிடும் இப் பாங்குக்கு இன்னொரு சான்றாக ஆண்டவன் பிச்சிக்கு எழுதிய கடிதங் களில் தம்மைப் “பிச்சன்” எனக் குறிப்பிட்டுக்கொண்டு ஒப்பமிட்டிருக்கிறார். இந் நூலின் தொடக்கக் கட்டுரைத் தலைப்பின் மூலம் நாம் இந்தப் பட்டதான நிபுணருக்குத்

தந்துள்ள பட்டத்துக்கு அவரே தந்துள்ள ஒப்புதல்! சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளின் தேவாரத் தொடக்கத்திலேயே ஈசன் உவந்து பெற்ற அந்தப் பட்டம்தான்!

முடிவில்லாது அவர் கொடுத்துக்கொண்டே போனது பற்றி நாமும் முடிவில்லாமல் சொல்லிக் கொண்டே போகலாமெனினும், எப்படியும் நம்மால் முழுவதும் சொல்லி மாளாது என்பதால் இன்னும் இரண்டு தானங்களைக் கூறித் தலைக்கட்டுவோம்.

ஸந்நியாஸ தானம், ஸந்நியாஸி தானம் என்ற இரண்டு தான்.

கொடுப்பதன் எல்லை நிலமே துறவறம். துறவறம் கொடுப்பதில் எல்லையறியாதவராயிருந்தவர் சிவாநந்தர். இதற்காகவே தமது ஏகாந்தத் துறவறத்துக்கும் துறவு தந்து மக்களிடை வாழ்ந்தவர் அவர். 1924-ல் அவர் ரிஷிகேசத்தில் துறவியானபோது வெளித் தொடர்புகளைவிட்டு ஏகாந்த ஸாதனையில் ஈடுபட்டு அப்படியே மெய்ப்பொருளில் கரையத்தான் எண்ணினார். ஆனால் அவர் அங்கு கண்ட ஸஹ துறவிகளில் பலரது நிலை அவரது கருணையுள்ளத் தைக் கரைத்ததால் அவரால் ஏகாந்தத்துக்கு ஓட முடியவில்லை. அவர் கண்ட அந்த நிலை என்ன? ஒரு தாற்காலிகமான வைராக்யத்தாலோ, அல்லது தோல்வியால் வாழ்க்கை கசந்து வெறுத்ததாலோ ஸந்நியாஸம் பூண்டவர்களே பலர் எனக் கண்டார். இப்படிப்பட்டவர்கள் உரிய நூல்களைப் படித்தும், தக்காரிடம் போதனை பெற்றும், தாமே ஸாதனைகள் விடாமல் செய்தும் ஆன்ம பக்குவம் பெறாமல் பெயரளவில் மட்டும் ஸந்நியாஸிகளாக இருந்து கொண்டு "கேஷத்ர"த்தின் பிஷுக்குப் பறந்து கொண்டிருக்கும் அவல நிலை சிவாநந்தரின் நெஞ்சைத் தொட்டது; சுட்டது. அவர்களை ஒரு ஸத்ஸங்கமாகச் சேர்த்து உண்மைத்

துறவிகளாக உருப்படுத்தவேண்டும் என்ற கருணையிலேயே தம் ஏகாந்தத்தையும் துறந்தார் அத்துறவி. தம்முடைய ஏகாந்த சந்நியாஸத்தை தானம் செய்து முதலில் ஸத்ய ஸேவாச்ரமும் பிறகு சிவாநந்தாச்ரமமும் அமைத்தார்.

பெயரளவில் சந்நியாஸிகளாயிருந்தவர்களுக்கு மெய்யான சந்நியாஸத்தை தானம் செய்வதில் ஆரம்பித்தவர் போகப் போக, தமது தபோ சக்தியும் ஆத்ம பலமும் ஏற ஏற, உலகியல் மக்களிலேயே ஏராளமானவரை ஸாதகர்களாக்கிப் பிறகு இவர்களில் பலரை ஸந்நியாஸிகளாகவும் ஆக்கினார். ஒரே வீச்சில் சாதாரண லௌகிகர் சிலருக்கும் அவர் நேராகத் துறவற தீக்ஷை தந்ததுண்டு.

“ந ஹி நிந்தா”வுக்கும் “கின்னெஸ்” நூலாருக்கும் மீண்டும் வேலை வைக்க வேண்டியதாகிறது: அவர் செய்த அளவில் துறவியர் பட்டாளத்தை உருவாக்கிய இன்னொருவர் உண்டா என்பது ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயம்!

இந்தியர் அந்நியர் என்ற பேதம் பாராமல், இந்த ஜாதி அந்த ஜாதி என்ற வித்தியாசம் பாராட்டாமல், ஆண்-பெண், இளைஞர்-வயோதிகர், கற்றவர்-கல்லாதவர் என்ற வேறுபாடுகள் காணாமல், சற்றேனும் வைராக்ஷ வேட்கை கொண்ட எவருக்கும் கொடைவள்ளல் ஸந்நியாஸம் கொடுத்தார். பொதுவாக அவரிடம் தீக்ஷை பெற்றவர்கள் அவரது சக்திவாய்ந்த ஆன்மீய அளாவலால் உத்தமமான ஸாதுக்களாகவே பரிணமித்தார்கள். ஒரு சிலர் தவறியும் போனார்கள். இதனால், அவர் போதிய தகுதி பாராமல், அல்லது போதிய மதிப்பீட்டுத் திறன் இல்லாமல் சகட்டுமேனியாக எவருக்கு வேண்டுமானாலும் புனித துரியாச்ரமத்தை வழங்கி வீணடிக்கிறார் என்ற பழிச்சொல்லும் எழுந்தது. அதையும் பணிந்தேற்ற நமது ஏற்பு மன்னர், தவறிப்போன சந்நியாஸிகளையும் பணிவதாகக் கூறினார்—அவர்கள் இத்தனை இந்திரிய நாட்டம் இருந்தும் அதை அடக்குவதற்குக் கொஞ்சமேனும் பாடுபட்டதற்காகத்தான்!

துறவறத்தை விட்டவரில் பலர் இளவயதினராயிருப்பதை அவருக்குச் சுட்டிக்காட்டி, எனவே இனி அவர் வாழ்க்கையில் நன்கு அடிபட்டு முதிர்ந்தவர்களுக்கே துறவு தரவேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டபோது, “ஓ அப்படியா? சமீப காலத்தில்கூட தலை சிறந்த துறவிகளாகத் திகழ்ந்த விவேகாநந்தரும், தயாநந்தரும், ராமதீர்த்தரும் இளமையில் துறவு பூண்டவர்கள்தானே?” என மடக்கினார். தமது ஸந்நியாஸ தானத்தின் எல்லையை அவர் குறுக்கிக் கொள்வதாக இல்லை.

பட்டம் பெற்று, பெரிய உத்யோகத்தில் அமர்ந்து குடிதாங்கக் கூடிய பல பிள்ளைகளை சாரதாமணி அம்மா ஆண்டிப் பரதேசி ஆக்கிவிட்டாளே என்று அவளிடம் குறைப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் பத்துக் கணக்கில் இருந்திருப்பார்களெனில், இதே விஷயமாக சிவாநந்தரிடம் குறை கொண்டவர்களோ நூற்றுக் கணக்கில்கூட இருந்திருக்கலாம். படித்த இளைஞர் எவரேனும் காணாமற்போய் விட்டால் பெற்றோர் போலீஸ் புகார் கொடுப்பதற்கும், பத்திரிகையில் விளம்பரம் போடுவதற்கும் முன்னால் சிவாநந்தாச்ரமத்துக்குத் தந்தி கொடுத்து விசாரிப்பார்களென்று கூடச் சொல்வதுண்டு! “கண்டு கொண்ட” சாரதைக்கும் சிவாநந்தருக்கும், மற்றவருக்குக் “காண்பித்துக் கொடுப்பதில்” இருந்த துடிப்புத்தான் இப்படிப் பல பெற்றோர்களின் இதயத்தைத் துடிக்கவைத்தது என்று புரிந்து கொண்டோமானால் அவர்களைக் குறை சொல்ல மாட்டோம். “பிள்ளையை இழக்கிறோமே” என்று பெற்றோர் துடித்தால், உலகியல் மாதா பிதாக்களைவிட உன்னத அன்பினை அறிந்த சாரதையும் சிவாநந்தருமோ “பிள்ளை இழக்கிறதே” என்று துடித்தனர்.

கொடை நெஞ்சு கொண்ட சிவாநந்தர் போன்றவர்தாம் பெற்ற தலை சிறந்த தனமான ஆன்மாநுபவத்தை எப்படி ஒருவருக்குத் தராது கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியும்? அதனால்தான் அநேக விசித்ரங்களை இயல்பாகச்

செய்த அவர், எதெதிலோ கரெஸ்பான்டென்ஸ் கோர்ஸ் அறிந்துள்ள உலகுக்குப் புதுமையாகத் “தபால் மூலம் ஸந்நியாஸம்” கூட அளித்துள்ளார்! ஆம், நேரிலே தீக்ஷை பெற முடியாதவருக்கு ஒரு பார்ஸல் போய்ச் சேரும். அதில் ஸ்வாமிஜியின் ஆன்மிய அலைகளைப் பெறாதித்து கொண்டுள்ள காஷாயம், ஜபமாலை இத்யாதியும் மந்திர வாசகமும் இருக்கும்!

ஸந்நியாஸ தானத்தைத் தள்ளிப் போடவே கூடாது என்பதில் அவர் எப்படிப் பறந்திருக்கிறாரென்பதற்கு விந்தை வேடிக்கையான ஓர் எடுத்துக்காட்டு ஸ்வர்க் காச்ரம காலத்தில் நடந்தது. இரு அடியார்கள் அவரிடம் துறவு தீக்ஷை பெறும் ஆர்வத்தோடு வந்தனர். அப்போது அவர் அறையைத் தாழிட்டுக் கொண்டு நிஷ்டையில் இருந்தார். எனவே அவ்விருவரும் தங்கள் விருப்பத்தைக் கடிதமாக எழுதி அறை வெளியே ஒட்டி விட்டு எங்கோ சென்றனர். பிறகு அக்கடிதத்தைப் பார்த்த ஸ்வாமிகள் அவர்களுக்கு ஆச்ரமம் தரத் துடித்தார். ‘இப்போதே அவர்களைத் தேடிப் பிடித்து வந்து தீக்ஷை தருவோம்’ எனப் புறப்பட்டவரின் கண்ணில் அவர்கள் படுவதற்கு முன் ஒரு நாவிதன் பட்டுவிட்டான். நமது ஸ்வாமிகள் தலையை முண்டனம் செய்தே துரியாச்ரமம் வழங்கும் பத்ததியைச் சேர்ந்தவராதலால் நாவிதனைப் பார்த்தவுடன் அவனை அறைக்கு அழைத்து வந்தார். சட்டென்று அவனை அறைக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட்டார்! தீக்ஷைக்குரியவர்களைத் தேடி மீண்டும் புறப்பட்டார். அவர்கள் கிடைப்பதற்குள் வேறு கிராக்கி தேடி எங்கே அந்த நாவிதன் ஓடிவிடுவானோ என்றுதான் இப்படி அவர் அவனைச் சிறைப்படுத்தியது! பிற்பாடு அந்த இருவரைக் கண்டு அழைத்து வந்து அவனைக் கொண்டு தலையை மழுக்கித் துறவு தீக்ஷை தந்தார் - ஸாதுஸேனை படைக்க தீக்ஷை பூண்ட ஸ்ரீ சிவாநந்தர்.

சந்நியாஸ தான விசேஷம் இப்படியெனில் சந்நியாஸி தானம் இதைவிட விசேஷம். அதென்ன என்கிறீர்களா?

ஸ்வாமிகளிடம் துறவு பெற்று அவருடனேயே இருந்து அரும்பணி ஆற்றும் சீட ஸந்நியாஸிகள் உண்டல்லவா? இவர்களையும் அவர் அப்படியே தூக்கி தானம் செய்து விடுவார். சற்றுமுன் பெற்றோரின் இழப்பைச் சொன்னோமே, அதற்குச் சற்றும் குறைந்ததல்ல இவ்விழப்பு. ஆயினும் ஈகை வேந்தரான சிவாநந்தர் மனப்பூர்வமாக இந்தத் தியாகமும் செய்திருக்கிறார். தமது ஆசிரமத்தை விட வேறோர் ஆசிரமத்தில் அந்தத் துறவிச் சீடரின் பணிக்கு அதிகத் தேவை இருக்கிறது என்று அவர் காண்கையில் இப்படித் தியாகம் செய்துவிடுவார்.

பொதுவில் ஆசிரமத் தலைவர்கள், மடாதிபதிகள் ஆகியோருக்கும் தனது ஆசிரமம், தன்னுடைய சீடர் என்ற எண்ணங்களே வலுப்பட்டிருக்கும் துர்பாக்கிய நிலையைத் தான் அதிகம் பார்க்கிறோம். ஸ்ரீ சிவாநந்தரோ பிற ஆசிரமங்களும் தழைத்தோங்க வேண்டுமென விரும்பினார். தாம் ஒரு சர்வதேச ஆத்மிக நிறுவனத் தலைவர் என்ற அந்தஸ்தைக் கனவிலும் கருதாமல் எல்லா சிறிய பெரிய ஆசிரமத் தலைவர்களுடனும், மற்ற ஸாதுக்களுடனும் இழைந்து பழகினார். உலகுள்ள நிலையில் உள் மலர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமாயின் அதற்கு எல்லா ஆன்மிய ஸ்தாபனங்களும் ஆன்மியவாதிகளும் ஒன்று சேர்ந்து முயலவேண்டுமென்பதன் அவசியத்தைக் கண்டவரவர். அதனால்தான் ரிஷிகேசத்தில் அடிவைத்த நாளிலிருந்து இறுதிக்காலம் வரையில் பொது மக்களிடம் பேரன்பு பெருக்கி அவர்களது பேரன்பைச் சம்பாதித்தது போலவே ஸாதுக்களிடமும் அன்புறவு இறுக்கமாக வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ரமணர், ஆனந்த மயீமா, (கஞ்சங்காடு) ராமதாஸ், வாஸ்வானி, தபோவன் மஹராஜ், புருஷோத்தமாநந்தர், மாதா ஓம்காரேச்வரி, கோதாவரி மாதா, த்வாரகா சங்கராசார்யர், ஸ்ரீ ஸத்ய ஸாயிபாபா போன்றவர்கள் அவருடன் அத்யந்த அன்புத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். இவரோ தமது "வாஸு

தேவ: ஸர்வம் இதி"க் கொள்கைப்படி அவர்களை நேசித்ததோடு பூசிக்கவும் செய்தார்.

இனிமையாக, எளிமையாக ஓர் எடுத்துக்காட்டு: திருவண்ணாமலை விஜயத்தின்போது தினமும் தம் கைநாலையே வட இந்திய ஆகாரவகைகள் தயார் செய்து எடுத்து வந்து ஸ்ரீ ரமண பகவானுக்கு அளித்து வந்தார். "பெறுக இவ் வையக"க் கொள்கையில் இவருக்குச் சளைக்காத ரமணர் அதை அடியார் அனைவரோடும் பகிர்ந்து கொள்வார்.

ரமணருக்கு அவர் அடிபணிந்தது மட்டுமில்லை. தாஸாநுதாஸன் என்றும் அடியார்க்கடியான் என்றும் சொல்வதுண்டே, அப்படி, ரமணருக்குப் பணிவிடை புரிபவர்களுக்கும் அடிபணிவார். அவர்கள் விலவிலத்து இவரைத் தடுக்கப் பார்ப்பார்கள். ஆனால் நல்ல பலசாலியான நம் ஸ்வாமிஜி கையால் அந்த ரமணகிங்கரர்களை அழுக்கி அடக்கி அவர்கள் பாதத்தில் தலை சாய்க்கத்தான் செய்வார். கையால் பலவந்தம்; சிரஸால் பாத வந்தனம்!

சந்நியாஸி லோகத்துடன் அவருக்கிருந்த கூடுதலான ஸஹோதர உறவினால்தான், தாம் பார்த்துப் பார்த்துப் பயிர் பண்ணி, தமது ஆச்ரமத்துக்கும் தமது செயற் திட்டங்களுக்கும் உறுதுணையாகிவிட்ட சீஷத் துறவிகளையும் வேறோர் ஆச்ரமத்துக்கு அலாக்காகத் தூக்கி தானம் செய்தார். இதிலே தலை சிறந்த உதாஹரணம் அவர் பரமாநந்த ஸ்வாமியைத் தியாகம் செய்ததாகும். அக்காலத்தில் அவருடன் இருந்த சிஷ்யத் துறவிகள் மூவர்தாம். அவர்களிலும் பரமாநந்தர்தாம் அவரது பரம சிஷ்யராக, அவர் மேற்கொண்டிருந்த திட்டங்களிலெல்லாம் சக்திகரமாக ஈடுபட்டிருந்தவராக விளங்கினார். அச் சமயத்தில் அமெரிக்காவிலிருந்து அண்மையில் திரும்பியிருந்த ஸ்வாமி ஓங்கார் ரிஷிகேசம் வந்து சிவாநந்தருடன் சில நாள் தங்கினார். சிவாநந்த சீடர் மூவரும் ஆன்மியம், சேவை இரண்டிலும் பெற்றிருந்த செவ்வையான பயிற்சி ஒம்காரை

வெகுவாகக் கவர்ந்தது. “இவர்களில் ஒருவரை எனக்குக் கொடுத்துத் தவிர்ப்பார்களா?” என்று சிவாநந்தரிடம் கேட்டார். அவர்தான் இல்லை எனும் வார்த்தை தமது அகராதியில் இல்லாத வள்ளலாயிற்றே! அந்த க்ஷணமே பரமப் பிரியரான பரமானந்தாவை ஓங்காருக்கு ஈந்துவிட்டார்! பரமப் பிரியம் என்பதையும் பாசமாக்கிக் கொண்டு விடாத உண்மைத் துறவி!

அநுபவிப்பது என்றால் ஒரு பொருளைத் தானே வைத்துக் கொண்டு நுகர்வது என்றே நாம் அர்த்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உபநிஷத்துக்களுள் முதலாக போதிக்கப்படுவதில் முதல் மந்திரமே “கொடுப்பதனால் அநுபவி” என்றுதான் அன்பு அத்வைதத்தில் பிறக்கும் தான ஆனந்தத்தைச் சொல்கிறது. தான் ஆகிய ஆனந்தம் அறிந்து அதிலேயே அன்பை ஊறப்பேரட்டு தான ஆனந்தத்தைப் பிரவாஹமாகப் பெருக்கிய கிவாநந்தர் தாம் நமது சிவாநந்தர் என்று நன்கு கண்டுவிட்டீர்கள் அல்லவா?

“நான் ஏதோ பிரஸங்கம் கொடுப்பவனல்ல; பொருள் கொடுப்பவனல்ல. கொடுக்க முன்வரும்போது என்னையே கொடுத்துக் கொள்கிறவனாக்கும்” என்றான் வேதாந்த கவி வால்ட் விட்மன். சிவாநந்தர் பிரஸங்கம் கொடுத்தார், பொருள் கொடுத்தார், என்ன என்னவும் கொடுத்தார். அவை ஒவ்வொன்றின் மூலமும் தம்மையே கொடுத்துக் கொண்டார். அவர் “கிவ்-ஆனந்த”ராக இருந்தது மட்டுமில்லை. பெறுநர்களும் அவர் கொடுத்த கொடைப் பொருளோடு அதற்கும் மேலான அவரது ப்ரேமானந்தத்தைப் பெற்று “டேக்-ஆனந்தர்”களானார்கள்!

தாம் எங்கே இருந்தாலும் அங்கே அன்பினால் ஒரு ஆனந்த லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அன்பு தருபவராக, அன்பு பெறுபவராக இப்படி ஒரு சிவாநந்தர் இந்த நூற்றாண்டு காண வாழ்ந்தது நம் பாக்கியம், அசலார் என்று எவரு

மில்லாமல் அசலும் வட்டியுமாக அனைவரும் தம்மவரே என்றாக்கிக் கொண்டார், தம் அளப்பரும் அன்புக் கொடையால். மலையா நாட்களிலேயே சொல்வார்களாம், “இந்த டாக்டர் குப்புஸ்வாமியைக் காட்டிலே கொண்டுபோய் விட்டு விட்டால்கூட அங்கேயுள்ள கரடி புலிகளோடு ஸ்நேஹிதம் செய்துகொண்டு கொண்டாட்டமாக வாழ்வார்” என்று!

உலகுக்கு அவரைப் பெருங்கொடையாகத் தந்த ஆண்டவனே அவருக்கு ஆனந்தாம்ருத கும்பத்தைக் கொடுத்து அவர் அதை எல்லா உயிர்களுடனும் கலந்துண்ணுமாறு அன்புக் கட்டளையிட்டதன் மஹிமைதான் இதுவெல்லாம். அவரே இதை ஆங்கிலத்தில் பாடியிருக்கிறார்.

அகத்துள் கேட்டேன் ஆழ்குரலே!
அகவிய(து) அக்குரல் இவ்விதமே :
‘சிவா, எழுந்திரு! ஜீவிதக் கிண்ணம்
சிவாமுதம் இதால் சிறக்க நிரப்பு;
அருந்(து) அனைத்துயிர்க்கும் பகிர்ந்திதை அளித்தே;
அறிவு, ஆற்றல், விசை அளிப்பேன் நினக்கே.’
ஆணைக்குரலுக்(கு) அடிபணிந்தேன்
ஆண்டையும் கிண்ணத்தில் அமுதிட்டான்.
அனைத்துயிரோடும் அவ்வமுதினையே
அநுபவித்தேன் அன்பில் பகிர்ந்துகொண்டே.

வள்ளல் சிவாநந்தரின் புகழை வடலூர் வள்ளலாரின் அருள் வாக்கில் பூர்த்தி செய்து வணங்குவோம் :

சிவ சங்கரா, சிவயோகா, சிவகதிச் சீரளிக்கும்
சிவ சம்புவே, சிவலோகா, சிவாநந்தச் செல்வ நல்கும்
சிவ சுந்தரா, சிவபோகா, சிவாகமச் செந்நெறி சொல்
சிவ புங்கவா, சிவஞானிகள் வாழ்த்தும் சிவகுருவே!

சிவாநந்தச் சிரிப்பலைகள்

மஹான்கள் ஆன்மாநுபவத்தில் மகா கனமானவர்கள். ஆனால் கனத்தைக் கருதாமல், காட்டாமல் லேசாக வாழ்வார்கள், இந்த லேசுத்தன்மையில் அவர்களிடம் எழிலார்ந்த நகைச்சுவை பிறக்கிறது. சிவாநந்தரும் லேசின் செளக்கியத்தில் ஹாஸ்யச் சிற்றலைகள் வீசியவர்தாம். அச் சிவாநந்தச் சிறு லஹரிகளில் நாமும் சற்று லேசாக மிதக்கலாம்.

★ இன்று சலவைக் கல் மாளிகையாக அவரது ஸமாதித் தலம் அமைந்திருந்தாலும், அன்று, அந்த ஆரம்ப காலத்தில் பாழடைந்த ஒரு மாட்டுக் கொட்டிலில்தான் அவரது ஆச்ரமம் பிறப்பெடுத்தது. யாரும் உரிமை பாராட்டாத அந்தக் கொட்டிலை சுத்தப்படுத்தித் தமதே யாக்கிக் கொண்டதை அவர் ஓர் ஆக்கிரமிப்பாகவே பின்னாட்களில் சிரித்து வர்ணித்தார். அதுவும் வீரதீர ஆக்கிரமிப்பாக இன்றி ஏமாற்றி ஏப்பமிடும் ஆக்கிரமிப்பு என்பதை ஒரு சின்னஞ்சிறு ஹாஸ்யச் சொற்றொடர் மூலம் சொல்லாமல் சொல்வார்: “எல்லாம் கிழக்கிந்தியாக் கம்பெனி வேலைதான்!”

★ ஆசிரமச் சமையலுக்காக அதைச் சேர்ந்த ஸ்வாமிஜி யொருவர் மளிகைச் சாமான்கள் வாங்கி வந்திருந்தார். அவற்றைப் பார்வையிட்ட சிவாநந்தர், “சமையற்காரர் களின் அவலன்ஸும் சேர்த்துத்தானே வாங்கி வந்திருக்கிறீர் கள்?” என்று கேட்டார். தொண்டர், “சமையற்காரர் களுக்குச் சம்பளம்தான் தரப்படுகிறதே தவிர, சரக்குகளாக வும் பங்கு கொடுப்பதுண்டு என்று நான் கேள்விப்பட வில்லையே!” என்றார்.

சிவாநந்தர் சிரிக்காமல் சொன்னார்: “சரக்கு அவலன்ஸு தருவதாக நாம் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளவேண்டு

மென்றில்லை, பகவான்! சரக்கிலே பத்து சதவிகிதம் அவர் களே 'ஸ்வீகாரம்' செய்துகொண்டுவிடுவார்கள். அதற்கு 'அலவ்' பண்ணி அந்த அலவன்ஸும் சேர்த்து வாங்கி வந்திருக்கிறீரா என்றுதான் கேட்டேன்!"

★ "இந்தியாவின் தலையெழுத்து" என்ற புத்தகப் பிரதியொன்றை அதன் ஆசிரியர் சிவாநந்தரிடம் ஸமர்ப்பித்தார்.

நன்றி சொல்லி அதைப் பெற்றுக்கொண்ட ஸ்வாமிஜியின் இதழில் குறும்புப் சிரிப்பு முட்டிற்று. "உங்களுடைய தலையெழுத்து?" என்ற பொருள் பொதிந்த வினாவைச் சிரிப்புவாய் உதிர்த்தது.

★ அடியாரின் கேள்வி: எல்லாருமே துறவு பூண்டு விட்டால் எதிர்காலம் என்ன ஆவது?

ஸ்வாமிஜியின் அர்த்தபுஷ்டி மிக்க எதிர்க்கேள்வி: எல்லாப் பெண்களும் மலடியாகிவிட்டால் எதிர்காலம் என்ன ஆவதாம்?"

★ ஆசிரமத்தொண்டர்கள் அடியார்களுக்குக் காப்பி விநியோகம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்! ஒரு கோப்பை தவறி விழுந்து, தூள் தூளாயிற்று. ஆசிரமத் தலைவர் சினம் கொள்ளவில்லை. ஜாக்கிரதை பற்றி உபதேசிக்க வில்லை. சிரித்தே பகர்ந்தார் உபநிஷத உபதேசத்தை: "ஆதியில் ஒன்றே இருந்தது. அப்புறம் அந்த ஒன்று பலவாகப் பிரிந்தது!"

பிரார்த்தனை *

(அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவானது.)

போற்றுதற்குரிய ஆண்டவனே!
கருணையும் அன்பும் நிறைந்தவனே!
நினைத் தொழுதே யாம் வணங்குவமே.

உண்மையாய், அறிவாய், இன்பமாய் உள்ளாய்.
ஸர்வ வியாபி நீ, ஸர்வ சக்தி நீ, ஸர்வஜ்ஞனும் நீயே.
உயிரனைத்துள்ளும் குடியிருப்பவன் நீ,

அருள்வாய் எமக்கே அநுதாப மனம்,
ஸமமாம் நோக்கும், கோடாச் சித்தமும்,
சிரத்தையும் பக்தியும் ஞானமுமே.

சபலம்தமக்கு எதிர்முகம் தரவும்
மனமதை நிக்ரஹம் செய்திடவும்
அந்தரான்ம பலம் அருள் எமக்கே.

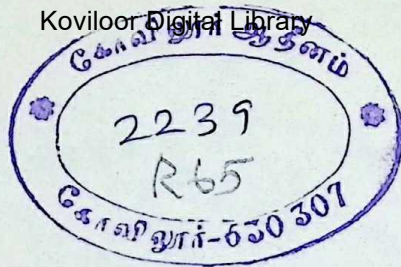
அஹந்தை, காமம், பேராசை,
பகைமை, கோபம், மாச்சரியம்
தமிலிருந்தெம்மை விடுவிப்பாய்!
தெய்விகமாம் உயர்பண்புகளால்
இதயங்களை நீ நிறைவிப்பாய்

* ஸ்ரீ சிவாநந்தர் ஆங்கிலத்தில் இயற்றியதன் தமிழாக்கம்.

எல்லாப் பெயரிலும் எல்லா வடிவிலும்
நினையே காண அருள்புரிவாய்,
எல்லாப் பெயரிலும் எல்லா வடிவிலும்
நினக்கே தொண்டு செய்திட அருள்வாய்.

என்றும் நினையே எண்ணிட அருள்வாய்
என்றும் நின்புகழ் பாடிட அருள்வாய்.
என்றும் நின்னது திவ்விய நாமம்
எம்முடை நாவில் நின்றிட அருள்வாய்.
என்றுமே, என்றென்றுமே
நின்னுள் யாம் நிலைகொள்வே அருள்வாய்!

ஓம் தத்ஸத்

KOVILOOR MADALAYAM
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAUKUDI
(PHONE: -436846)

